XXVIII. évfolyam, 18. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. május 4.

Ludas Matyi

Sajdik Ferenc rajza

ELŐSZEZON

KEDVES LUDAS!

HATÁROZOTT HATÁROZATLANSÁG

Van a postának egy olyan szolgáltatása is, hogy meghatározott időre lehet jegyeztetni egy interurbán beszélgetést. Ezért a posta az eredeti díj kétszeresét, plusz még egy percnyi beszélgetés díját számolja fel.

A közelmúltban három ízben is kipróbáltam ezt a szolgáltatást. Hiszen jó dolog az, ha az embernek nem kell órákig a telefon mellett ülni, lesve, mikor jön be a hívott szám, enynyit az a kis pluszköltség igazán megér.

Mondanom sem kell, hogy a három eset közül egyikben sem kaptam meg a kért időre a vidéki számot. Pedig volt amikor már előző nap jegyeztettem a hívást, hadd legyen elég ideje a postának a kapcsolat megteremtésére. Legszerencsésebb akkor voltam, amikor mindössze csak egy félórát kellett várnom. Legutóbb viszont már a 15 órára jegyeztetett nyíregyházi számot csak 16 óra 30 perckor kapcsolták. Közben kétszer is tudakozódtam, sürgettem a számot. Ez sem ment simán: csak a

nyíregyházi kezelő kapcsolására nyolc percet kellett várnom. Viszont sikerült megtudnom, hogy a pontos kapcsolás többnyire csak illúzió, mert a zsúfolt vonalakon a posta képtelen betartani a vállalásait.

Ha így van, akkor ezt becsületesen be kellene vallani. Meg kellene mondani: „nézze, kedves előfizető, mi még nem állunk olyan jól, hogy meghatározott időre valóban kapcsolni is tudjunk minden hívást. Megpróbáltuk, de nem megy. Épp ezért ezt a szolgáltatásunkat egyelőre megszüntetjük. Maga csak csinálja úgy, ahogy régen: jegyeztesse a számot és csücsüljön ott a telefon tövében, mi meg majdcsak kapcsoljuk valamikor. Aztán, ha majd lesz elég kábelünk, kapacitásunk, amikor már nemcsak vállalni, hanem teljesíteni is tudjuk az ilyen kéréseket, ismét bevezetjük majd a meghatározott időre szóló hívást. Hogy az mikor lesz? A pontos idejét egyelőre, sajnos, nem tudjuk meghatározni . . ."

(r. b.)

RUGÓK ÉS IDEGEK

Tavaly márciusban vettünk egy Nógrád elnevezésű szobabútort. A garnitúrához tartozó heverő rugózata négy hónap alatt elromlott, a poliészter darabokban tört le róla. Még a nyár közepén elkezdtem telefonálgatni, levelezgetni annak érdekében, hogy a heverőmet kijavítsák. (Egyszer még Füzesabonyba is elutaztam, mert a bútort az ottani boltban vásároltuk.) Végre ez év februárjában kijött egy ellenőr és megvizsgálta a heverőt. Egy hónappal az ellenőr látogatása után levélben értesítettek arról, hogy az Ipoly Bútorgyár szakembere 14 napon belül elvégzi a szükséges javítást. Már rég letelt a 14 nap, de a gyár szakemberei még felénk sem néztek.

Úgy látszik, az én idegeimnek erősebbeknek kell lenniük, mint a heverőm rugóinak. Azok a rugók csak négy hónapig bírták a strapát, az én idegeimnek pedig már kilenc hónap óta bírnia kell a heverő megjavíttatásával járó tortúrát!

Balogh Gyuláné
Eger. Maklári út 1.

GYORSÍTOTT MENETBEN

A turizmus szerelmeseként évek óta járom a budai hegyeket. A múlt vasárnap, kirándulócsoportunkkal Csillebércen kötöttünk ki, a 90-es autóbusz végállomásánál. Innen — a piros turistajelzést követve — Budaörs felé indultunk.

Az érdekesnek ígérkező út kezdő szakaszán nagyon lehangolt bennünket az erdőben felgyülemlett rengeteg szemétkupac. A kiszolgált vastűzhelytől a rozsdás kályhacsőig, a lyukas vödörtől a festékesdobozokig, megtalálható itt minden, ami szemét és bűzös hulladék.

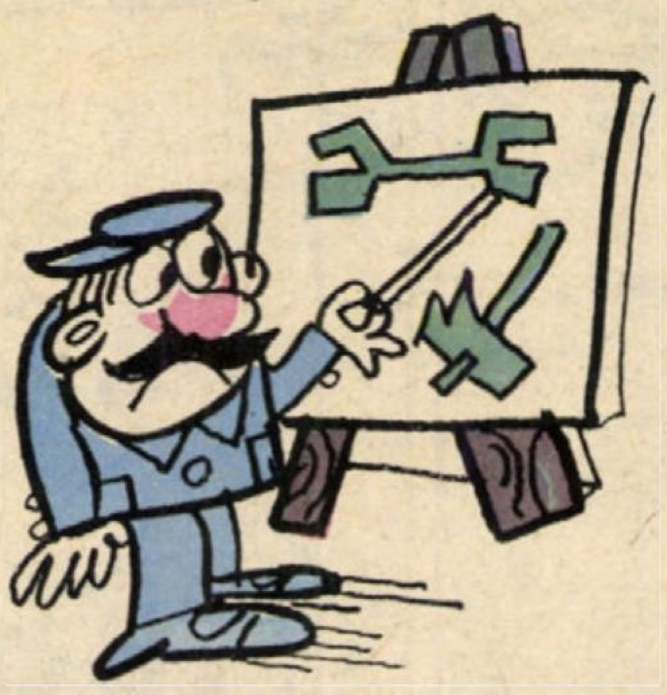
Mi, a természet szépségeire áhítozó emberek, futólépésben hagytuk el ezt a területet, és azt kérdeztük egymástól: miért csúfítják el a tájat, az erdőt a környék lakói?

A XII. kerületi Tanács lépjen fel az erdő szennyezői és rongálói ellen. Legalább a kijelölt turistautak jelentsenek valóban felüdülést a kirándulók ezreinek!

(fenyvesi)

MICSODA ÖTLETEK!

Nincsen új a nap alatt, hangoztatják igen gyakran azok, akik egy-egy újnak tűnő intézkedésben, vagy szolgáltatásban valami korábban ismert, de elfeledett dolgot vélnek felfedezni. Például, amikor egyes boltok meghirdették a házhoz szállítást, voltak, akik azt állították, hogy újra felfedezték a tevére a pupot, mások meg egyes régi eljárások újként történő bevezetésekor azt mondták: ismét felfedezték a sivatagban a homokot.

Ezek a kesernyésen gúnyoros megjegyzések jutottak eszembe a minap, amikor a televízió híradójában hallottam, majd utána az újságokban olvastam, hogy Budapesten, a XIV., kerületben nagyszerű kezdeményezés született: az illetékesek elhatározták, hogy a házmestereket kiképezik a házakban adódó kisebbfajta javító-szerelő munkák ellátására, s ezzel meggyorsul a javító munka, biztosítottabb lesz az ingatlan karbantartása.

Az a tény, hogy a házmesterektől *utólag* megkívánják — egyelőre egyetlen fővárosi kerületben — az ilyen értést, valóban új kezdeményezés. Ez korábban ugyanis *előfeltétele* volt annak, hogy valakiből házmester lehessen.

*

Takarékbetétet akartam befizetni egyik postahivatalban, az ott váltott betétkönyvbe. Nem elég, hogy előzőleg ki kellett töltenem egy űrlapot, nekem, a befizetőnek, hanem vissza is adták azzal, hogy tíz perccel a pénztárzárás előtt nem tudnak foglalkozni olyan ügyféllel, aki nem tud kitölteni tisztességesen egy ilyen lapocskát. Mondtam a hivatalnoknak, hogy a posta a szolgáltató, én meg az ügyfél vagyok, aki igénybe kívánom venni a szolgáltatást, hajthatatlan volt. Nem megy az eszembe: ha a szolgáltató szervnél szolgáltatást veszek igénybe, miért nekem kell adminisztrálni, s nem az alkalmazottnak, s ha már igen, hol lehet elvégezni egy alapfokú postakezelői tanfolyamot. Ugyanis azt is szeretném megtanulni, miért kell összesítést is készítenem, ha egyszerre két csekken akarok pénzt feladni, miért nem a posta alkalmazottja adja össze a két összeget.

*

Üdülőben voltam. Egy üdülőtárs autóval jött. Az autóban demizsonok tucatját hozta. A demizsonokban bor volt. Állítólag saját termés. A kellemeset a hasznossal összekötendő, a reggeli órákban a bort árusította, később szórakozott. Amikor a bor elfogyott, leugrott lakóhelyére, valami száz-százhúsz kilométerre, teletöltötte a demizsonokat, s árusított tovább. Literenként tizennyolc forintért. Éppen annyiért, amennyibe az üdülőben egy napi teljes ellátása került. A kétheti üdülés árának kétszeresét szedte be már az első reggelen. Így is lehet üdülni . . .

Benedek Miklós

A CÍMZETT VÁLASZOL

Cikkük nyomán így módosítjuk az „Általánydíjas karbantartási szerződés" felmondásra vonatkozó részét: „A szövetkezet a felmondási idő alatt is elvégzi a kötelező karbantartást és az esetleg felmerülő javításokat."

E módosításról velünk szerződésben levő ügyfeleinket értesítjük.

Ami a szerződési feltételek szövegezését illeti, közöljük, hogy amikor a meglevő példányok elfogynak, igyekszünk azt közvetlenebb hangon megfogalmazni.

Ecker Zoltán elnök
RÁVISZ Szövetkezet

Balog Gyula tornyiszentmiklósi lakosnak a Ludasban szóvátett panaszát orvosoltuk. Címére 6 db szekrényfiók-húzó fogantyút április hó 12-én postán feladtunk.

Barta Lajos igazgató
Debreceni Tanács
Faipari Vállalata

Egy olvasó kifogásolta a Ludas Matyiban, hogy a rákoshegyi állomás aluljárója nem elég tiszta.

Az ellenőrzés során megállapítottam, hogy a kérdéses aluljárót rendszeresen takarítják, viszont az állomásépület mellett levő fűszer-csemege, papír-írószer boltok és az IBUSZ környékén rengeteg eldobált papír és egyéb hulladék van, amit már kisebb szél is az állomás területére sodorhat. Ennek ellenére utasítottam az állomás vezetőjét, hogy a tisztaságra fokozott gondot fordítson.

Tóth János
a MÁV Budapesti
Igazgatóságának vezetője

TEJIVÓ ÉS AUTÓMOSÓ

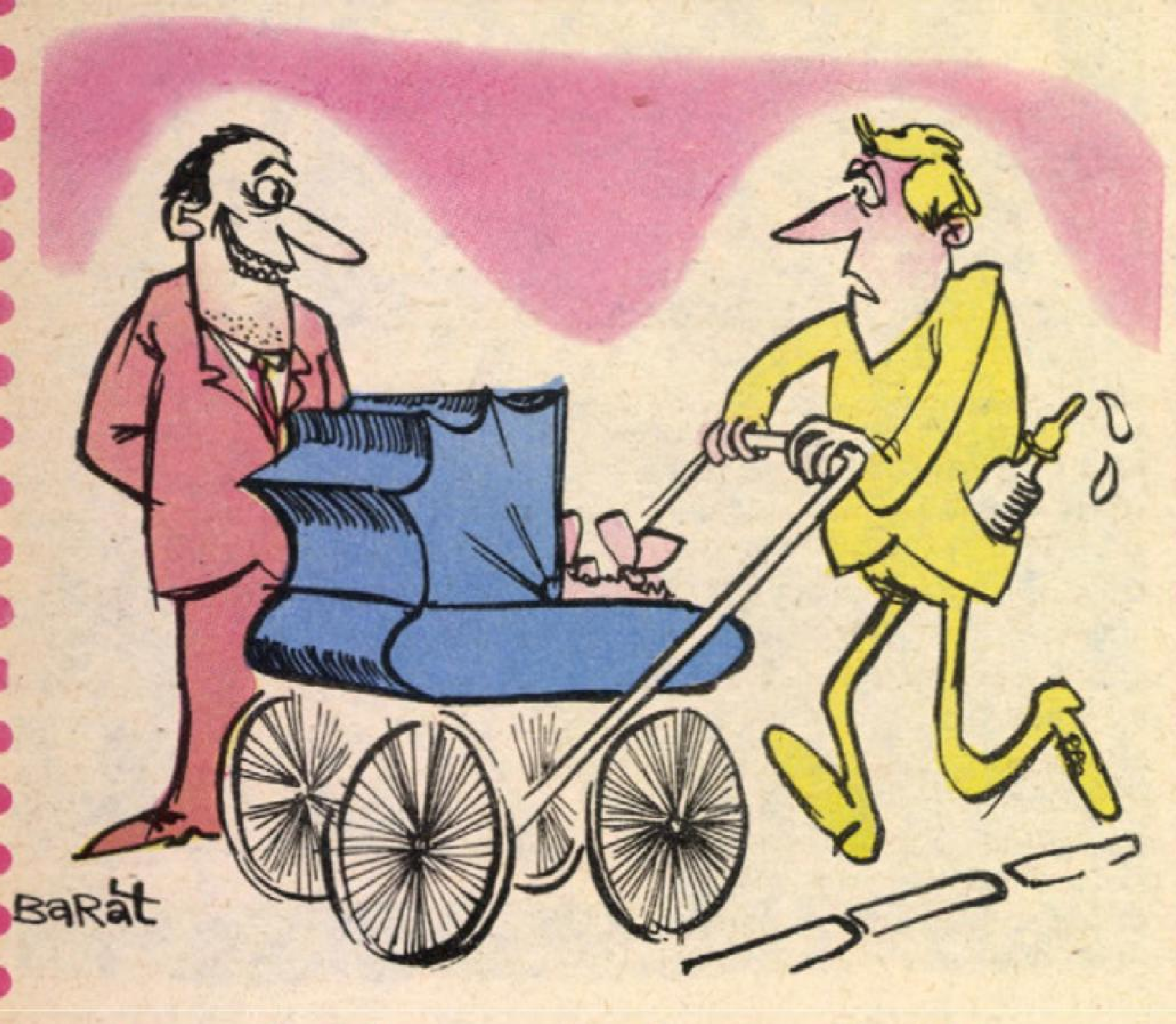
Községünkben a tejivó környékén tűrhetetlen állapotok uralkodnak. A tejivóból származó papírés egyéb hulladékokat egy fedetlen gödörben tartják, ide öntik ki a mosogatóvizet is. A gödör tartalmát évek óta nem ürítette ki a helyi ÁFÉSZ.

A tejivó mellett egy autómosót is létesítettek, ahonnan az olajos víz szabadon folyik szét a szomszédos magántelkekre. Miért nem építenek egy emésztőgödröt a szennyes víz elnyeletésére?

T. G.
Kiskunlacháza

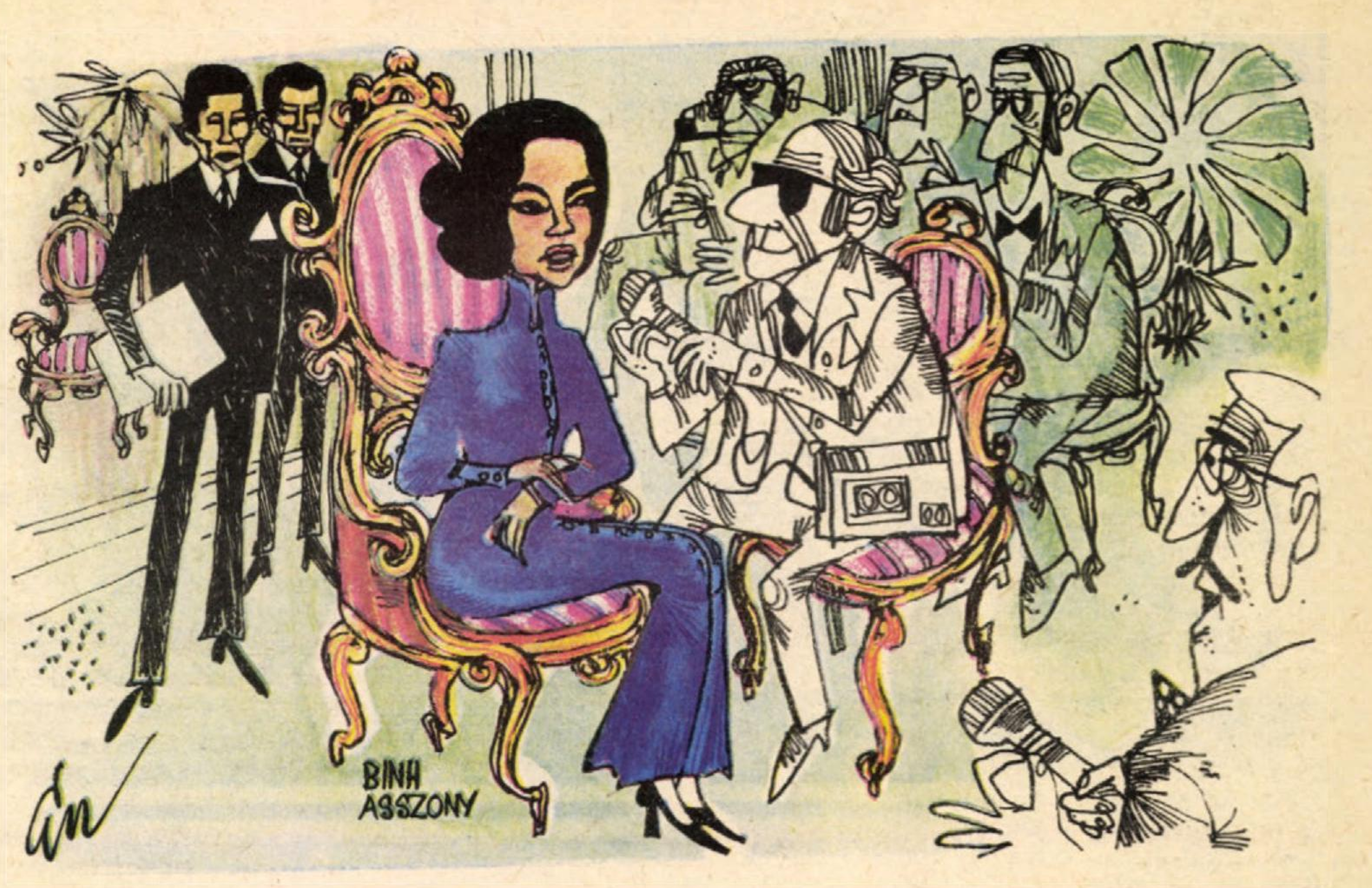

KÉNYSZERHELYZET

– Azt mondtad, hogy személygépkocsira fizettél be.
– Igen, de közben a feleségem típusmódosítást kért.

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ PÁRIZSBAN

– Céljaink hasonlítanak Nixon terveihez. Mi is vietnamizalni akarjuk Vietnamot.

ÉLETFOGYTIGLAN

Hát tessék, itt koptatom megint a pesti flasztert. betonkeverő masinák robaja taszajt mellbe és csendesen átkozódva kóválygok a kipuffogógázok szürkés búrája alatt.

Tegnap ilyenkor még lenn voltam Balatonkocsárdon. Ott is maradhattam volna jövő csütörtökig.

Csakhogy tönkretett odalenn a zajártalom és a levegő szennyezettségét nem birtam elviselni.

Az úgy volt, hogy a cég gondnoka a kezembe nyomta a bungalow kulcsát. Alkalmam nyílt arra, hogy a hosszú szolgálat során elnyűvődött idegeimet további hosszú szolgálatra a vállalat kis üdülőjében regeneráljam. Előszezon van, mondták, embert sem kell látnom, jövök-megyek, teszek-veszek kedvem szerint.

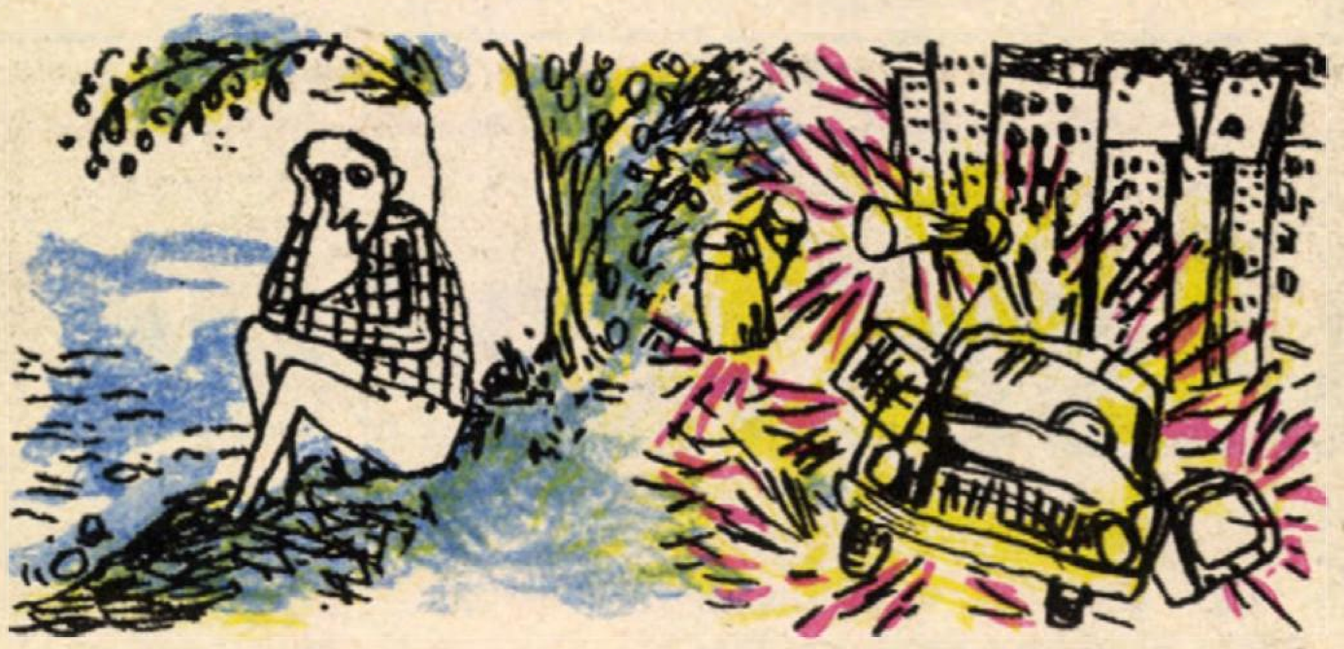
A telek csücskét a Balaton mosta kellemes csacsogással, a pagonyban mókás rigók beszélgettek, amennyire megítélhettem, olaszul. A házikó előtt pedig virágzó meggyfa állt, mint egy hatalmas és szelíd menyasszony.

Vidor lélekkel jártam be az illatos és nyájas sziget minden zegzugát, mint merész Robinson, aki Péntek nélkül sem mond csütörtököt. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy vissza se térek többé a dübörgő világ forgatagába. Ha kedvem tartja, útnak indítok egy palackpostát: küldjetek pár font dohányt, némi szárított húst, kis hordó rumot, meg egy szarú lőport s a többit bízzátok rám. cimborák.

De a közeli, konkrét jövő képe is derűs vonásokkal rajzolódott elém.

Üdítő álom után majd jókor ébredek, mókus módjára végig surranok a harmatos füvön, megmártózom a hűvös vízben, majd szárítkozni kifekszem a meggyfa alá. A nap pirosan süt át a szemhéjamon, ha meg felnézek, a szirmokon szűrt ég habos csipkéjét látom. Néhány perc alatt évekre szóló energiát szivattyúzok az öreg akkumulátorba, aztán felsorakoztatom magam előtt az összes létező és még elképzelhető világot, hogy egyre-másra meghódítsam valamennyit.

Alighogy besötétedett, megvetettem az ágyat, majd kinyitottam az ablakot. hogy beszippantsam az

egész tavaszt, úgy ahogy van.

És akkor furcsa dolog történt.

A tavasz beszélgetni, majd vitatkozni, végül pedig ordítozni kezdett velem.

A hullámverés enyhe daktilusa, a rigók lágy fuvolája, a tücskök elektromos hegedűje lassan valóságos beatkoncertté keveredett, száz, kétszáz, majd háromszáz wattos fejeszecsapásokat mért a homlokomra. Pesten már észre sem veszem, amikor az utolsó busz lavinás dübörgésekkel elzúdul a ház előtt. Amikor a tejeskannákat hajigálni kezdik, csendes mosollyal fordulok a fal felé. Itt viszont... Az első óra végén mintha vaskesztyű fogta volna marokra tarkómon a bőrt. A második óra végén izzó széndarabkák voltak a szemem helyén. A harmadik óra végefelé a párkányon táncoltam és vadul ordítoztam a rigó, a víz és a tücsök felé:

— Csend legyen! Kikérem magamnak! Tíz óra rég elmúlt! A legnagyobb disznóság! Abbahagyni, mert a tanácshoz fordulok!

A negyedik óra végén félájultan zuhantam az ágyba és a fülembe gyömöszöltem a kispárnát.

Rém ronda álmom volt. Úgy tűnt, hogy egy ellenséges hatalom ügynöke férkőzött a szobába és az ágy alatt kéjgázzal telt palackot ütött csapra. Édeskés, fojtó illat terjengett, az erjedés és a felbomlás szaga, nyúlós, szinte kenhető massza. Összeszorította a gyomromat és lassan, kegyetlen biztonsággal tapogatózott a torkom felé. Rémült ordítással ébredtem. Rá kellett jönnöm, hogy palackról ugyan szó sincs, a szag viszont létezik, masszív, émelyítő hullámai mindent betöltenek s a fejemet máris hordó nagyságúvá dagasztották. Félig még kótyagosan arra gondoltam, hogy valami galád nagyüzem ólálkodik a közelben és, hogy én ezt a nagyüzemet alkalomadtán fel is jelentem a levegő szennyezése miatt.

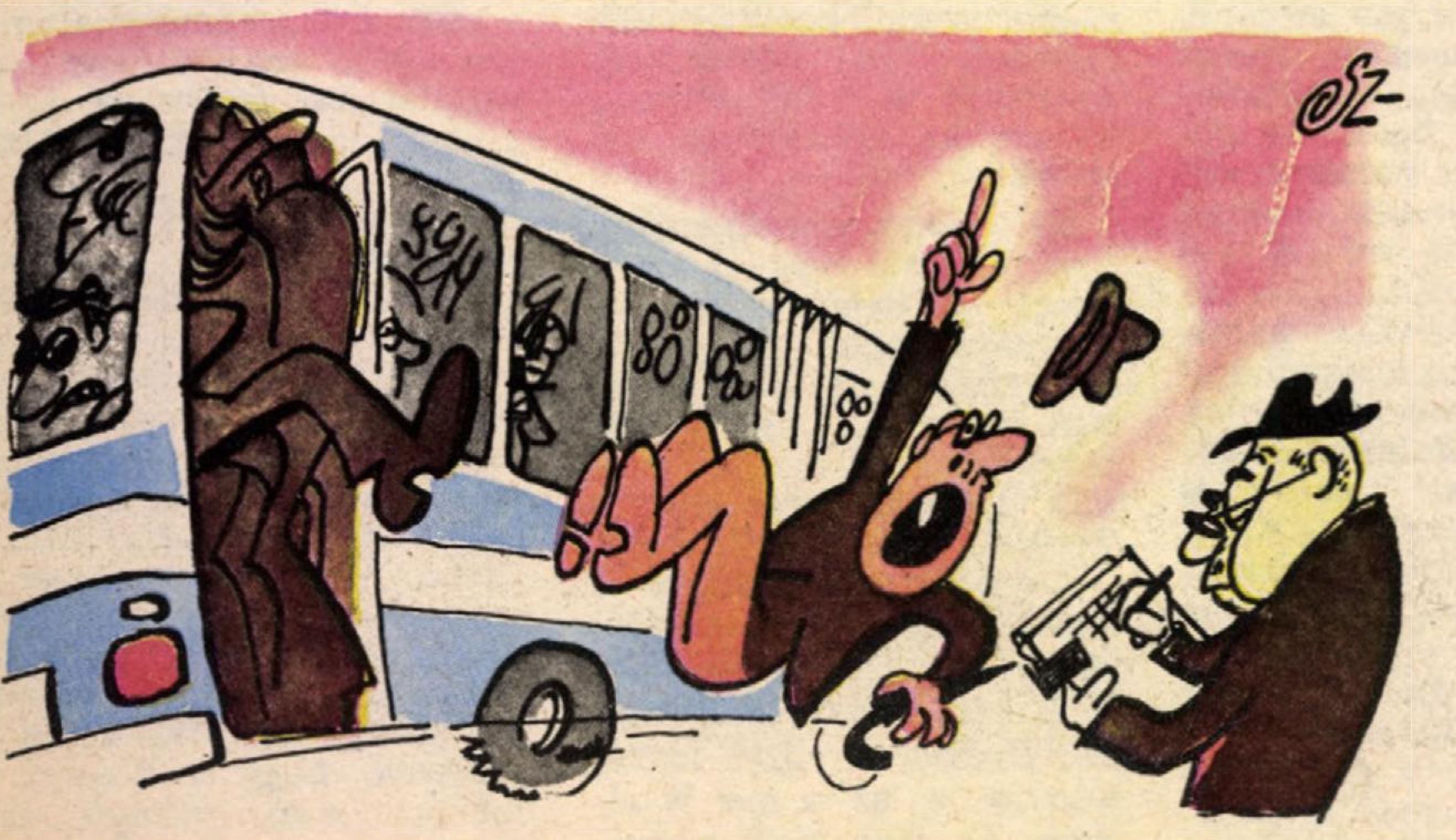
Aztán rájöttem valamire és még pitymalat előtt útban voltam az állomás felé. Egy sportszatyorban vittem a pizsamámat, a fogkefémet és az illúzióimat.

Rájöttem, hogy életfogytiglan Pestre vagyok ítélve.

Végülis egy virágzó meggyfát mégsem jelenthet fel az ember...

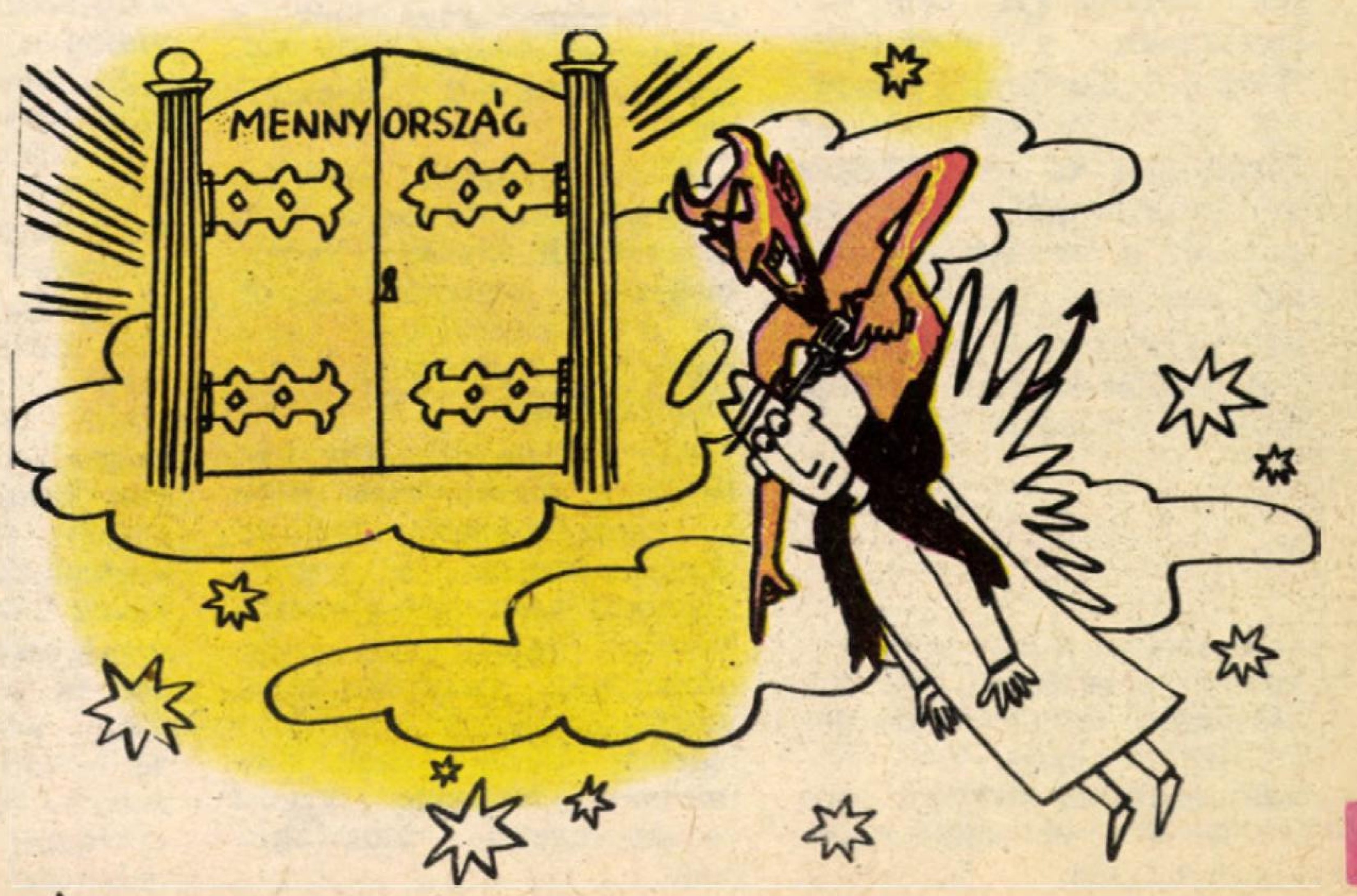
Peterdi Pál

UTASSZÁMLÁLÁS

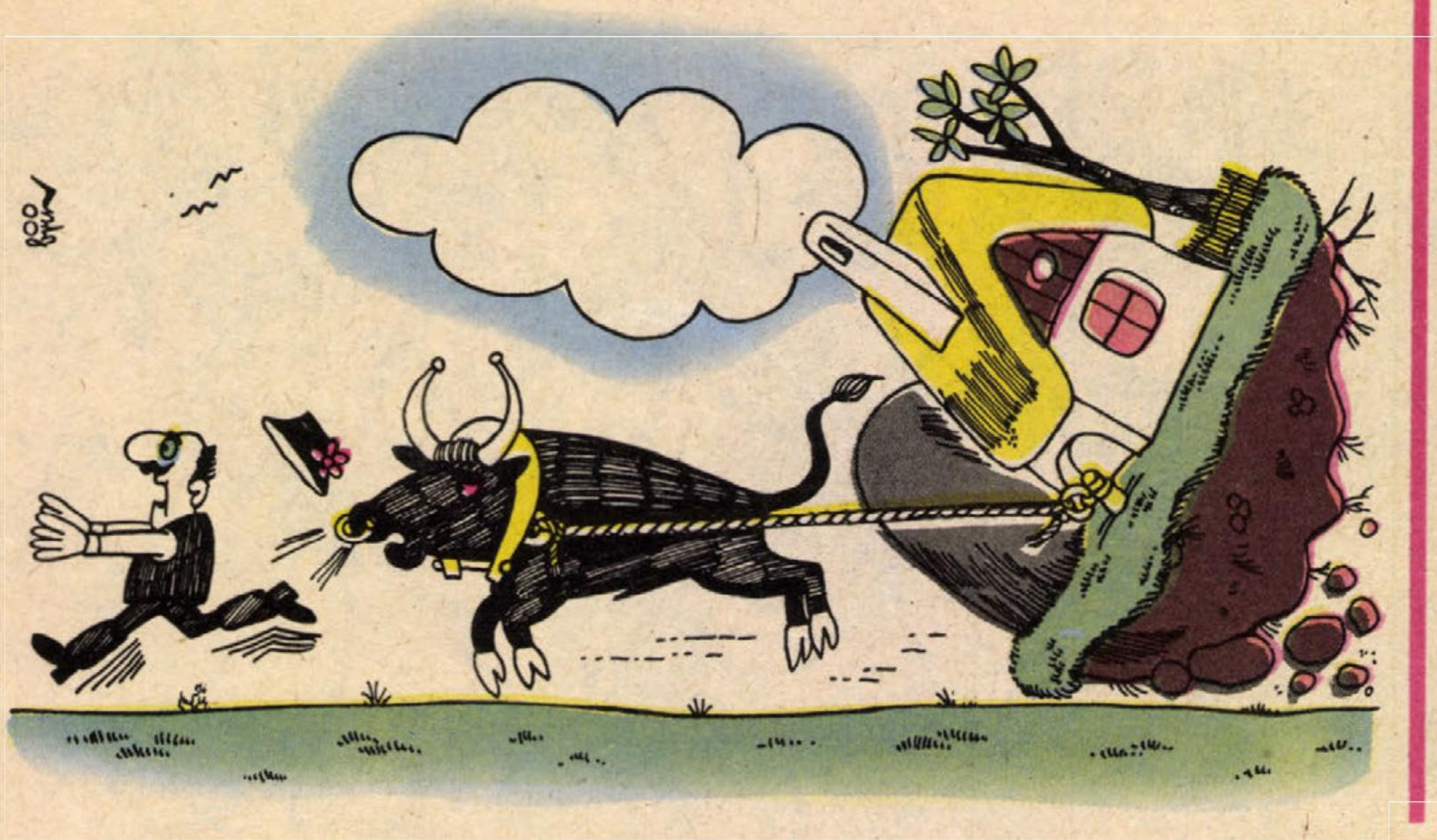

– Tessék kihúzni, nem utazom!

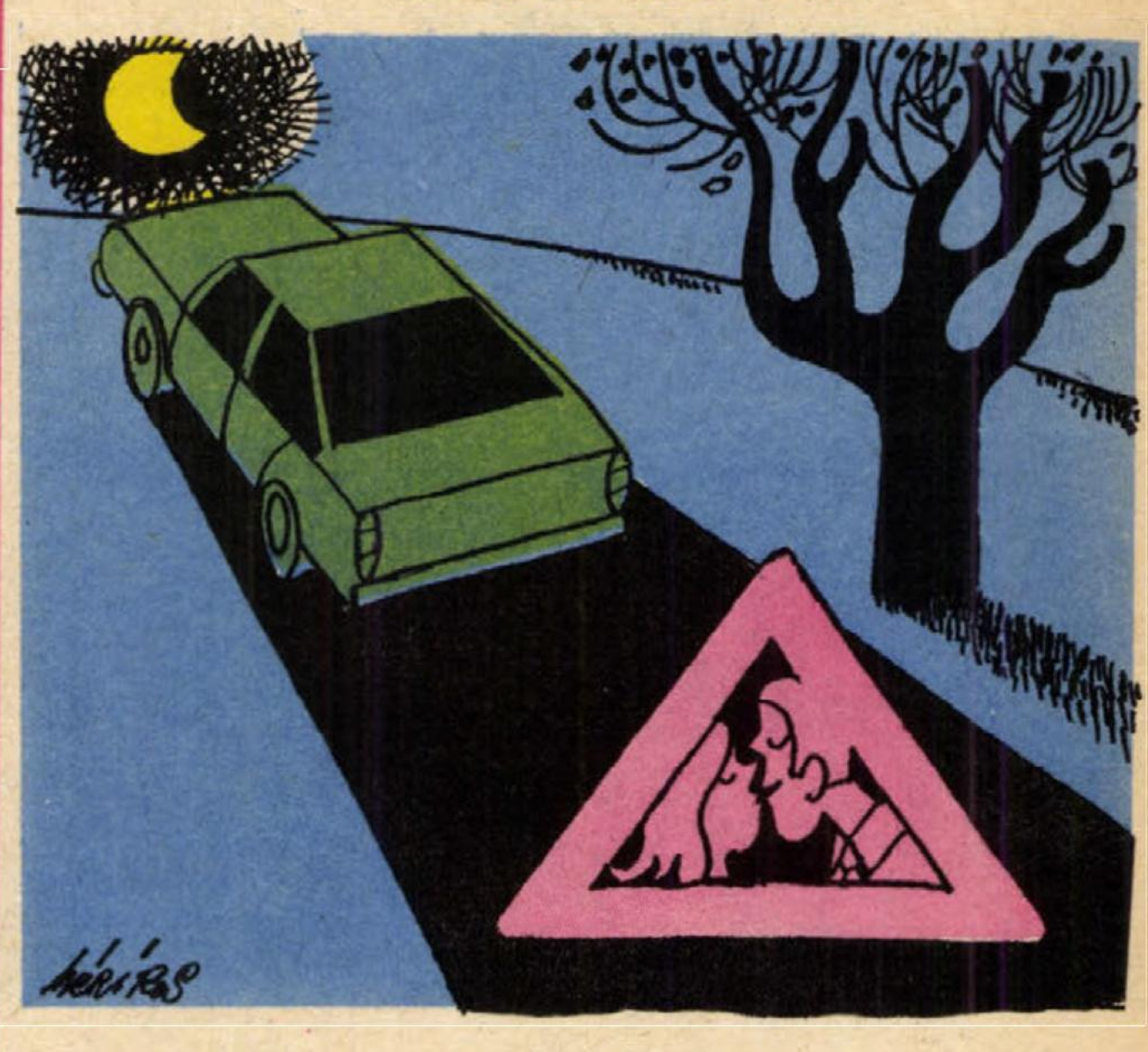
ELTÉRÍTÉS

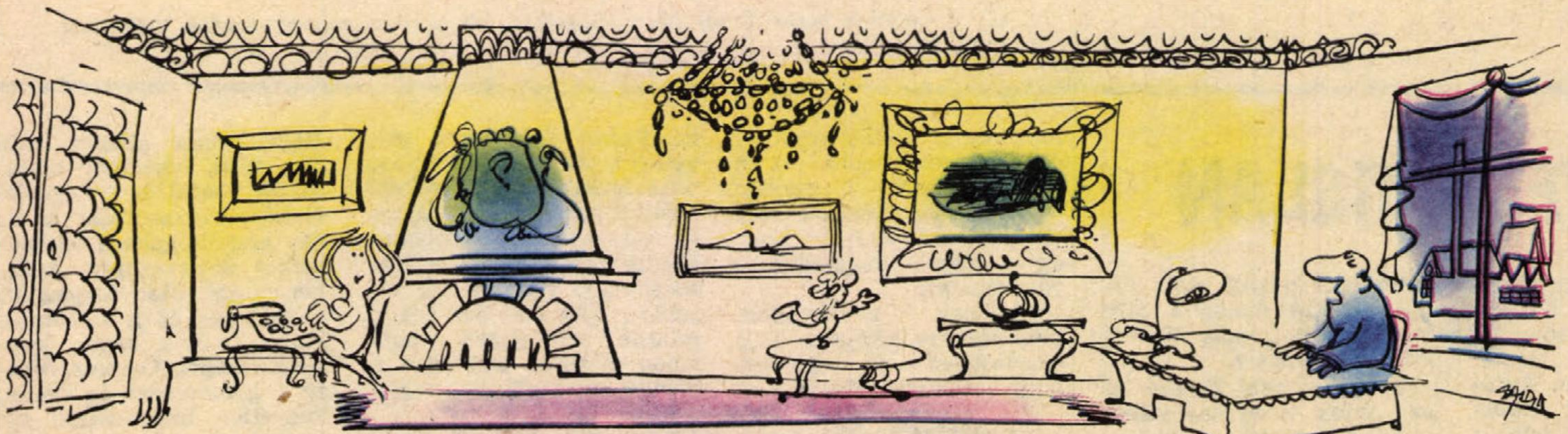

IZGALMAS PILLANATOK

ELAKADÁST JELZŐ TÁBLA

REPREZENTATÍV SZOBA

– Hajoljon közelebb, Gizike. Valami bizalmasat akarok mondani...

VÁLLALATI KRIMI

Nem *a vezérigazgató* és *a csoportvezető* esetéről számolok be az olvasónak, hanem *egy vezérigazgatóéról* és *egy csoportvezetőéről*. Ezt azért hangsúlyozom, mert nem szeretnék általánosítani: még valaki azt hihetné, hogy nálunk ilyesmi (amiről itt most szó lesz) gyakran előfordulhat.

Mielőtt azonban elmondanám azt, amiről most szó lesz, megkérdezem: mit tetszenek gondolni, ha egy beosztott a vállalati döntőbizottságnál, a Területi Munkaügyi Döntőbizottságnál, a Budapesti Központi Kerületi Bíróságnál, a Budapesti Fővárosi Bíróságnál és az illetékes minisztériumnál megnyeri a perét a vezérigazgatójával szemben, tulajdonképpen nyert-e vagy veszített?

A találós-kérdés megfejtését az olvasóra bízom.

1

A szóban forgó csoportvezető a *vállalati ellenőrzés önálló csoportjának vezetőjeként* működött. Kiváló szakmai múlttal, okleveles könyvvizsgáló szakképzettséggel.

Egy szép — vagy talán nem is olyan szép — napon, a vezérigazgató felmentette vezetői megbízatása alól, és belső ellenőrré visszaminősítette. Helyére az addig hozzá beosztott egyik ellenőrt nevezte ki.

A Vállalati Munkaügyi Döntőbizottság a csoportvezető panaszára a visszaminősítést érvénytelenítette.

A vezérigazgató fellebbezett. A Területi Munkaügyi Döntőbizottság elutasította a fellebbezést és jogerős határozatot hozott: a vezérigazgató intézkedése törvényellenes volt, a panaszost vissza kell helyezni eredeti beosztásába.

A vezérigazgató erre levelében értesítette a csoportvezetőt korábbi beosztásának visszaállításáról, de a visszahelyezés csak papíron történt meg, a valóságban nem.

A Budapesti Fővárosi Bíróság, ahova ezek után a csoportvezető fordult, megállapította: a vezérigazgató nem tett eleget a Területi Munkaügyi Döntőbizottság határozatának, mert a panaszost nem ténylegesen, hanem csak formálisan helyezte vissza csoportvezetői munkakörébe.

2

Hogy még mi minden történt, a vezérigazgató és a csoportvezető között, azt túlságosan hosszú lenne felsorolni, és arról is kár lenne beszélni, hogy hány ember munkaidejét, energiáját emésztette fel az ügy. Azt sem említem, hogy milyen sokat rongálódtak a vezérigazgató idegei és mennyivel többet a csoportvezetőé. Az a lényeg, hogy a csoportvezető a munkaügyi pereket *minden fórumon megnyerte*, de korábbi vezetői beosztását valójában sohasem kapta vissza a vezérigazgatójától.

A vezérigazgató kerek egy esztendeig kíméletlenül ütött, a beosztott pedig keményen visszavágott: nem hagyta magát, sem az önérzetét letiporni. A vezérigazgató például az éppen turistaútlevelet kérelmező csoportvezetőjéről olyan véleményt adott, hogy: *„A vállalattal szemben tanúsított hivatali és emberi magatartása miatt, kiutazásához nem járulok hozzá"*, és emellett, szóban, becsületsértő kijelentéseket is tett. Ezért például (hogy erről az oldalról is példálódzam!) a csoportvezető a bíróságnál a vezérigazgatót rágalmazásért feljelentette.

3

Megint csak nem sorolom tovább, hogy mi történt közben, és hogy milyen párviadal zajlott le még ezek után is. Megemlítem azonban, hogy a csatározások kellős közepén a vezérigazgató egyetlen tollvonással *megszüntette az ellenőrzési csoportot*, és a vállalat revizorait egy újonnan létesített vezérigazgatói titkárság alá rendelte. Ezek után közölte a csoportvezetővel, hogy a vállalat központi szervezetében módosítást hajtott végre, amelynek alapján csoportvezetői beosztása alól felmenti és egyidejűleg megbízza a belső ellenőri munkakör ellátásával. (Jó trükk!)

Ki tudná megmondani, hogy a vezérigazgató miért akart mindenáron a csoportvezetőjéből belső ellenőrt csinálni? Annyi azonban bizonyos, hogy a csoportvezető az újabb, trükkös visszaminősítés ellen a Területi Munkaügyi Döntőbizottsághoz fellebbezett. A vezérigazgató a tárgyaláson hiába jelent meg személyesen, hogy nagy tekintélyével a saját igazát képviselje, ez a per is simán és jogerősen a csoportvezető javára dőlt el.

4

Végül is a csoportvezető az illetékes könnyűipar, illetékes főhatósághoz fordult, személyes meghallgatást kért, és meghallgatásra talált: a minisztérium egyik főelőadója kiment a vállalathoz az ügy rendezésére, és megoldásképpen a csoportvezető *idő előtti* nyugdíjaztatását javasolta. Ezt a csoportvezető elfogadta, és 1971. szeptember elsején nyugdíjba ment. Mint elmondotta, számára ez a pokolból való szabadulást jelentette, mert úgy érezte, hogy ezt a túlfeszített idegállapotot már nem bírja tovább elviselni.

Érdemes talán még feljegyezni, hogy a vállalat vezérigazgatója nem ment nyugállományba. Továbbá: a múlt évi eredmény alapján 1972 márciusában a vállalat 64 dolgozója kapott nyereség-prémiumot, illetve nyereség-jutalmat, de a csoportvezető kimaradt. Ez azért különös, mert a minisztérium közbejöttével kötött megegyezés szerint a vezérigazgató kijelentette, hogy a csoportvezető minden olyan juttatásra számíthat, amelynek kifizetését törvény nem tiltja. Hiába hívta fel a vezérigazgató figyelmét a minisztérium is erre a megállapodásra. Mondom: hiába, amiből én arra következtetek, hogy a könnyűiparban sem könnyű az ipar.

Földes György

SÁRKÁNYEREGETÉS

ÉRZÉKENY

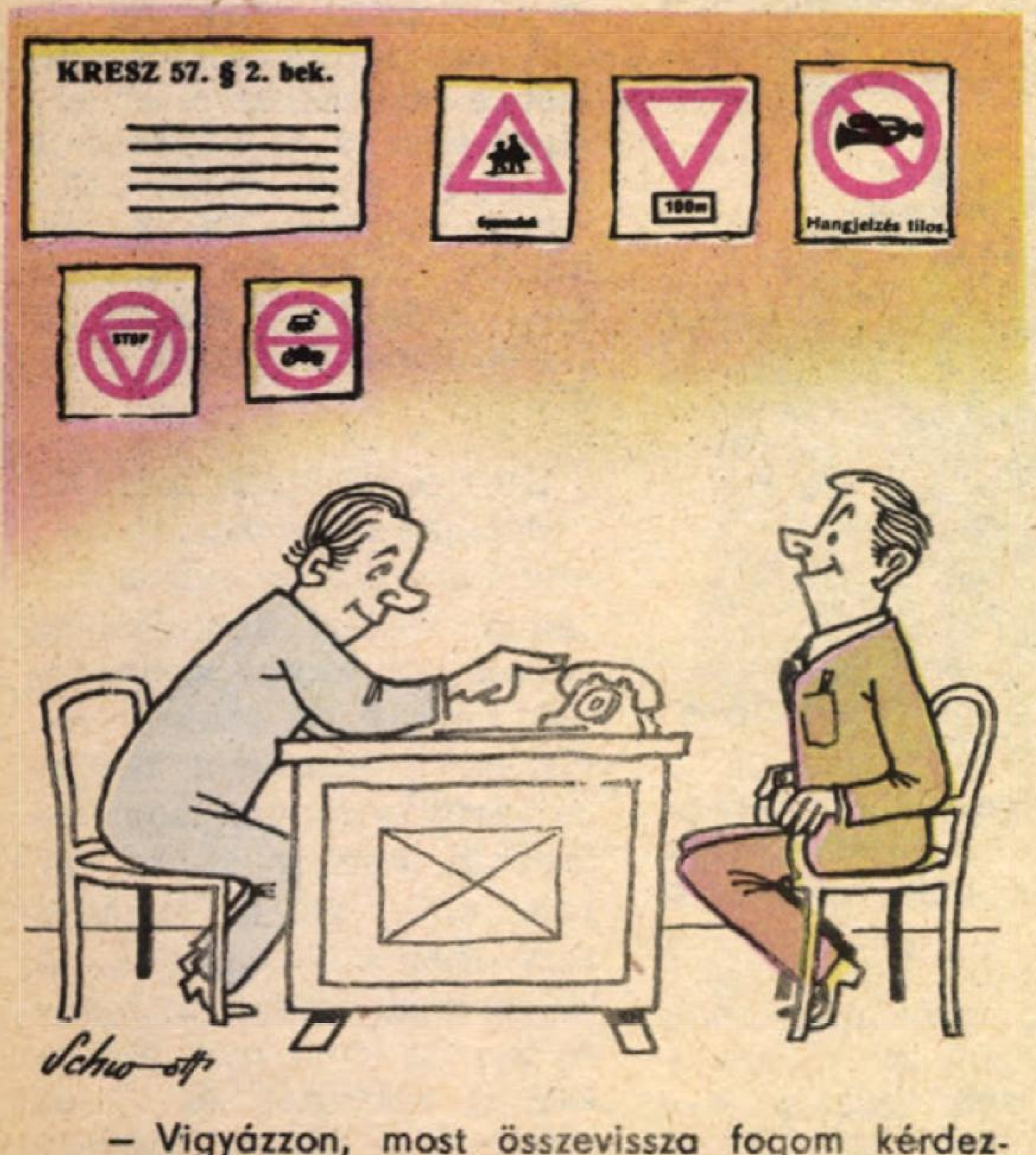
– Fáj a fejem, Henry, minden frontátvonulást megérzek.

ROMANTIKA

– Erzsike, ne válasszunk magunknak válóperes ügyvédet?

KRESZ-VIZSGÁN

– Vigyázzon, most összevissza fogom kérdezni...
– Rendben van, majd összevissza fogok válaszolni.

MÍNUSZ TÍZ

Szerkesztőségi szobám ajtaján halkan kopogtak és belépett Hudák Lajos barátom. De alig ismertem meg, mintha a saját nagyapja lett volna, amióta nem láttam: a szeme alatt mély árok, gyűrött arc, zavart tekintet. Ráadásul borotválatlan volt és a haja rendetlen csomókban.

— Mi van veled?! — kiáltottam rá. — Rémesen nézel ki és még sohasem kerestél fel a szerkesztőségben, ennek jelentős oka lehet, vagy tévedek?

— Nem tévedsz — mondta Hudák és leült. — Szeretném, ha egy újságcikket közölnél rólam. Illetőleg egy új mozgalomról, melynek az atyja vagyok. Látod ezt a jelvényt?

Most vettem csak észre, hogy Hudák egy ötforintos nagyságú, kerek jelvényt visel a hajtókáján. A jelvényen egy szám volt mindössze, egy piros tízes és előtte egy minusz — jel.

— Mínusz tíz — olvastam el hangosan —, ugyan mit jelentsen ez?

— Nem emlékeztet ez a jelvény semmire? — kérdezte Hudák.

— Hacsak nem a plusz tíz mozgalomra — mondtam gyanakodva. — A világszerte elterjedt kocogómozgalom jelszavára, hogy tíz évvel hosszabbítsd meg az életedet!

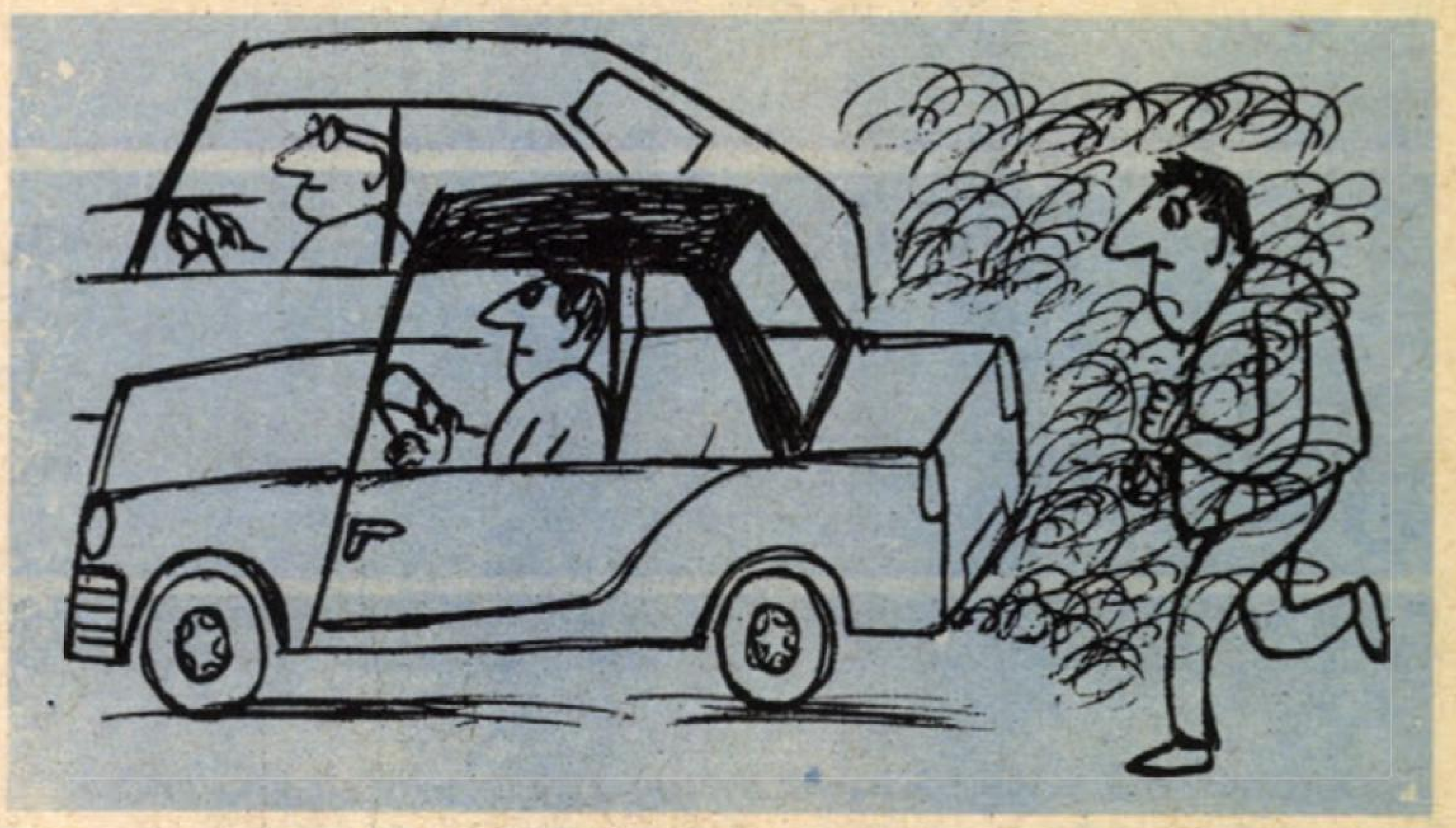
— Nyertél! — jelentette Hudák. — Az én mozgalmam is ezt jelenti, negatív előjellel: rövidítsd meg tíz évvel az életedet!

— Akaszd fel magad! — mondtam erre nagyon barátságosan. — Ez gyorsabb és nem fárasztod magadat egy mozgalom irányításával.

— Nincsen igazad — ingatta a fejét Hudák szomorúan és egy dossziét vett elő: levelek, feljegyzések voltak benne. — Az én mozgalmamnak is vannak hívei, akiket nem ambicionál a hosszú élet. Olvass csak bele néhány levélbe és meglátod, hogy elképzelésem máris terjed ismerőseim körében.

Találomra felemeltem egy levelet és beleolvastam.

„Negyvenöt évet értem meg, úgy, hogy orvos nem látott." Írta Hudák levelezőpartnere. „Mindössze két hónapja kezdtem rendszeresen pipára gyújtani, éhgyomorra, közvetlenül azután, hogy felébredtem, s azóta más embernek érzem magamat. Szédülök és nincsen étvágyam, munkateljesítményem csökkent, rosszul alszom. Időnként heves fájdalmat érzek a nyelőcsövemben.

Magam sem hittem volna, hogy ennyire megváltozhatom hatvan nap alatt, mintha húsz évet öregedtem volna."

— El vagyok ragadtatva — mondtam Hudáknak, miután letettem a levelet. — Imponáló eredmény. Van több is?

— Persze, hogy van — felelte Hudák. — Egyelőre a módszereket igyekszem összegyűjteni és egy általános eljárást kidolgozni belőlük.

— Ahogy a pofádat elnézem — szóltam elismerően — magad is szép eredményeket érhettél el a szervezeted elcsigázásában. Van valami különleges módszered?

— Van — csillant fel Hudák beesett szeme, láttam, hogy várja már ezt a kérdést. — Az én eljárásom a kocogómozgalom továbbfejlesztésének eddig ismeretlen útja! Én is kocogok, de hogyan! Figyelj ide! Én a közlekedési dugókban kocogok! Ahol a forgalom egészen lassú, beállok egy gépkocsi mögé, közvetlenül a kipufogó-csöve után, s úgy kocogok mögötte, hogy az égési termékeket mélyen beszívhassam. Ugye óriási ötlet?

— Óriási — mondtam őszinte csodálattal. — Egészen eredeti és a gépkocsik terjedésével fantasztikus lehetőségeket biztosít. Nem mínusz tízet, de mínusz húszat, mit húszat, huszonötöt! Máris fogadd őszinte részvétemet!

— Írsz rólam? — nézett Hudák kérdőn rám. — A mínusz tízről, írsz?

— Nem írok — mondtam hirtelen, — mert te egy nagy bolond vagy! Fogadjunk, hogy tudom, miért kocogsz a benzingázban! Kálváriai Ildikó!

Hudák megdöbbenve nézett fel:

— Honnan tudod? — Dadogta.

— Találkoztam vele — feleltem egyszerűen. — Azt mondta: ez a bolond fiú — ez te vagy — ez azt hiszi, hogy nem szeretem. Pedig nem így van. Nahát ezt mondta, nekem az Ildikó. Most pedig menj szépen, mert mindjárt beáll a csúcsforgalom. Nem akarom feltartóztatni a tüdődet.

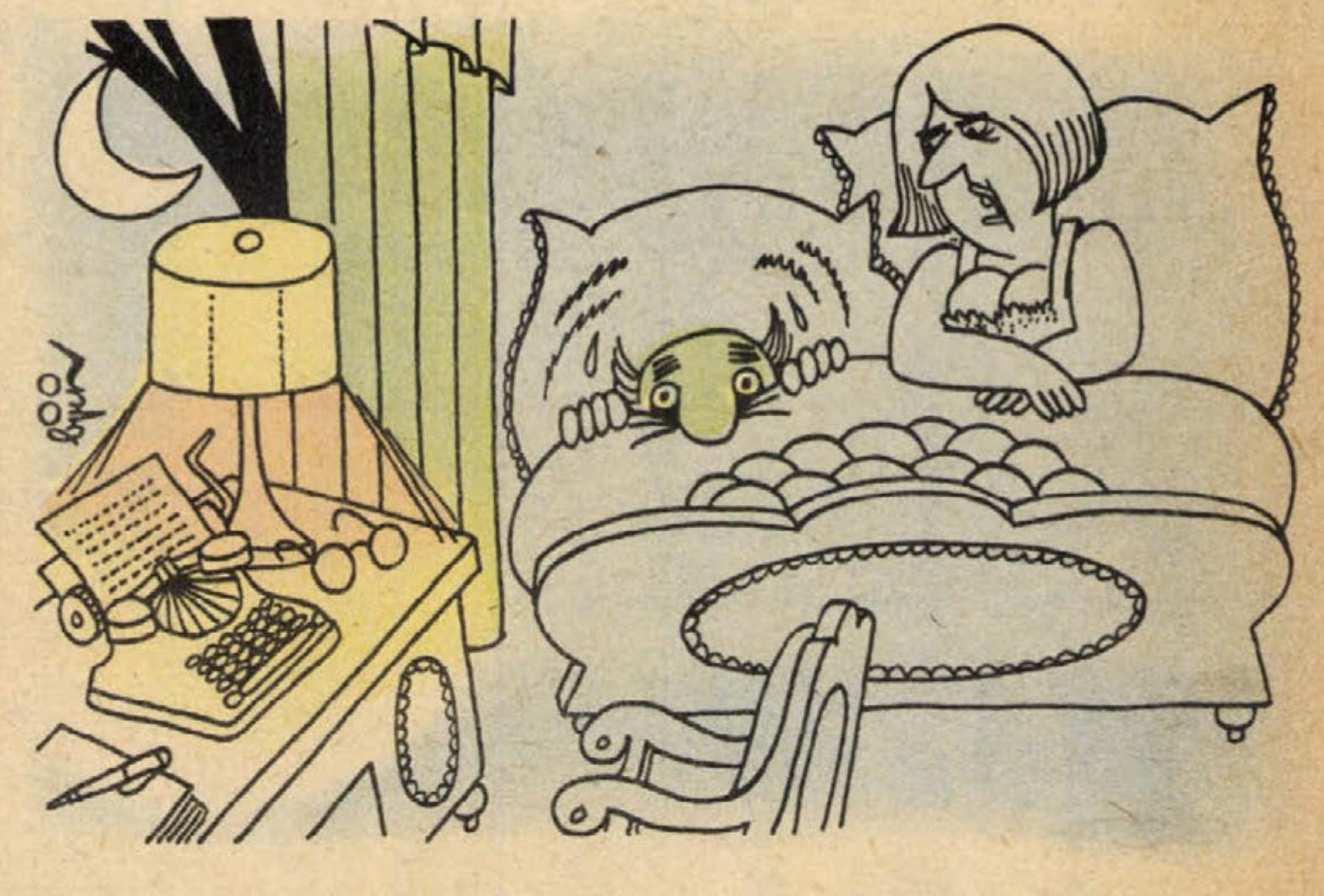
Délután a Sashegyen volt dolgom. Egyszerre csak kit látok: Hudákot, tornacipőben. A friss levegőn. Kétségbeesve kocogott.

Somogyi Pál

ÉLETÚT

FÉLŐS KRIMIÍRÓ

– Már megint valami hátborzongató fordulatot eszeltél ki?

MÁR KÖRÖZNEK A GYEREKEK

– Itt a nyugdíj, Kovács néni!

VISSZA A TERMÉSZETHEZ!

ÜLÖK A VOLÁNNÁL

Ülök a volánnál, már harmadszor ülök a volánnál, lábam a pedálon, kezem a kerekén, szemem a kis tükrön, fülem az oktatón, aki mondja, csak mondja... Tagolva, türelmesen újra, meg újra elmagyarázza, hogy „kuplungot benyomjuk, sebváltót egyesbe, index balra, hátranézés, aztán egy kevés gáz, és máris..."

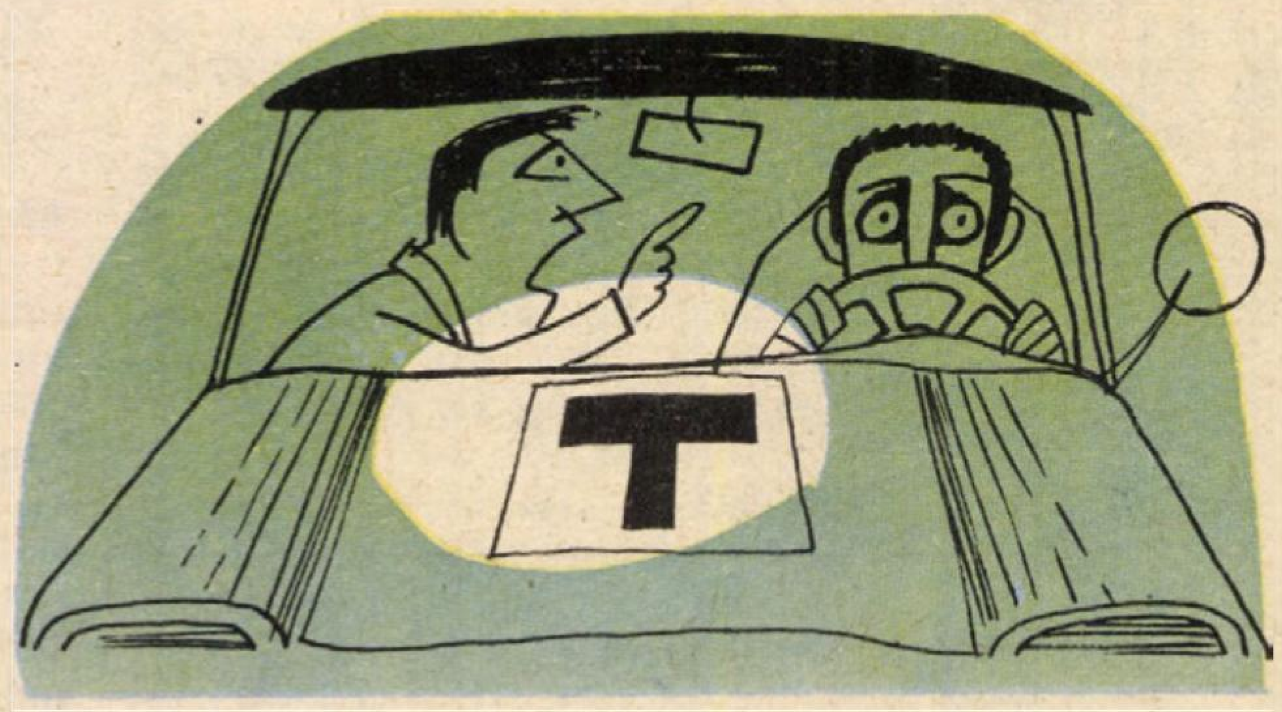
Figyelmesen hallgatom, nem mondom, hogy „tuudom, tuudom...", mint a mesebeli vadgalamb, pedig — esküszöm — tudom. Tudtam már, mielőtt a volán mellé ültem, mert megtanultam elméletben, vizsgáztam is belőle maximális pontszámmal. De az autó fütyül az én irányításomra, az autó önállóan cselekszik, teljesen függetlenül attól, hogy mit akarok én.

No persze, vannak, akik értenek a nyelvén, sokan vannak, de — kezdem sejteni — ők valami titokzatos szektának a tagjai, akik ismerik a jelszót, amit bele kell suttogni a volán körül valahova. Mondom is az oktatónak, árulná el nekem, de ő csak titokzatosan mosolyog, és kezdi előlről: „Kuplung be, sebváltó egybe, index..."

Na jó, próbálom csinálni a kedvéért, olyan rendes ember, hadd legyen boldog. Az autó is, mintha megszánt volna, „hadd legyen boldog" — berregi és elindult.

— Kettesbe kapcsolunk és befordulunk balra! — hallom a vezényszót.

Tudom, mit kell tennem: bal kézzel indexet, jobbal a sebváltót kezelni. Ez így rendben van, de könyörgök, mivel fogom akkor a volánt... Nem vagyok én indiai isten, akinek több keze van... A szemekről meg jobb nem is beszélni! Az oktatóm ugyanis csak annyit kíván tőlem, hogy nézzek a visszapillantó tükörbe, de a biztonság kedvéért hátra is, főleg azonban előre és két oldalt. No kérem, már ehhez is kevés a két szemem, de — mondjuk — ha nagyon kapkodom a fejem, csak sikerül, viszont az már sehogy sem

fér bele a nézőkéim kapacitásába, hogy ugyanekkor magam elé is dobjanak egy blikket. Csoda-e hát, ha a lábam kénytelen vaktában tapogatózni, és gáz helyett a fékre lép, meg viszont. Még jó, hogy nem lehet egyszerre a kettőre lépni.

Az autó ingerülten fölhördül, aztán elhallgat, megállt.

— Mi bajod van rubintos virágom? — kérdezem tőle.

— Lefulladt a motor — mondja az oktatóm.

— Esküszöm, én nem fojtogattam — rebegem a vád súlya alatt verejtékezve, s közben erősen gyanítom, hogy csak megjátssza magát őfelsége, mert haragszik rám, mert nem értek a nyelvén, nem tudom a jelszót.

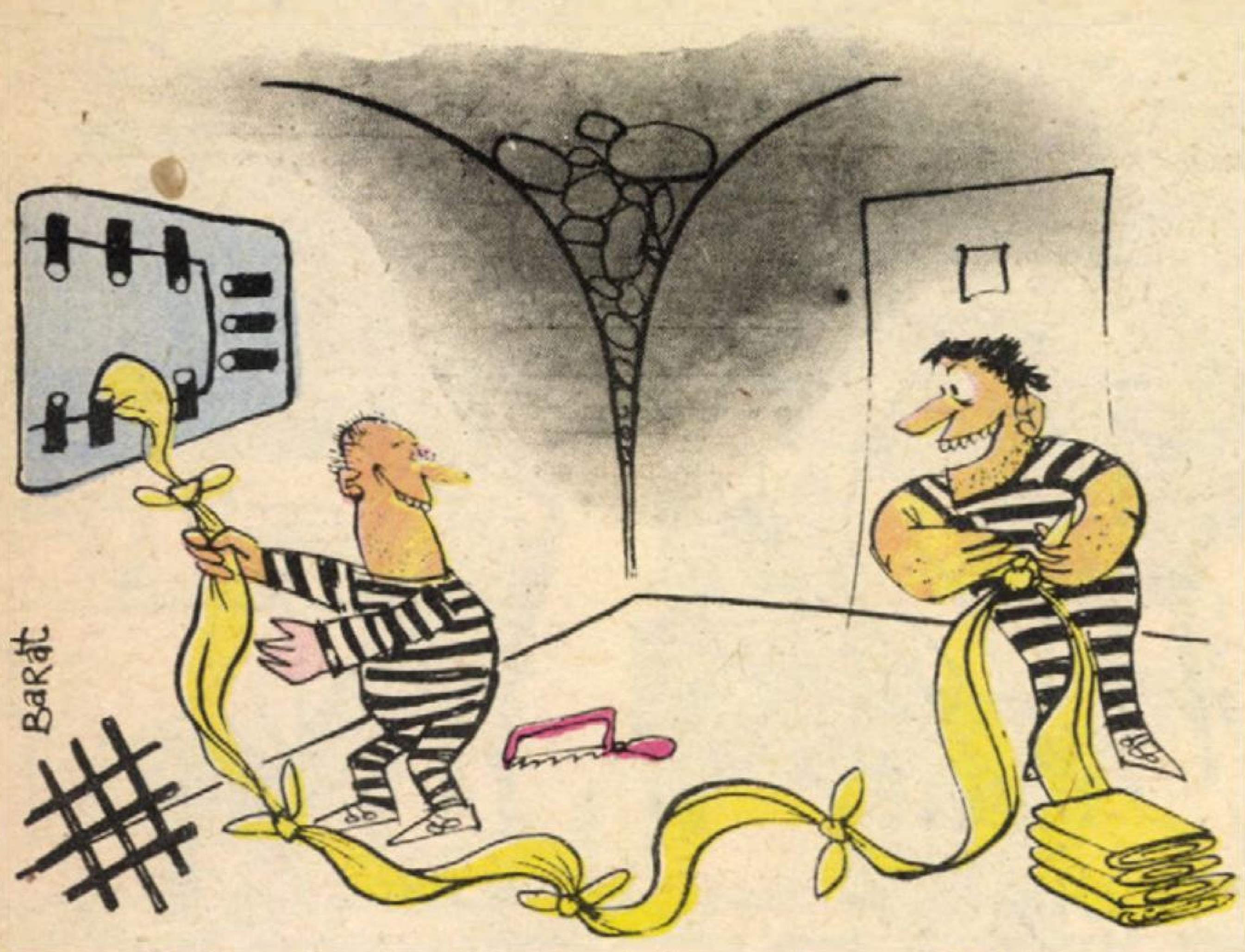
Ülök a volánnál, már harmincharmadszor ülök a volánnál, már egész jó barátságba kerültem Vele, értjük egymást, azaz tudom a jelszót. (Ne is tessék haragudni, nem teszem közzé. Egynyolcvanért még azt is? No nem!).

Az autó tehát megy, ahogy én suttogom a lelkébe, hanem az utak — az utak átkozottul keskenyek, és ahol szélesebbek egy kicsit, ott záróvonalat festenek a közepére, amit átlépni tilos, s ez rendben is lenne, ha a záróvonal valóban a közepén lenne, de mindig közelebb van a jobb oldalhoz, miként a járda gyakorta benyúlik az úttestre.

Ülök a volánnál, majd ha háromezerháromszázharmincharmadszor ülök a volánnál — azt mondják az okosok —, akkor szélesebbek lesznek az utak, a záróvonal pontosan a középre kerül, a lámpa csak végletlenül lesz piros az orrom előtt, és a kezemre sem lesz szükség, meg a lábamra se, meg a szememre se, hanem csak ülnöm kell a volánnál és... és suttogni a jelszót. Természetesen!

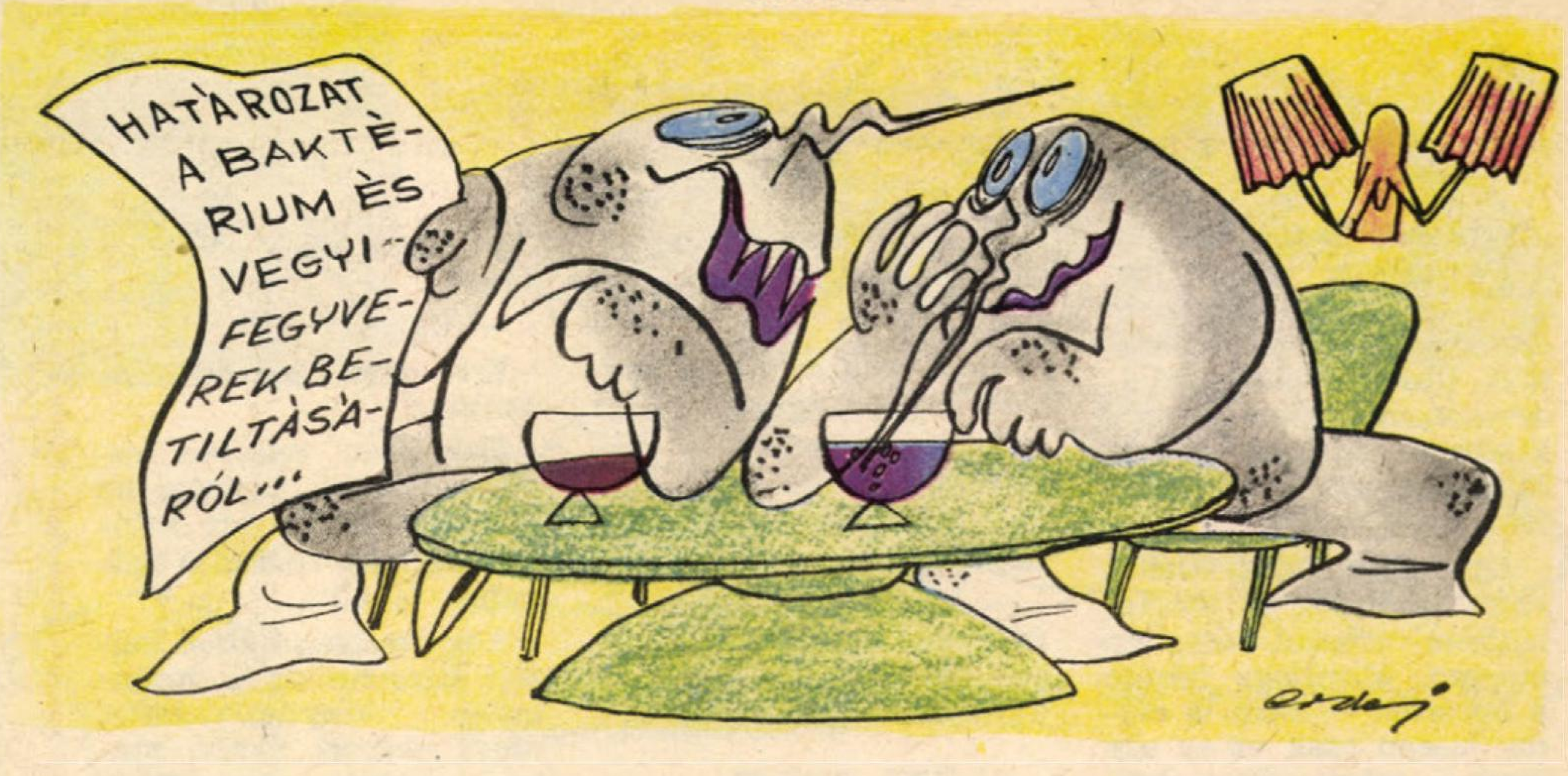
Sólyom László

REMEK ÖTLET

– A Patyolatnak köszönhetjük az ágyneműakciót.

ÖRÖMHÍR

– Olvastad?! Mégsem kell bevonulnunk!

ÚJ HULLÁM

Mancika igazi mai lány, aki elvárja, hogy fiú-számba vegyék. Ezért, ha egy társaságba belép, lelök három fél rumot, megszégyenít néhány huszárőrmestert, majd kijelenti, hogy fiúsítva van és feldobja formás lábait az asztalra. Ha valaki dicséri a lábát, a szemét, a szája ívét, akkor kikéri magának és kioktat:

— Hagyjuk ezt a múltszázadbeli gavallér szöveget!

Mancika igazi mai lány, ezért közömbös, cinikus, és elidegenedett saját női mivoltától. Én is úgy tudtam a szívébe lopni magam, hogy két hétig tanultam az Emke aluljáróban a megfelelő társalgási nyelvet.

Már-már nyeregben éreztem magam. A döntő rohamra megfelelő szerelést öltöttem: virágos blúz, szupertrapéz lila bársony nadrág. Míg el nem felejtem: a nyakamat se mostam meg, nehogy konzervativizmussal vádoljon.

De Mancinál valami nem volt rendben. Először az tűnt fel, hogy egyszerű princessz-vonalú szövet ruhát viselt a haja rendezett és a megszokott katonai oldalzsák helyett egy hagyományos női retikült lóbált a kezében. Arcára nem pingált filctollal virágot, tehát olyan volt a külseje, mint egy századeleji úrilánynak, aki kimenőt kapott a zárdából. Arra gondoltam, hogy ez valami újabb extravagancia, így akar elütni a többiektől.

— Forintos ötlet ez a jelmez — nyugtáztam igyekezetét, de letorkolt:

— Hagyd ezt a lapos bárgyúságot, kérlek — kezdte és máris észrevettem, hogy ez az irodalmi szöveg nagy változás jele. — Belefáradtam az egészbe. Elidegenedtem az elidegenedéstől. Viszolygok közönyös és cinikus lenni, amikor örülni szeretnék vagy sírni. Utálom a rumot és az obszcén szövegeket.

— Állati sóder! — kísérleteztem, de villámló szemébe tekintve láttam, hogy komolyan beszél.

— Nő vagyok! Érted?! Ezt a minősíthetetlen magatartást is csak azért vettem fel, mert manapság ez a divat és a divatnak nem lehet ellenállni. De micsoda torz ötlet, hogy a női divat az legyen, hogy az ember fiút játszik, míg ti úgy viselkedtek, mint a nők. Légy szíves, gyere át a baloldalamra! Tudhatnád, hogy egy férfinak ott a helye... — mondta, aztán végigmért: — Botrányosan festesz. Ha még egyszer találkozni akarsz velem, add vissza az anyádnak a blúzát, végy fel rendes öltönyt, inget és nyakkendőt. Vágasd le a hajad. Látni akarom a homlokodat. És hozz virágot, érted? — kiabálta és dühösen toppantott csodálatos szép lábával.

Nem hittem a fülemnek:

— Ugratsz? Azt hiszed, hogy most léptem le a falvédőről?

— Ezt a hangot visszautasítom! Az egyenjogúság nem jelenti azt, hogy úgy beszélj velem, mint a barátoddal. Udvarolj! Mondd, hogy szép az ajkam. Félve, lágyan fogd meg a kezem. Hunyd le a szemed, ha megcsókolsz és ha boldog vagy, ne titkold, hogy én is örülhessek a te boldogságodnak. És mondd, hogy szeretsz, és fecsegj csacsiságokat. Vigyél sétálni eldugott ösvényekre és lopjál nekem egy szál virágot. Kísérj haza és tíz percig állj még az ablakom alatt. Én lesni foglak a függöny mögül és nagyon boldog leszek. Én nem azt akarom, hogy „jó legyek nálad", hanem szeress és én is szeretni foglak. Nem „állatian", hanem mélyen, igazán... sőt, halálosan — mondta és könny csillogott a szemében. — Látod, sírok! És nem szégyellem. Sőt, jól esik... Tudod, milyen nehéz volt lopva sírni és titokban örülni?

— Gyere, sírjunk együtt! — ajánlottam és sírtunk, utána nagyon örültünk, hogy sírtunk...

Másnap boldogan, lelkesen meséltem lelki jóbarátomnak a történteket. Türelmesen végighallgatott, aztán unottan legyintett:

— Ez a Manci egy jó szimatú nő. Ő az elsők között volt, aki elidegenedett. Most is érzi a jövőt. Amikor a romantika, a szentimentalizmus első hullámai átcsaptak hazánk határain, hippi szerelését a rongygyűjtő hetek keretében átadta a MÉH-nek...

Ősz Ferenc

KULTURÁLT OTTHON

– Milyen szép, nagy könyvtárad van!
– Te hülye, azok a munkakönyveim!

KÖDÖSÍTÉS

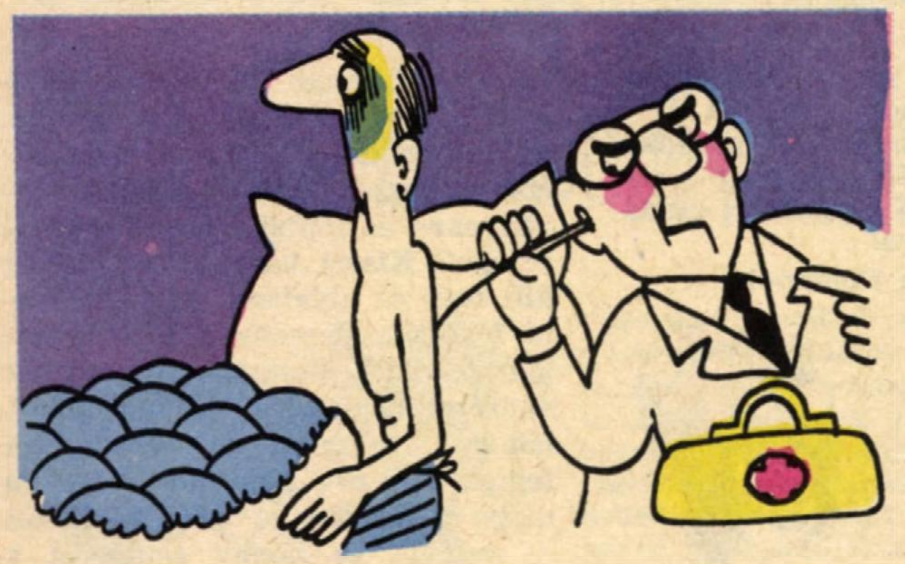
– Az igazgató most diktálja, hogy miért nem teljesítettük a tervünket.

ALPHONSE ALLAIS

A DOKTOR

Engedjék meg nekem, hogy elmondjam önöknek elképesztő esetemet a háziorvosommal, illetőleg az ex-háziorvosommal, mert közben kitettem őkelme szűrét. Mindjárt azt is megtudják, hogy miért.

Egy éjjel kegyetlenül rázott a hideg és meglehetősen rosszul éreztem magam. Minthogy féltem a bőrömet — nem is csoda, hiszen csak ez az egy van! —, telefonáltam doktoromnak, és az rögtön meg is érkezett, néhány óra múlva.

Tehát nem voltam valami jól kezdetben sem, de már első látogatása és receptjei után olyan kutya rosszul lettem, hogy egyszerűen föl sem tudtam kelni az ágyamból. Újra hívattam, újra eljött, újabb receptet írt, még betegebb lettem.

Hogy rövid legyek: néhány nap alatt pár kilót leadtam, gebe mód lesoványodva.

Egy reggel pokolian rosszul éreztem magam. Doktorom azonnal megjelent, és a szokásosnál gondosabban kopogtatta a tüdőmet, meghallgatta a szívemet, s közben a következőket kérdezte:

— Meg van elégedve a lakásával?

— Hogyne, meglehetősen.

— Mennyi a havi bére?

— Háromszáznegyven frank.

— Milyen a házmester?

— Nincs semmi okom vele kapcsolatban a panaszra.

— No és a háztulajdonos?

— Nagyon kedves, barátságos ember.

— És mondja csak: a kályhák nem füstölnek?

— Nem nagyon.

És a többi, és a többi: — még tucatnyi hasonló érdeklődés.

Úgy, hogy meg is kérdeztem magamtól: hová akar kilyukodni ez az állat? Mert hogy a lakásom nedves-e vagy sem, az érdekelheti esetleg a betegségem lefolyását illetően, de ugyan mihez kezdhet azzal, hogy mennyi a lakbérem?

És bár igen gyenge voltam, mégis megkockáztattam egy kérdést:

— De, doktor úr, ugyan miért érdeklik ezek a dolgok?

— Megmondhatom őszintén — válaszolta —, éppen lakást keresek, és a magáé egészen megfelelne nekem.

— De... nekem semmi szándékomban nincs innen elköltözni!

— Pedig néhány nap múlva bekövetkezik!

— Hogy én elköltözöm innen?

— Hát persze!

Erre már tüstént kapcsoltam!

Doktorom teljesen reménytelennek tartotta az állapotomat és ezt minden kertelés nélkül a tudtomra is adta.

Hogy milyen hatást keltett bennem ez a tapintatlan kinyilatkoztatás, nincs emberi nyelv, melyen méltón elmondhatnám.

Először rettenetes félsz fogott el, majd iszonyatos halálfélelem!

S röviddel utána éktelen harag!

Nem! Így nem lehet viselkedni egy beteggel, egy klienssel, egy jó klienssel — ha szabad így kifejeznem magam.

Hát a lakásomra fáj a fogad, te... te... Na hiszen! Ehet utána a fene, édes öregem, bizony, úgyse kapod meg!

Ha valaki beteg esetleg önök közül, próbálja ki azonnal a receptemet: guruljon mielőbb dühbe. Lehet, hogy önökre másként hat, talán ártani is fog. Engem éktelen haragom mindenesetre tüstént meggyógyított.

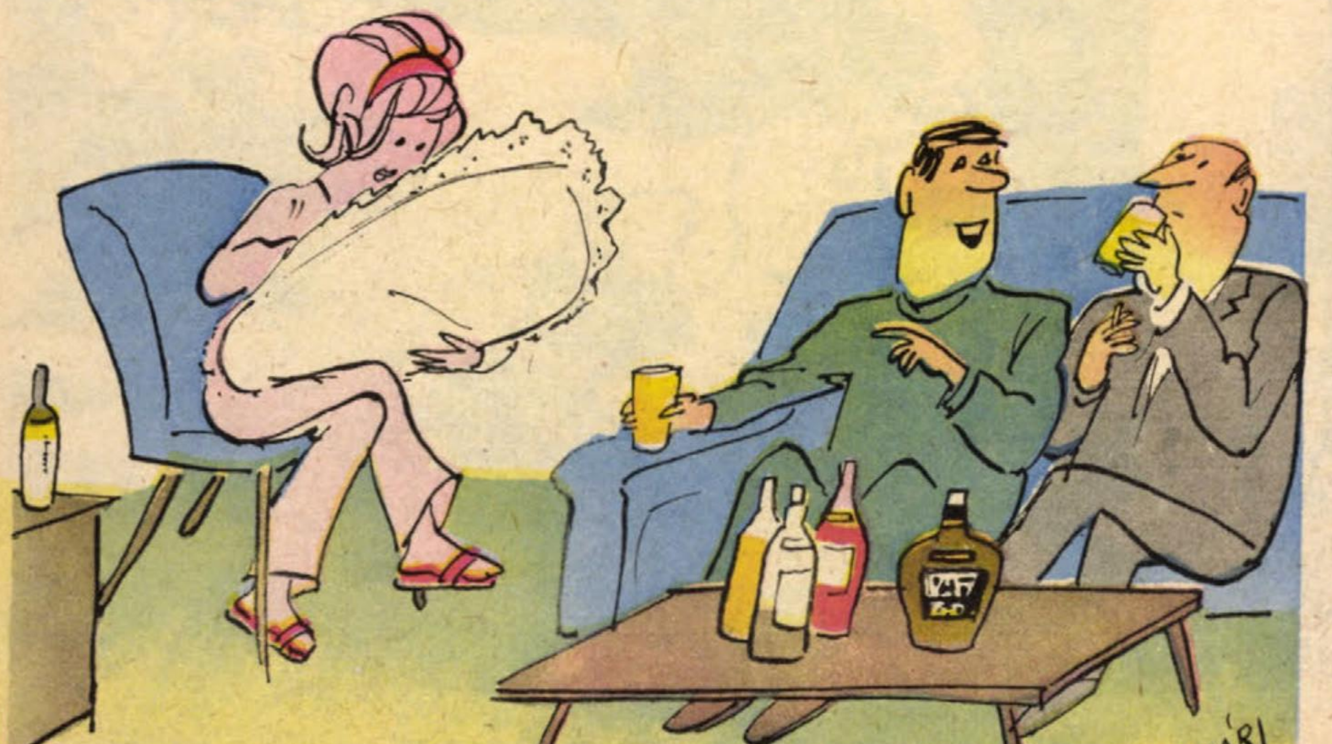
Nyomban kitettem orvosom szűrét az ajtón.

Utána kivágtam a gyógyszereimet az ablakon, hogy még utolérhesse a doktoromat. (Esetleg a fejére eshessen.)

Ezek után, mint aki jól végezte a dolgát, megújítottam a bérleti szerződésemet a háziurammal. És szentül megfogadtam, hogy soha többé nem állok szóba olyan orvossal, aki a lakásomra pályázik!

Fordította
Végh György

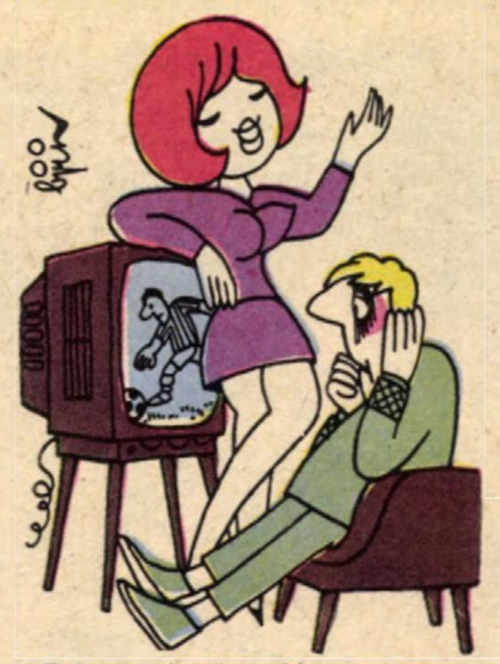
KILENC LITER AZ EGY FŐRE ESŐ SZESZFOGYASZTÁS, A CSECSEMŐKET IS BELEÉRTVE

– Amíg ilyen kicsi, mi isszuk meg a baba fejadagját is...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MIT TANÁCSOLNÁNAK IFJÚ HÁZASOKNAK?

Balázs-Piri Balázs:

Feleségeknek: Ne meccs alatt beszéljék el, hogy mit mondott a barátnőjük.

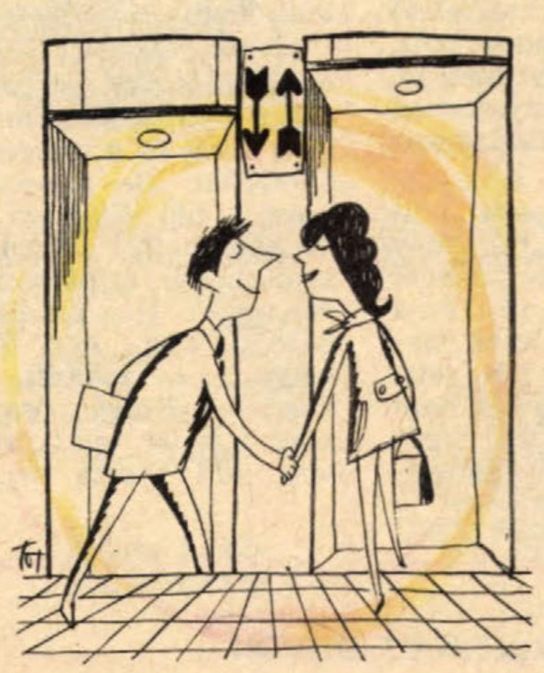
Férjeknek: Ne emlegessék minduntalan a mama főztjét.

Brenner György:

– Mindenből vegyenek két darabot, így a válópernél nem kell majd alkudozni.

Tót Gyula:

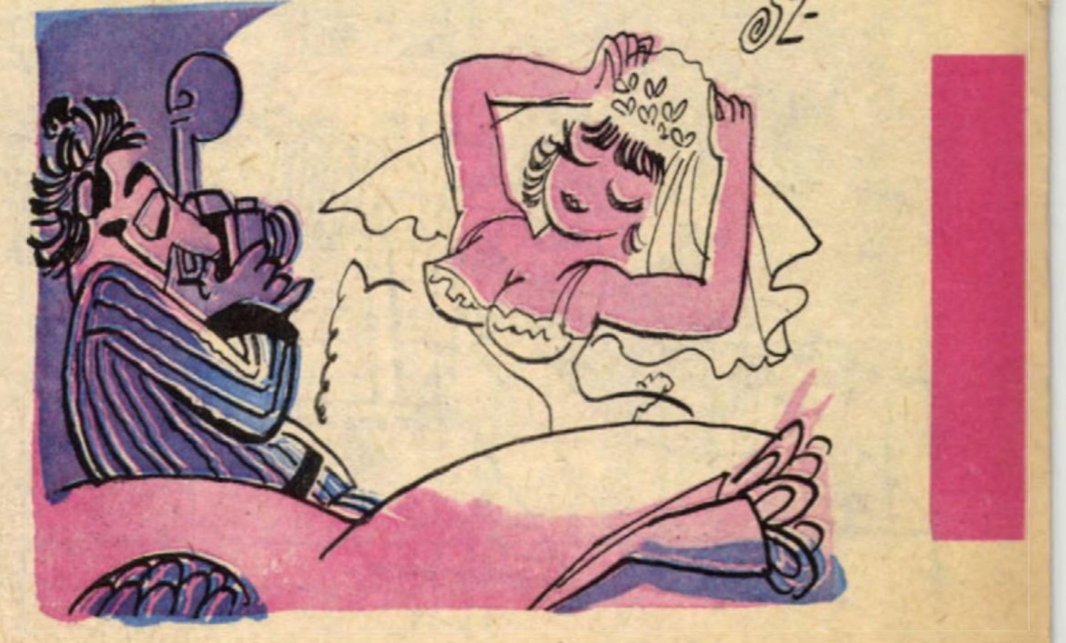
– Soha egymást el ne hagyják...

Fülöp György:

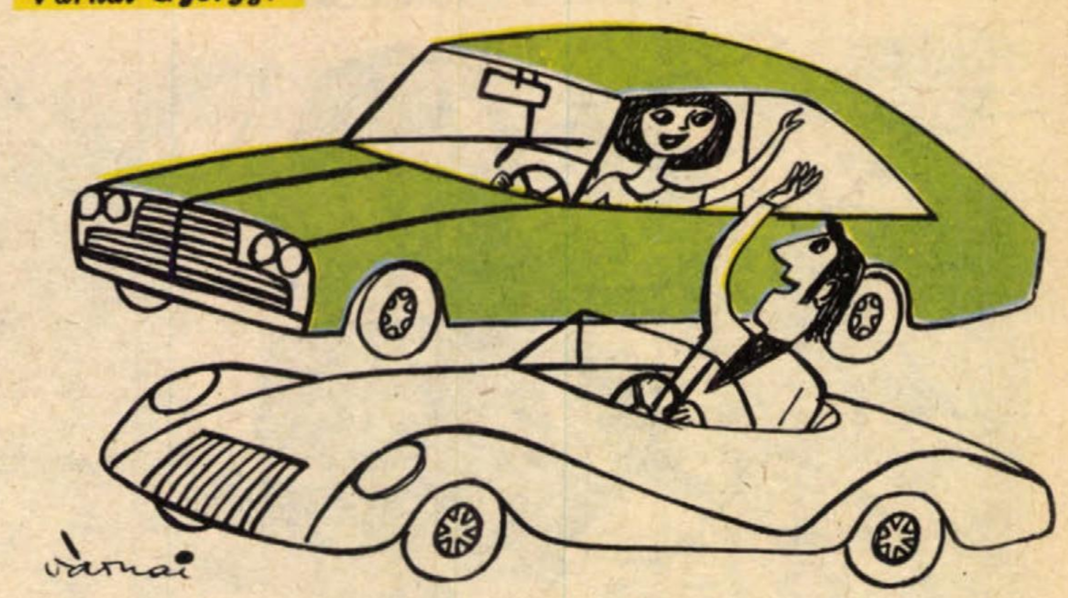
– Keressenek közös szóra
kozast.

Szűr-Szabó József:

– Állandóan fényképezzék egymást, hogy legyen képük egymásról a válás után.

Várnai György:

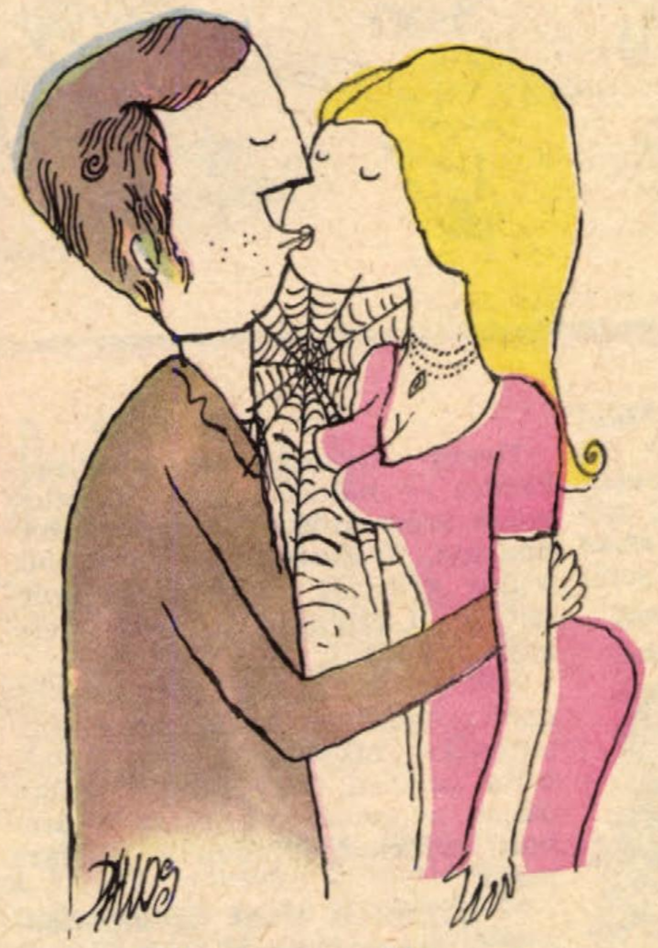
– Okvetlenül két autót vegyenek, hogy ne legyen vita: ki viszi el reggelenként a kocsit?

Hegedűs István:

– Feltétlenül legyen valami közös hobbyjuk.

Dallos Jenő:

– Ne sokat beszélgessenek...

Endrődi István:

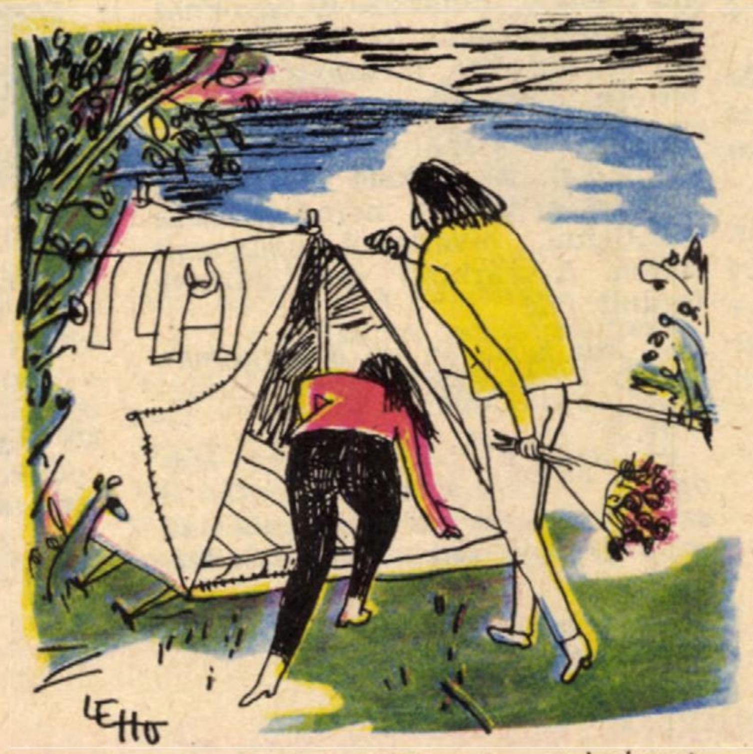
– Nászút helyett ne a Megyeri útra vigye az asszonykát...

Barát József:

– Ne vezessenek otthon háztartást!

Lehoczky István:

– Ha megesküdtek, küldjenek egy levlapot a szüleiknek...

Takács Imre:

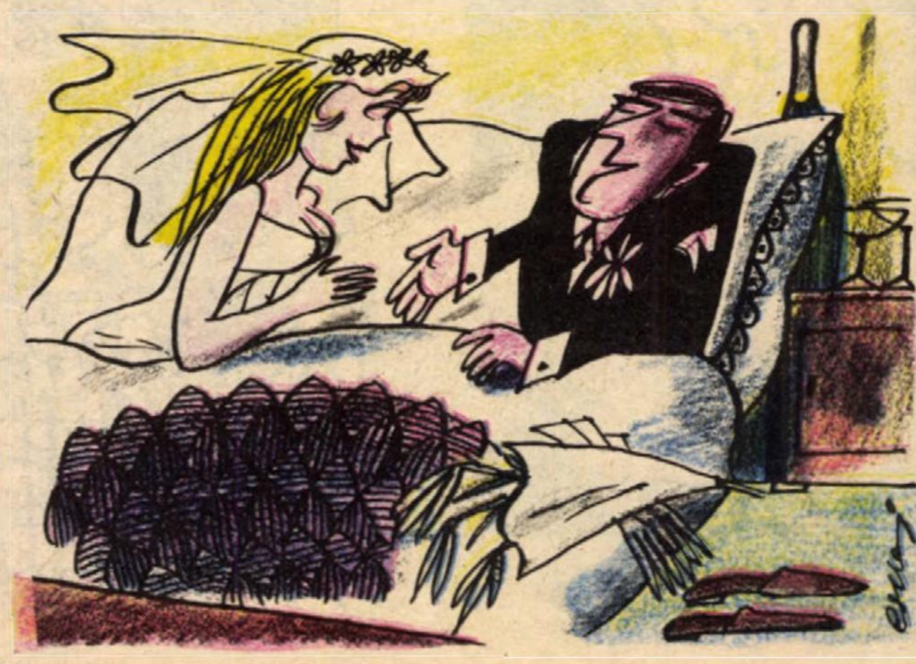
– A hölgyismerősök telefonszámai elé írjanak a noteszükbe férfineveket.

Sajdik Ferenc:

– Ógalgahutára semmiképpen ne menjenek nászútra, mert meleg sört adnak.

Erdei Sándor:

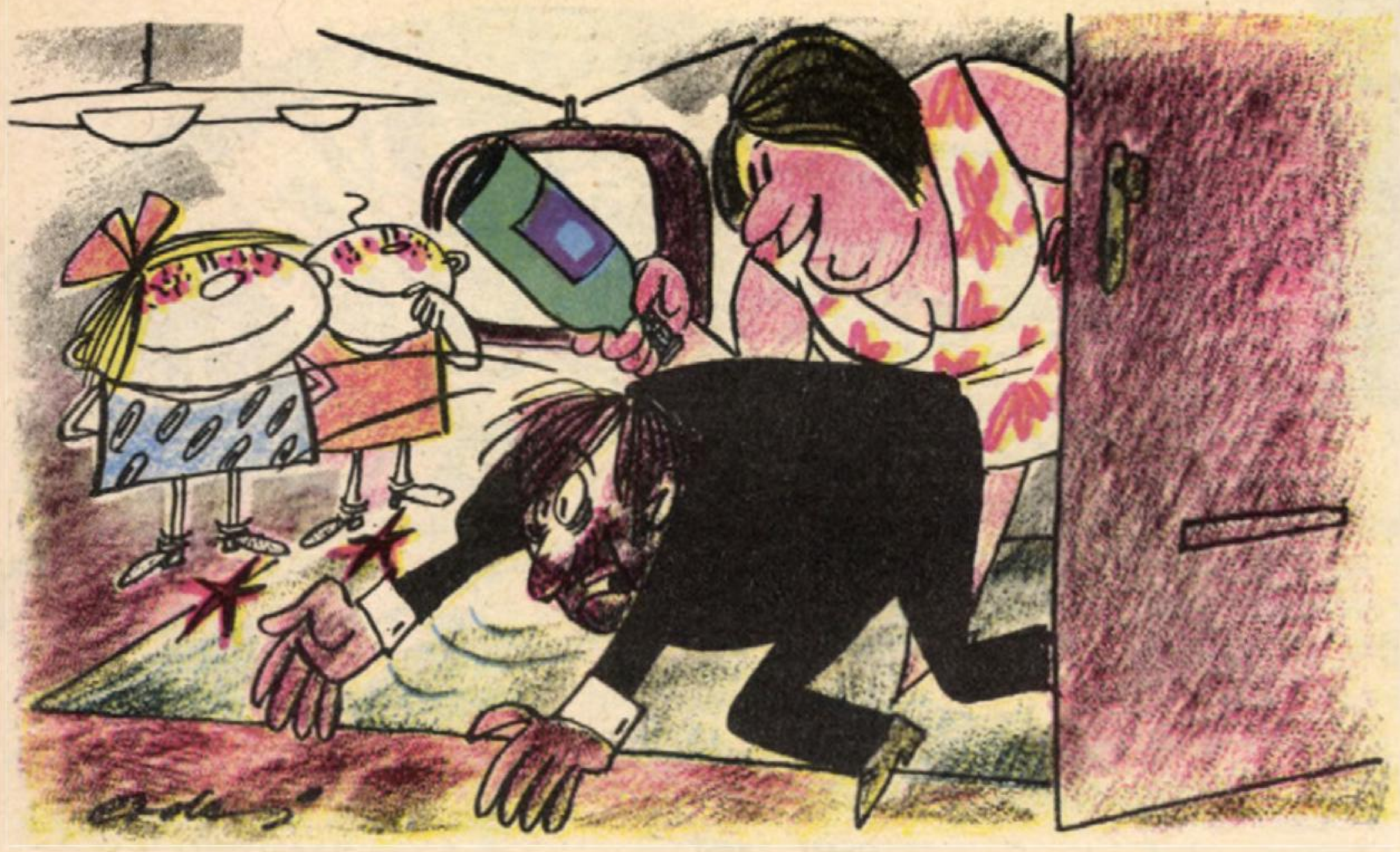
– Mutatkozzanak be egymásnak.

Vasvári Anna:

– Most már semmit, most már késő!

RADIKÁLIS ELVONÓKÚRA

– Az apátok még az üvegtől is undorodni fog.

NAGYVÁROSI ÜZLETI VÁLLALKOZÁS

a világ anekdota kincséből

Jean Arthur *Rimbaud*, a modern francia líra megújítója, mint csodagyerek tűnt fel a múlt század hetvenes éveiben. Rövid, fényes, kalandos és tragikus költői pályafutás után, minden látható ok nélkül teljesen búcsút mondott a költészetnek, s elefántcsont- — mások szerint — rabszolgakereskedő lett Afrikában, majd, még jóval negyven éves kora előtt rettenetes kínok között pusztult el egy marseillei kórházban.

Az üstökös pályájú, hajdani költőt afrikai kalmár korában egy honfitársa véletlenül felismerte az abesszíniai Harrar utcáin. Rimbaud közönséges benszülött köntöst viselt s hatalmas gyarmatáru bálák rakodásával foglalatoskodott. A francia honfitárs habozott egy ideig, aztán megszólította:

— *Bocsánat, ha nem tévedek, Ön Rimbaud, a költő?*

— *Csak voltam, Uram* — felelte tétován Rimbaud —, *csak voltam.*

Baron — valódi nevén: *Michel Boyron* — *Molière* társulatának tagja, korának legnagyobb francia színésze, nemcsak arról volt nevezetes, hogy előadásában „az egyszerűséget a nemességgel egyesítette”, hanem sokat beszéltek eleganciájáról, hódításairól és — hiúságáról is. A művész egy időben egy színházkedvelő márkinő kegyeit élvezte. A szépasszony este, „intim családi körben” gyakran látta vendégül, de az etikettet, a társadalmi előítéletek szabályait, szigorúan betartotta. Nyilvánosság előtt sosem mutatkozott Baronnal, társaságban nem fogadta — s ez bizony bántotta, bosszantotta, sértette a művészt.

Egy alkalommal fényes társaság gyűlt össze az előkelő dámánál és a márkik, grófok, hercegek közé váratlanul, hívatlanul betoppant Baron. A márkinő megdöbbenve fordult felé:

— *Mit keres ön itt, a házamnál, uram?* — kérdezte fagyos ridegséggel.

— *Csak a hálósipkámat, Madame!* — válaszolt nyugodtan a színész — *csak a hálósipkámat, amit tegnap este önnél felejtettem...*

Mély bókot vágott és elhagyta a szalont.

Henry *Kistemaekers*, a századkezdet — nálunk is — divatos, belga származású regény- és drámaírója, *Szállodakirály* című művéhez gyűjtött adatokat és szorgalmasan végigjárt jó néhány elegáns szállodát.

Egy — manapság így mondanánk: osztályon felüli hotel szobafőnöke bizalmasan felvilágosította az írót, hogy rangos szállodában a szobáknak nincsen szabott tarifájuk. Minden ár „pofára megy”.

— *Bármit is írnak az útikalauzok* — magyarázta a „maitre d'hotel” —, *se száz frankos szobák nincsenek, se hatvan frankosak, se huszonöt frankosak*...

— *Hát akkor...?*

— *Beszéljünk nyíltan* — hajolt közelébb az íróhoz a szobafőnök. — *Vannak száz frankos „palik” és vannak huszonöt frankos „palik”. Na már most: a huszonöt frankos „palikat” átküldjük a szomszéd szállodába, a száz frankos „paliknak” pedig mi adunk szobát — kétszáz frankért...*

Békés István
feldolgozása

RÍMHÍRADÓ

PÉNZÜGYI PÁRBESZÉD

Egy külföldi vendég Pesten
Nőt faggat, ki könnyű fajta:
„Hogy jegyzik a dollárt itten?”
„Kérdés, uram, mit vesz rajta.”

NEM KÁVÉREKLÁM

Legizgatóbb kávénk melyik?
A választ rá megkerestem:
Ez az idegőrlő kávé
az IKÁVÉ Budapesten.

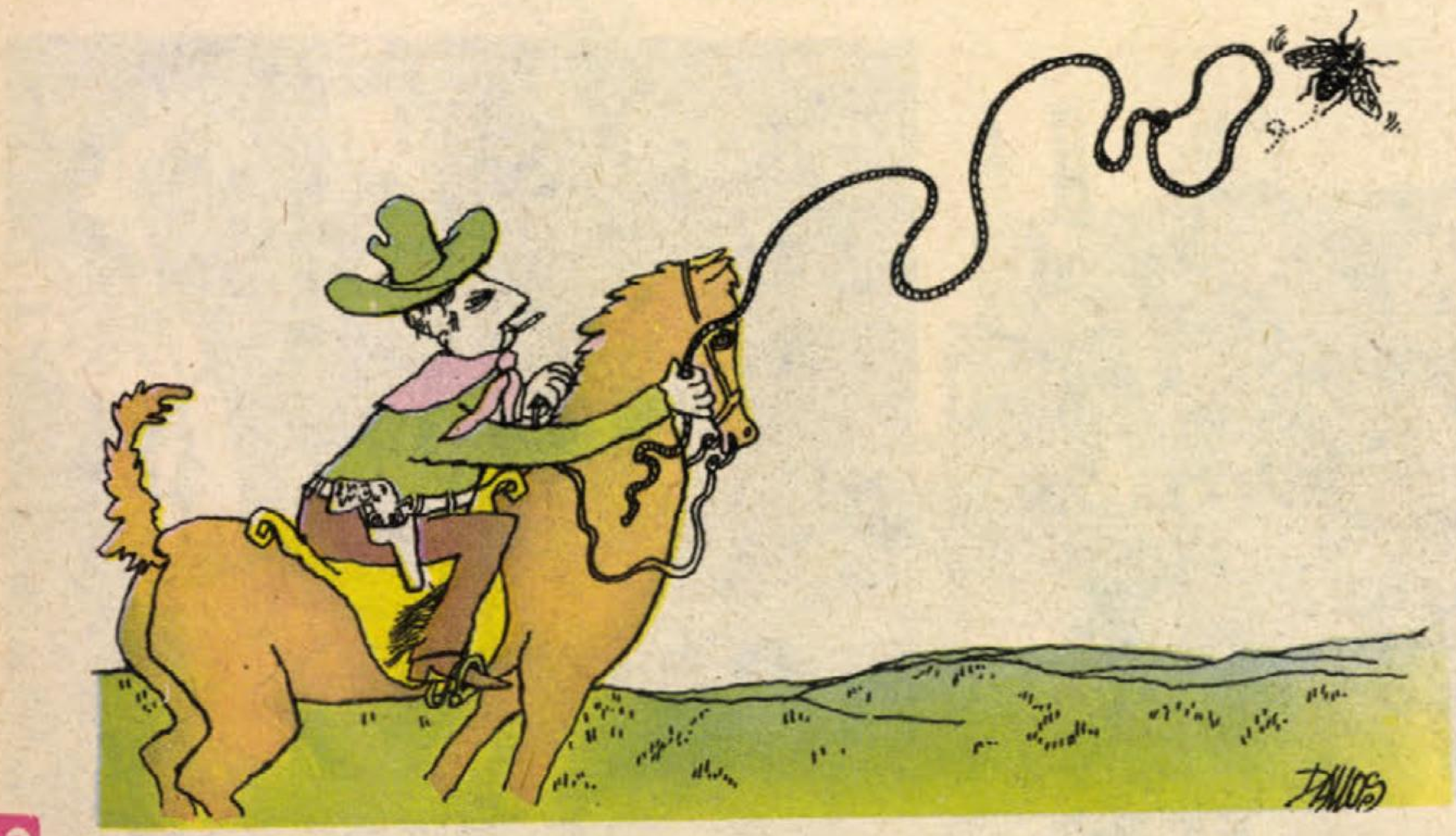
ZÖLDVENDÉGLŐI KÉRDÉS

A szép nyári vendéglőkben
Körözöttet nehéz kapni,
Ezt a körözöttet is a
Kék fénynek kell felkutatni?

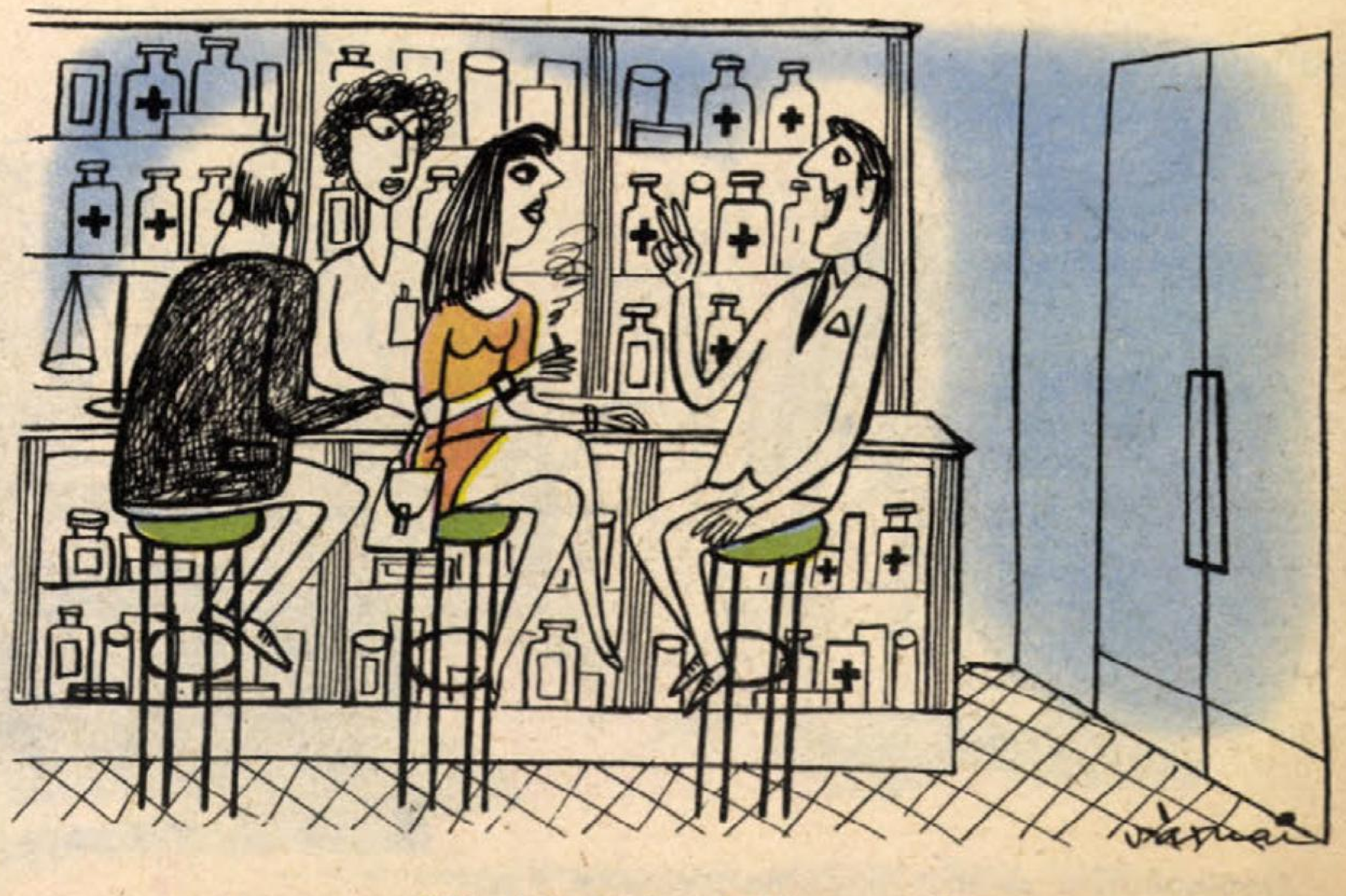
Hídvéghy Ferenc

LÉGYFOGÓ

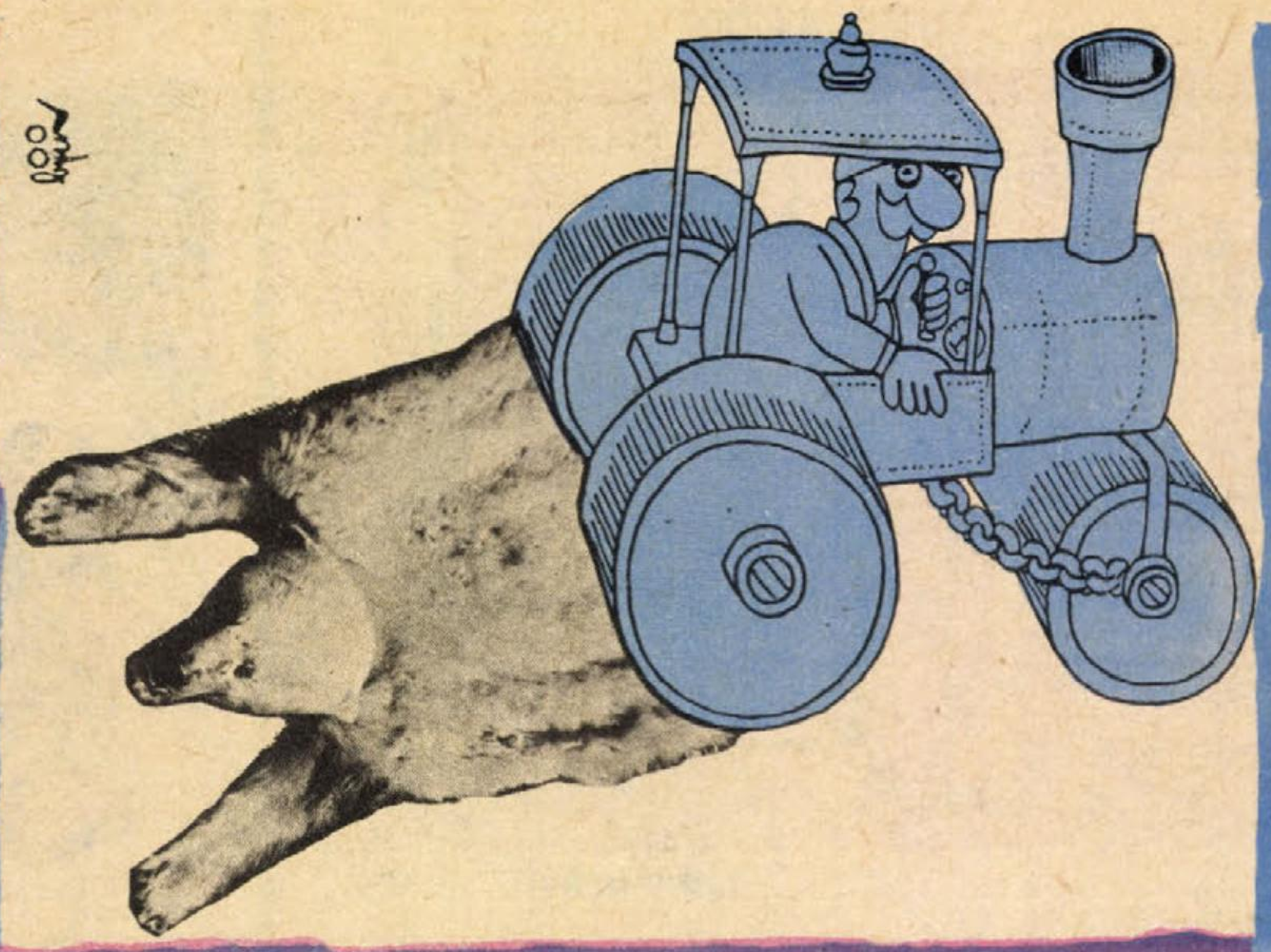
KORSZERŰ PATIKA

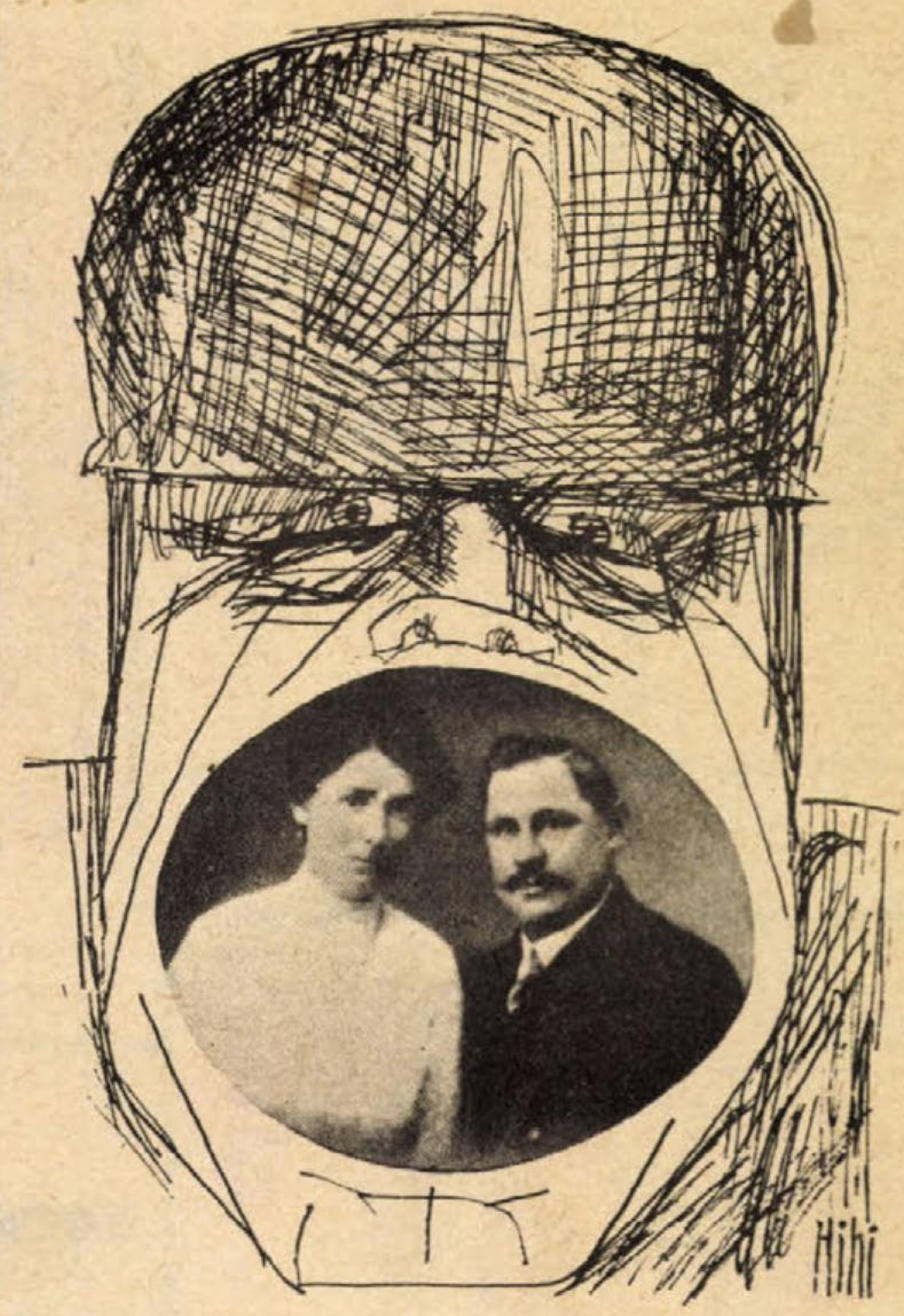

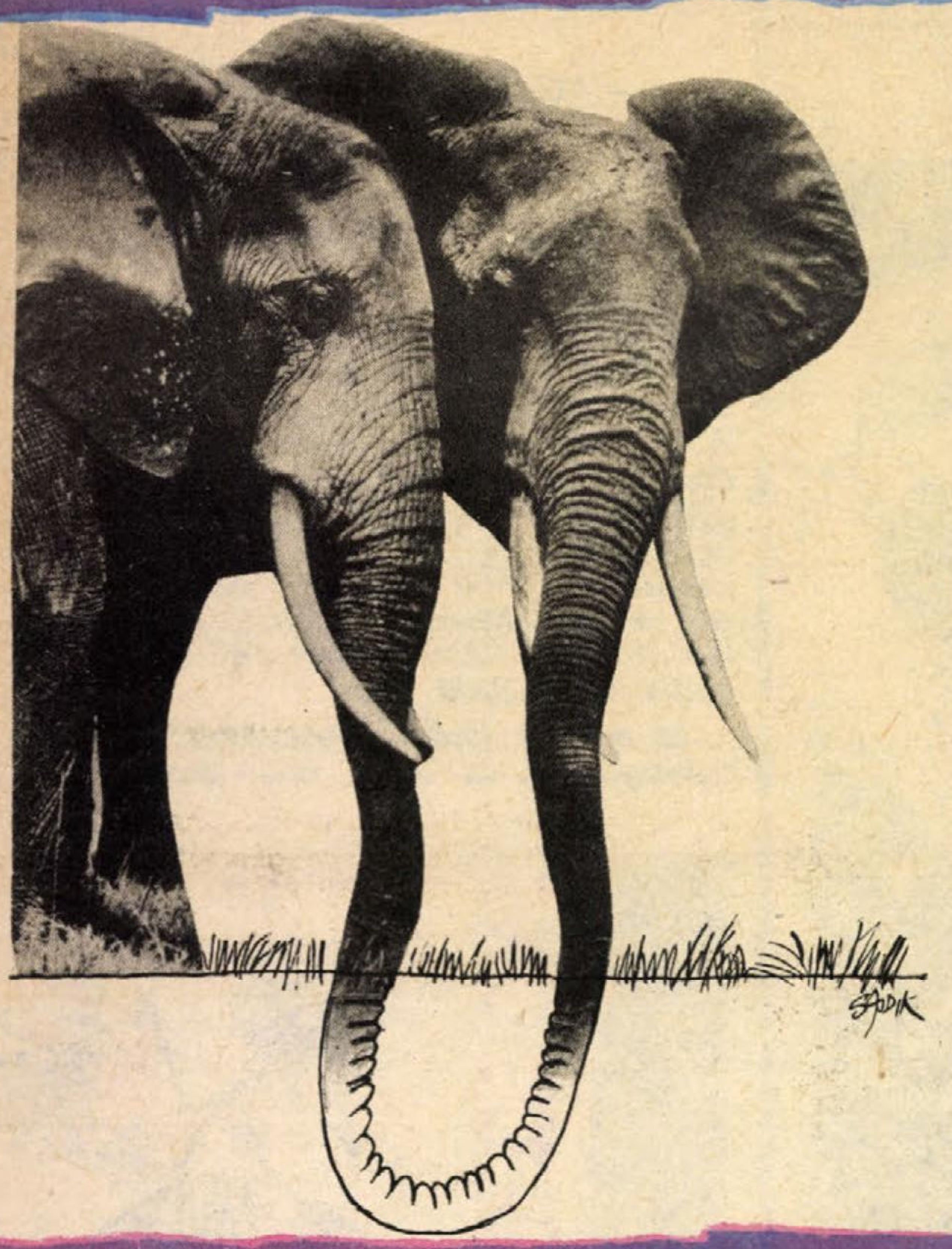
– Még két Andaxint, kisasszony!

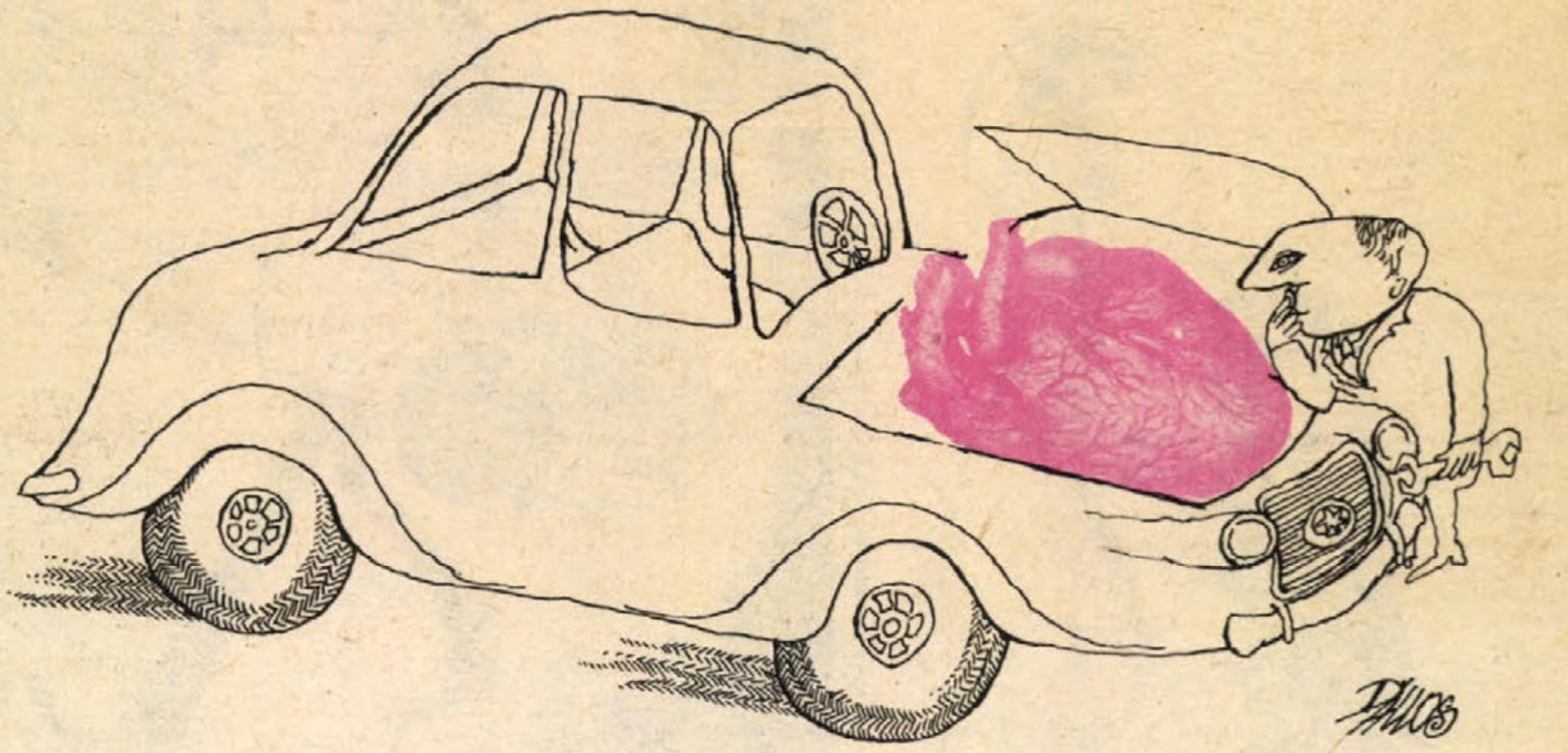
FOTÓ + GRAFIKA

BALÁZS-PIRI, SAJDIK, HEGEDŰS, DALLOS, BRENNER, FÜLÖP, TÓT

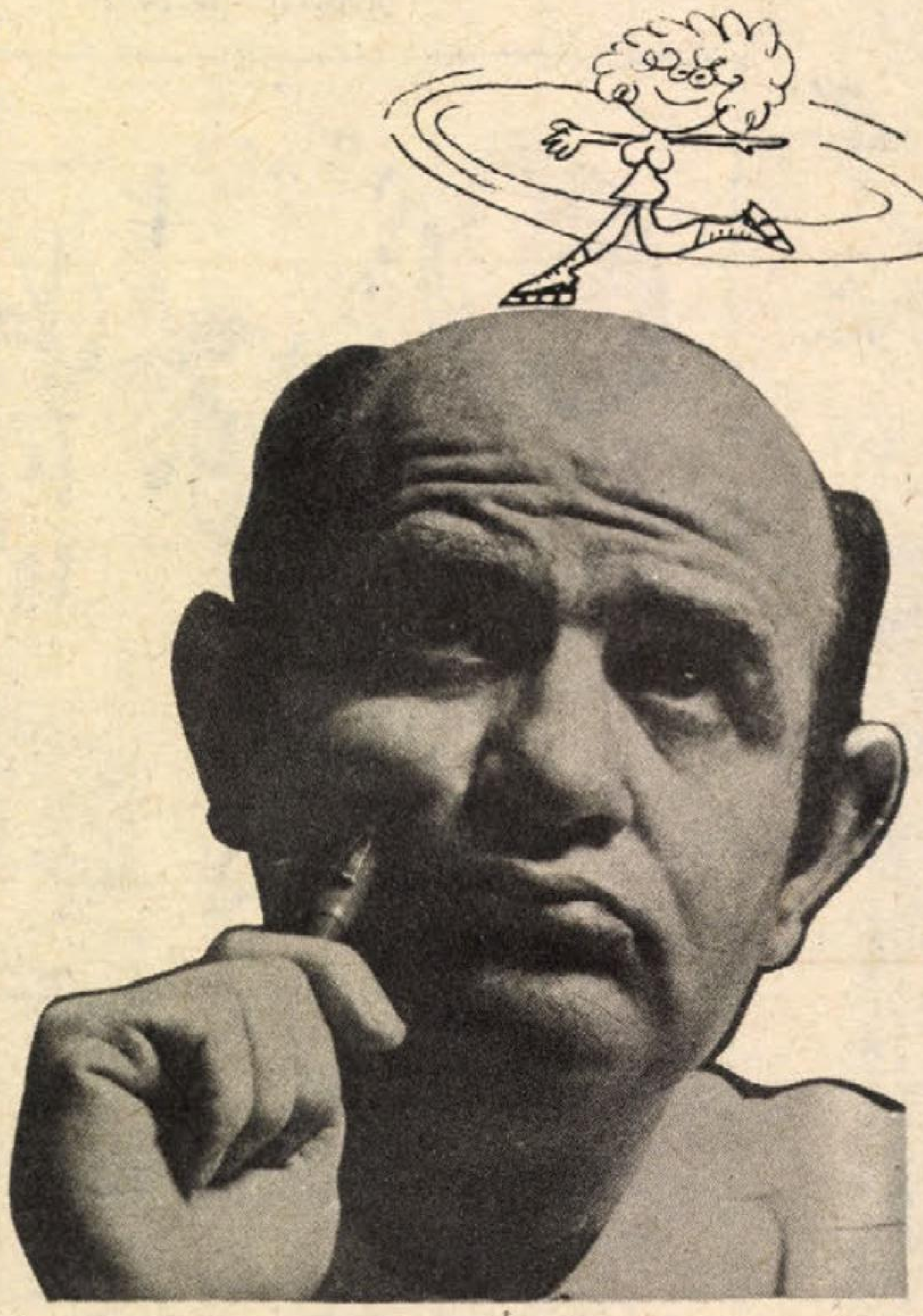

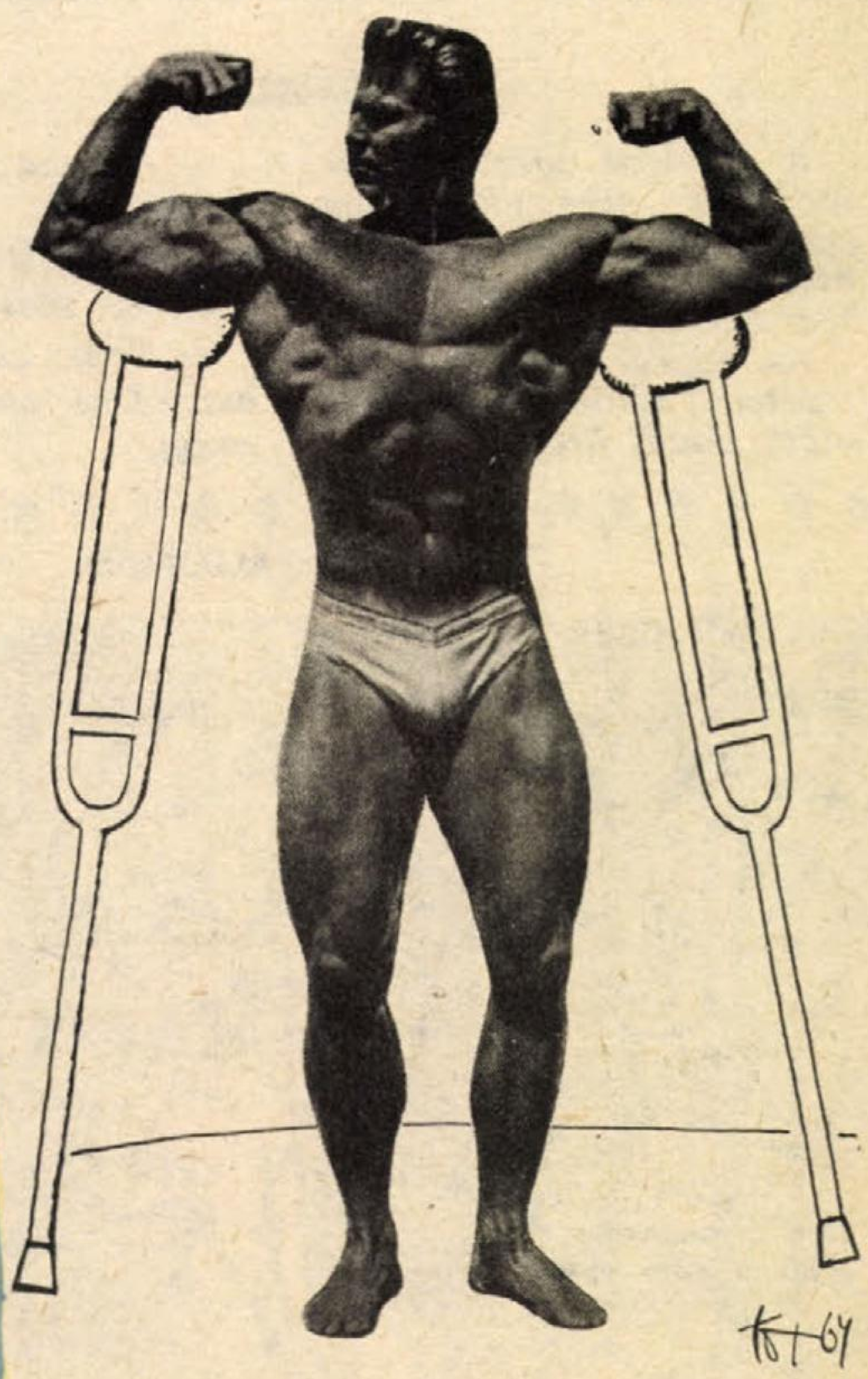

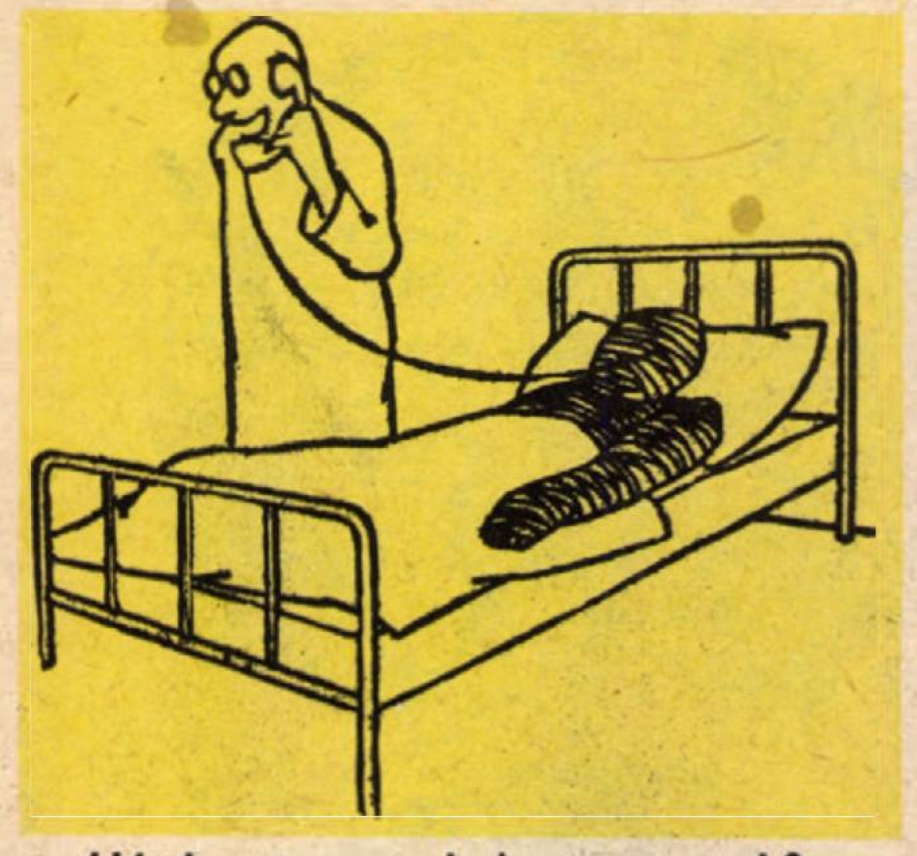

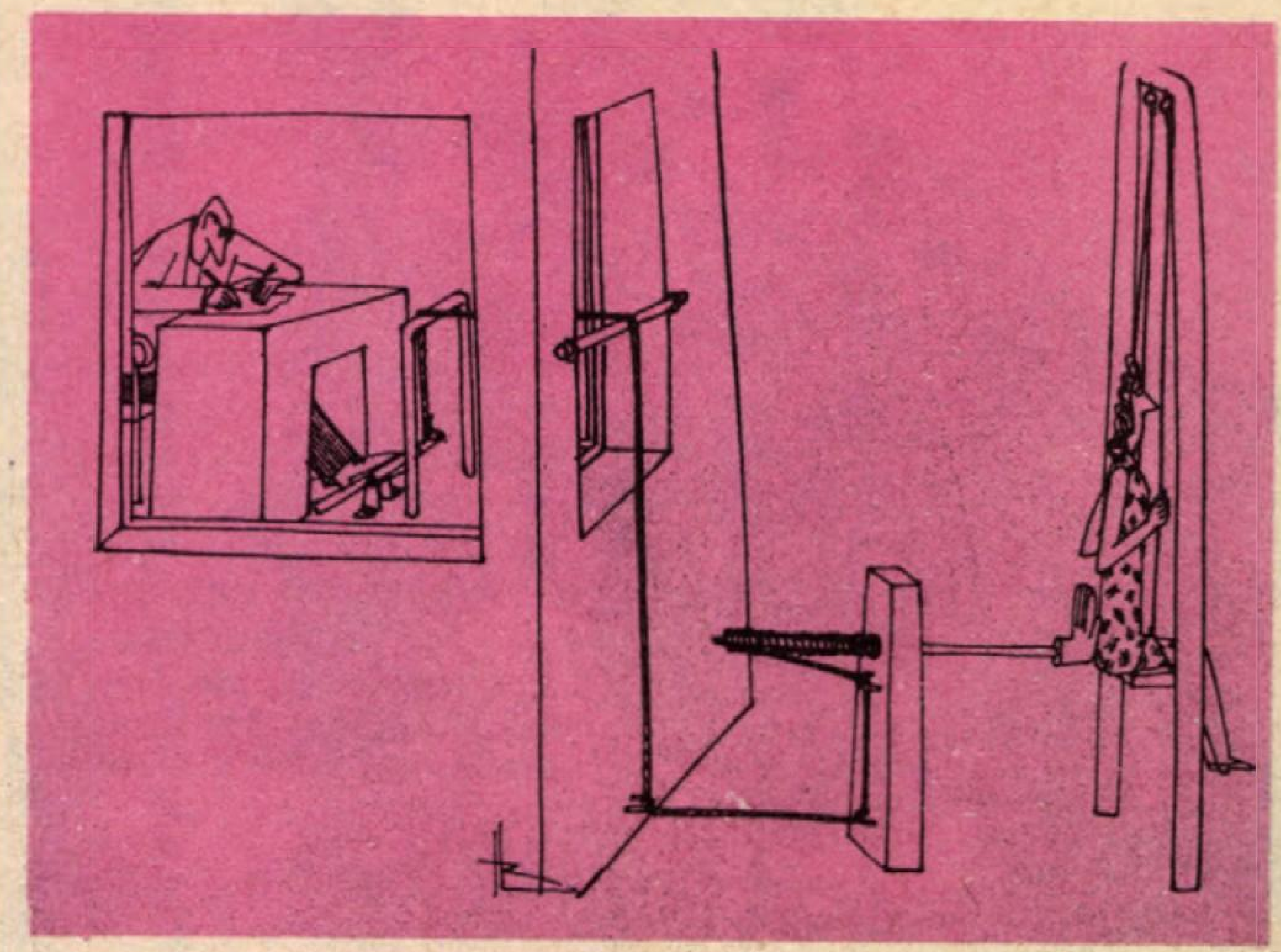
IMPORT HUMOR

VIZIT

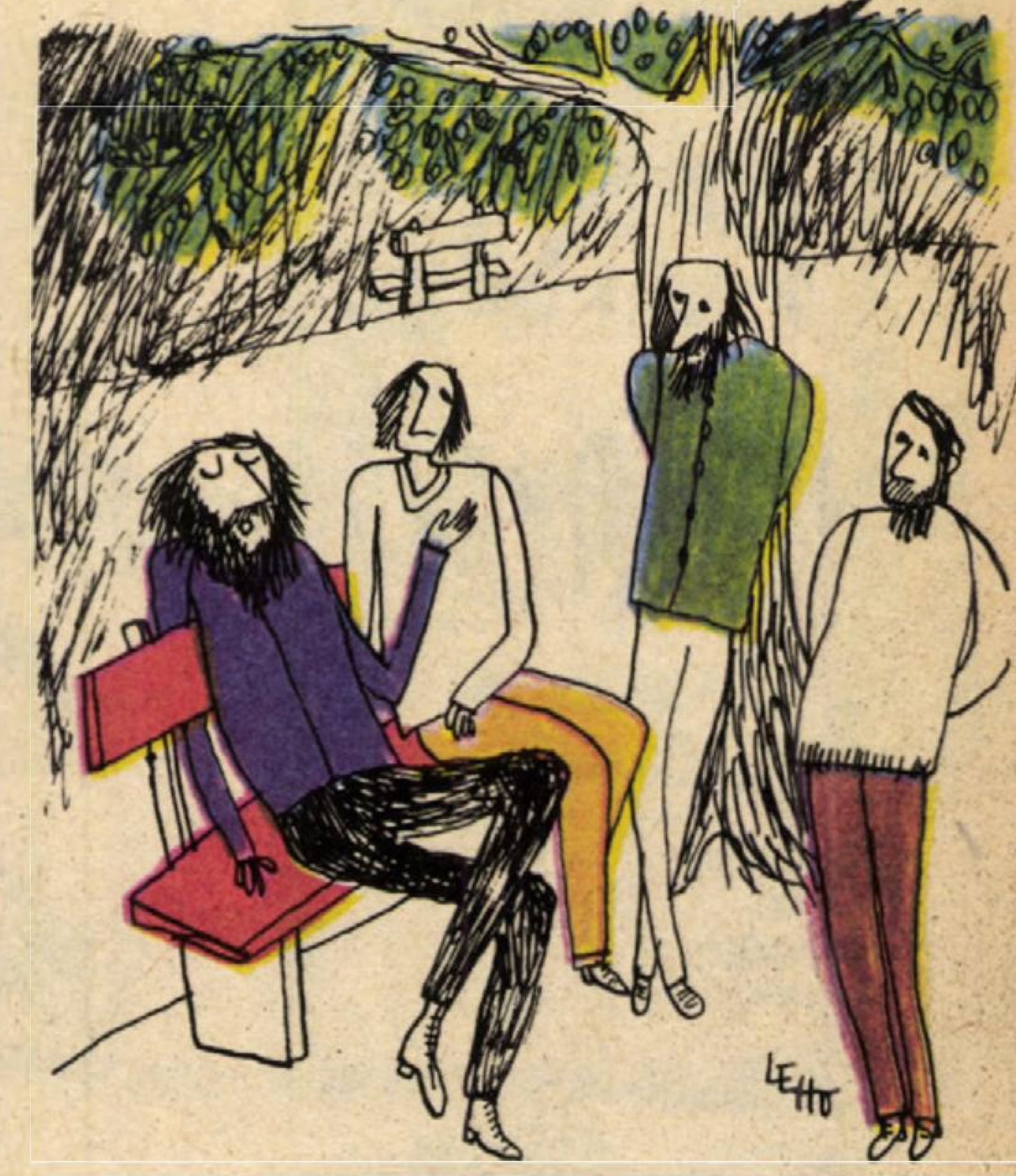
– Hát hogy vagyunk, hogy vagyunk? ...
(„Jezs", Belgrád)

ELFOGLALT FÉRJ

(„Eulenspiegel", Berlin)

ÉLETTAPASZTALAT

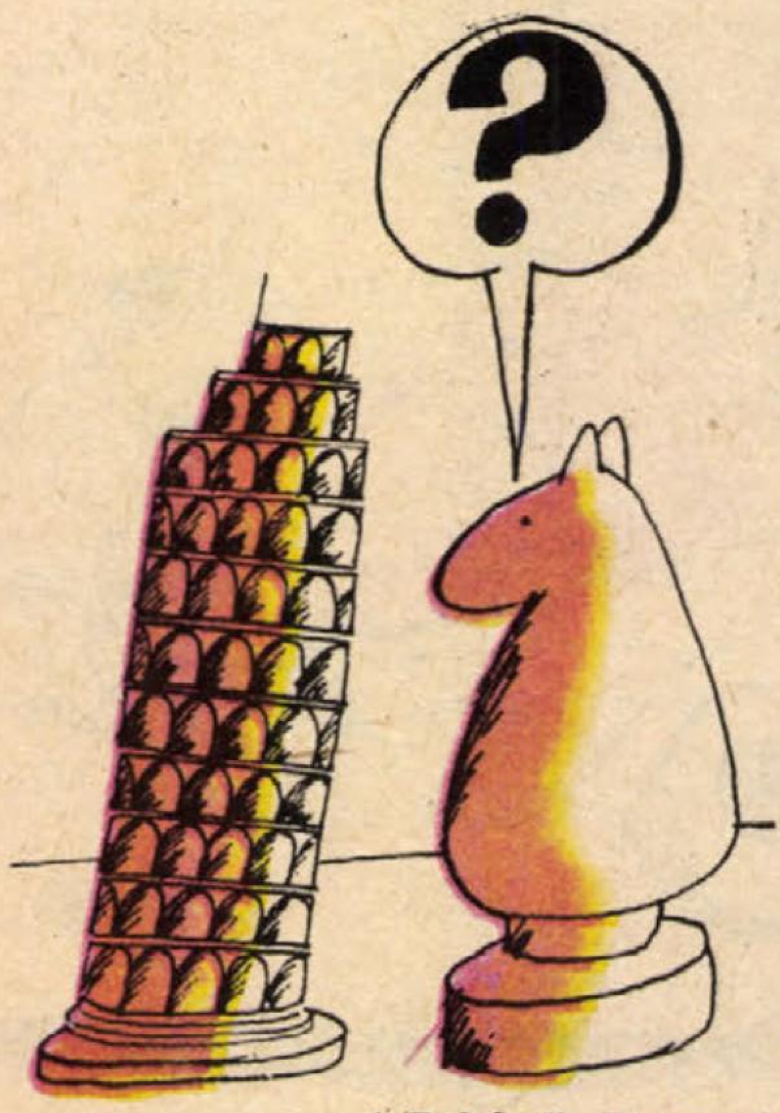
– Mit tudtok ti még az új Btk-ról ...

EMELKEDŐ KÖZBIZTONSÁG

Washingtonból jelenti — szinte üdvrivalgással — az AP-hírügynökség, hogy a súlyos bűnügyek száma az elmúlt évben mindössze 6 százalékkal emelkedett. Az igazságügyminisztérium szerint évek óta ez a legcsekélyebb gyarapodása a gyilkosságoknak. Igaz, hogy több embert gyilkoltak meg, mint az előző évben, de kevesebbet, mint amennyit meggyilkolhattak volna, hiszen a lehetőségek szinte korlátlanok. Néha hosszú órák telnek el gyilkosság nélkül.

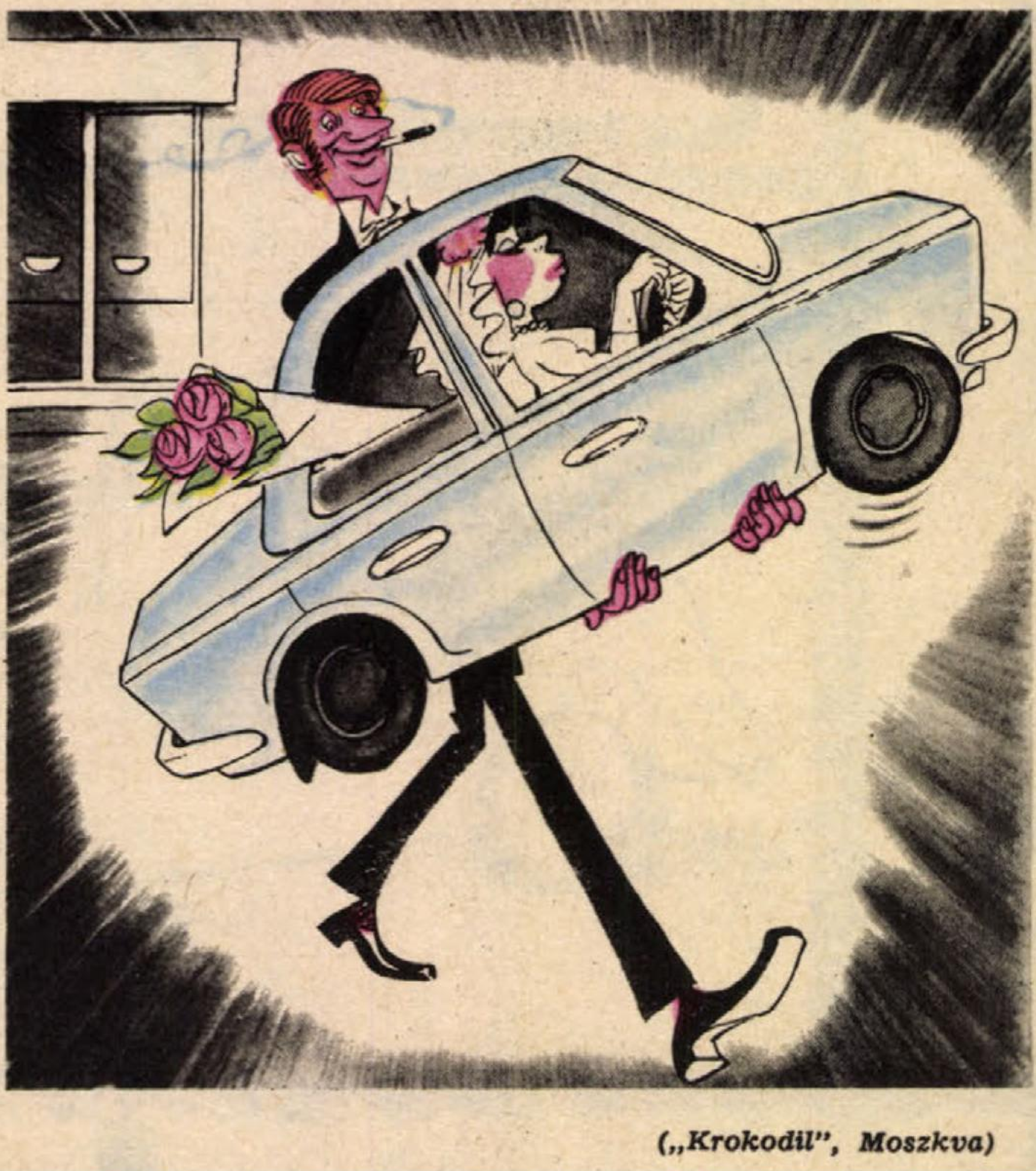
Az emberi jóság előbb-utóbb csak diadalmaskodik az óceán túlsó partján!

FELADVÁNY

(„Rohács", Pozsony)

ÉRDEKHÁZASSÁG

(„Krokodil", Moszkva)

KÍSÉRLET

A londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk, hogy egy állatkertben tigrist és bárányt tartanak ugyanabban a ketrecben.

Az egyik látogató meglepetten kérdezte a ketrec előtt sétáló őrt:

— Hogyan tudják ezt megoldani? Nem vadul meg a tigris?

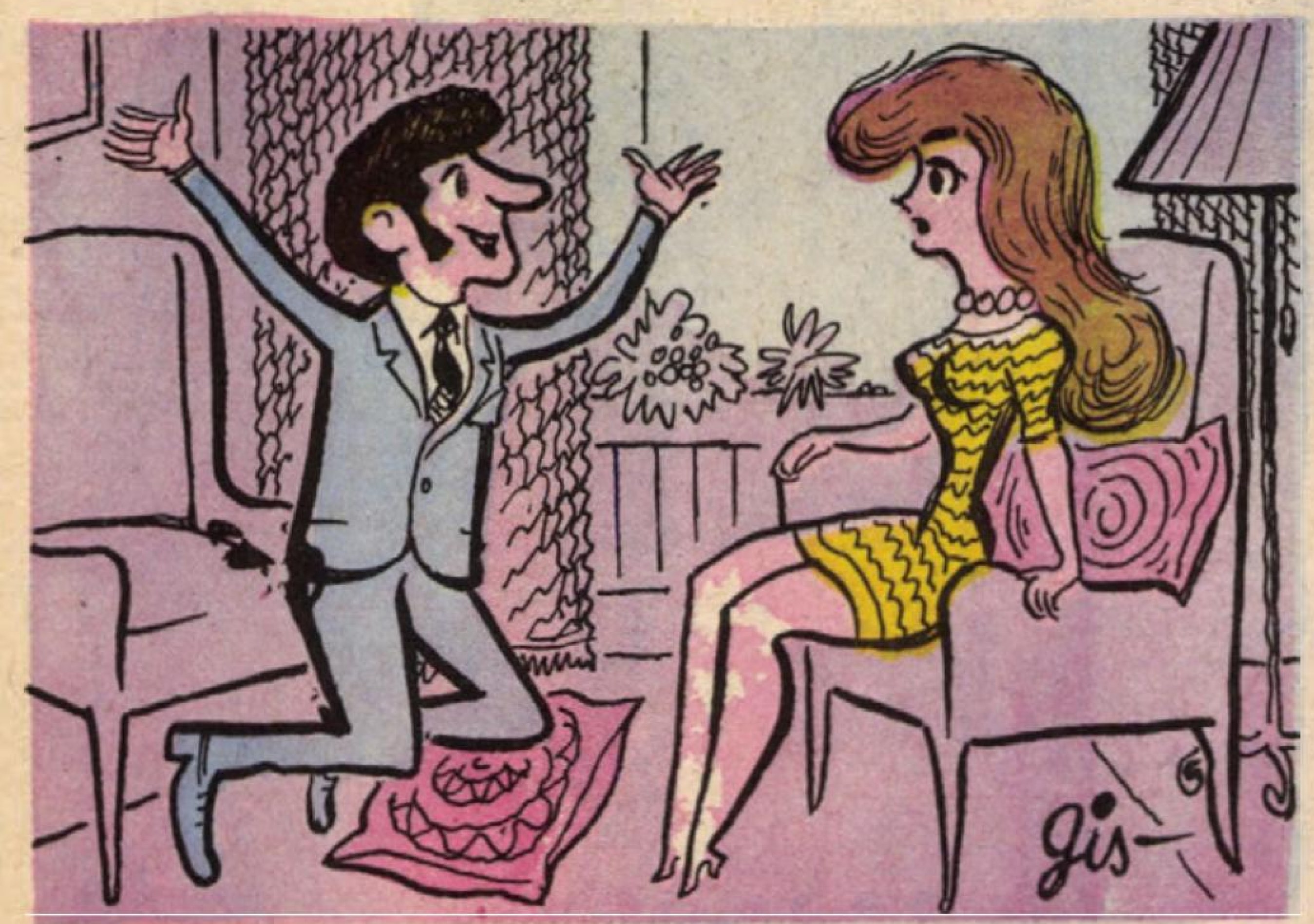
Az őr rázta a fejét:

— Nem, csak akkor, ha nem kap naponta új bárányt.

PRECÍZ EMBER

ÜGYETLEN VALLOMÁS

– Nincsen autóm és öröklakásom, mint a Kovács barátomnak, viszont örökké szeretni foglak ...
– Nem mutatnál be inkább a Kovácsnak?

TÜCSÖK és BOGÁR

Világos! Van cserfa, nyírfa, nyárfa és bérfa.

(Demeter Árpád kisújszállási olvasónk felvétele)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Fenyegetőzünk? Fenyegetőzünk?

(Az Ország-Világ hirdetései között észlelte N. V., budapesti olvasónk.)

HELTAY JENŐ VERSEI
Szépirodalmi Könyvkiadó, 1971.
505 oldal, kötve 38,– Ft

Heltai Jenő i-vel írta a nevét, és ha ő nem írta a nevét „y"-nal, akkor mi sem írjuk.

(A „Költészet napja '72" c. ajánló jegyzékből vágta ki Tóth Irén hódmezővásárhelyi olvasónk.)

Kényelmes tavaszi ülőalkamatosságok a köz szolgálatában

(A Győri út és a Csörsz utca sarkán fényképezte Megyer Tibor.)

Az Esti Hírlapnak ugyanabban a számában olvastam a két hírt.
Az első oldalon ezt:

Erzsébet útja

Erzsébet angol királynő ma az afrikai Mahé szigetére érkezett.

a negyediken ezt:

A HÓNAP VÉGÉN
megfürdetik Erzsébetet
VIRÁGERDŐ LESZ A MARGITSZIGETEN

Hirtelenében nem tudtam: előbb lesz-e a fürdetés, csak azután az utazás, avagy megfordítva? Másodszori olvasásban rájöttem, hogy az egyik egy híd, a másik meg angol királynő.

(Beküldte S. G. Budapest)

MINŐSÉG

— Határozottan javul a Kossuth cigaretta minősége. A Balaton partján egyik este rágyújtottam egy Kossuthra és megcsípett egy szúnyog. Ilyesmi eddig sosem fordult elő, ha Kossuthot szívtam.

GIGI

Gigi igazán kedves gyerek, csak van egy rossz szokása: mindenkire megjegyzést tesz. Az anyja elmondta már neki számtalanszor:

— Kislányom, ez nem illik. Ha látsz valamit, jegyezd meg és otthon majd megbeszéljük!

DOLGOK

Legutóbb villamoson utaztak, ahol egy éltesebb nő-útitársuk akadt. A nőnek valószínűtlenül nagy orra volt. A gyerek azonnal felfigyelt rá és az anyában is felébredt a gyanú, hogy jó lesz vigyázni. Megpróbálta a kislány figyelmét másfelé terelni:

— Nézd csak, Gigikém, hogy szaladnak a fák! — mutatott kifelé az ablakon. A gyerek azonban nem figyelt rá, a nő arcát nézte. Végül jó hangosan megjegyezte:

— Anyú, ennek a néninek az orrát otthon majd megbeszéljük!

SZAJRÉ

Külföldi rendszámú meseautó áll a belvárosban, többen csodálják.

— Legújabb Cadillac! — mondja egy srác.

— Eegen! — mondja egy negyvenkörüli, szemüveges férfi.

— Vajon miből telt rá az ürgének? — tűnődik a srác.

A kocsi első ülésén törölköző hever, rajta jól olvasható a felirat: HOTEL IMPERIAL. A sovány rámutat a törölközőre:

— Ja, kérem, így nem vicc!

D. Kiss János

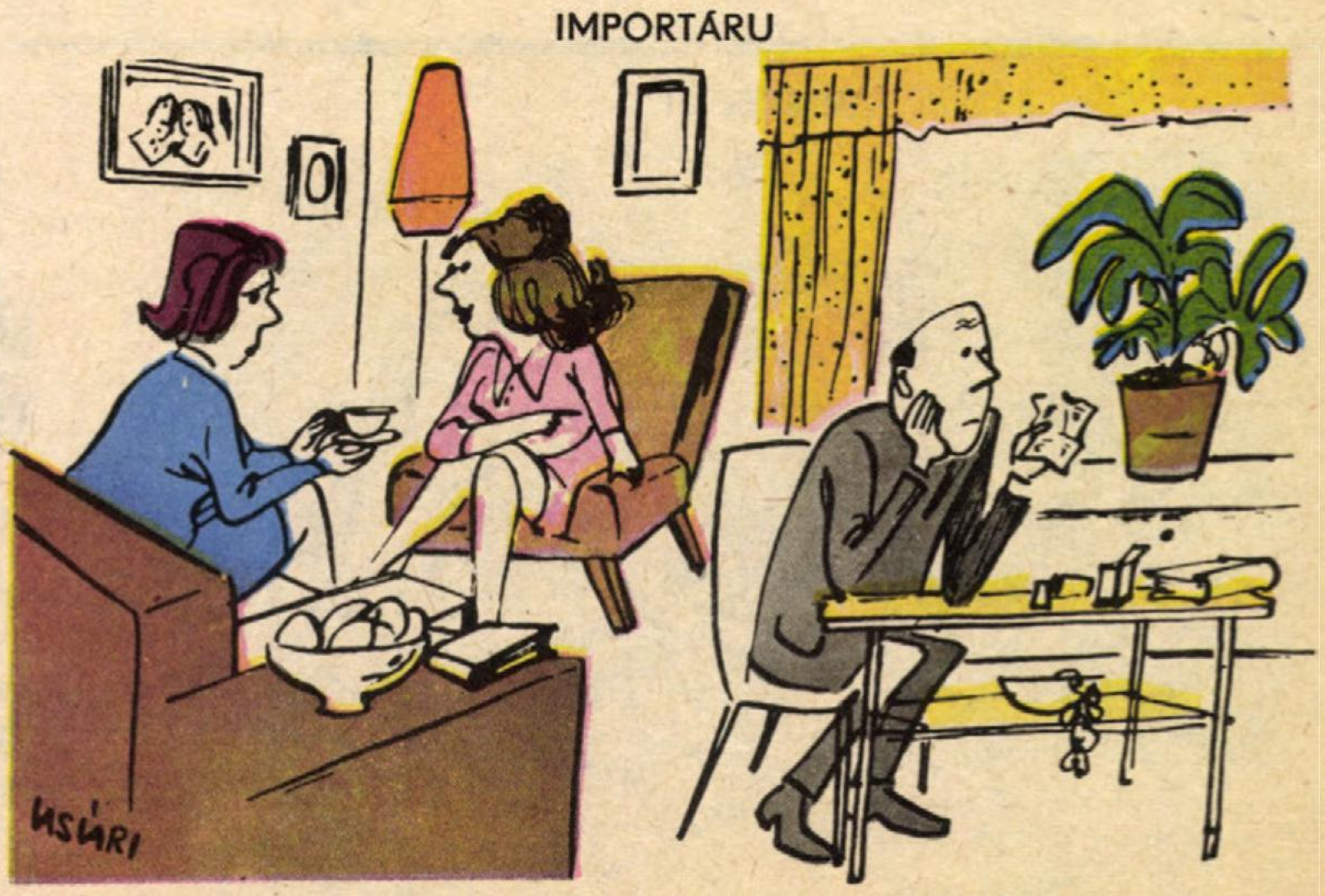
ÚJ LAKÓTELEP

– Ó, szörnyű népek laknak itt,
nekik semmi se szent,
szétszórnak csutkát és papírt
a parkban odalent...
erkélyén így mereng egy úr
tavaszi hajnalon:
– Most készült, s már piszokba fúl,
máris széméthalom.
– Rend itt nem lesz! – mondja hittel,
– s úgysem lát senkisem...
(Majd hamvvedrét – telve csikkel –
önti hirtelen.)

Lexa Klára

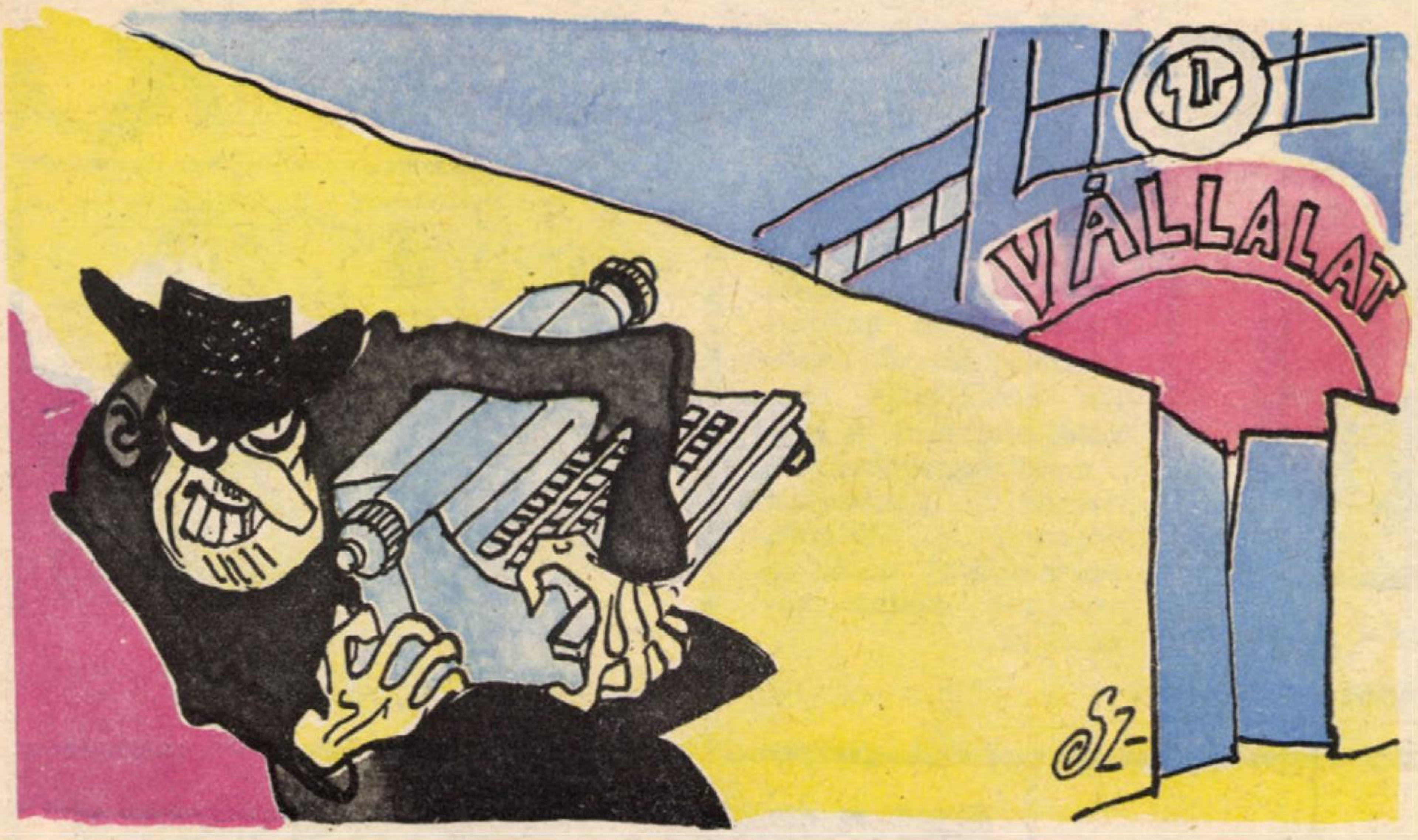

IMPORTÁRU

– Lengyelül tanul a használati utasításból.

MAGYAR GÉPRABLÓ

ÉLETRE NEVELÉS

– Azonnal lejössz! Egy rendes ember nem tud repülni!

SZÍNÉSZEKKEL – SOKSZEMKÖZT

Farkas Ferenc „Csinom Palkó” c. daljátékának felvételére készültünk, nagy izgalommal, pedig akkor még nem tudtuk, hogy *Kossuth-díjas rádióprodukciót* készítünk elő. Az akkoriban újonnan felavatott I. stúdióban színészek, énekesek, a zenekar tagjai szorongtak, s lassanként mindenkin óhatatlan feszültség lett úrrá, különösen annak tudatában, hogy az akkori technikai adottságok mellett — úgynevezett nagylakk-felvételen — semmiféle hibát törölni, vagy más módon korrigálni nem lehet.

Az izgalom azután azt a kétségbeejtő bakit szülte, hogy a címszereplő *Sárdy János* — olvasás közben — kettőt lapozott, s mintha mi sem történt volna, a hibásan felütött oldal tetejéről nyugodtan olvasta tovább a szöveget.

Az üvegablak mögötti, kétségbeesett hadonászásomra azonban csakhamar felfigyelt, és észrevéve a hibát, odaszólt felém:

— *Pardon, Gyurikám!*...

Azután nyugodtan visszalapozott, s elmondta a megfelelő mondatot.

A daljátékot az ősbemutató után egyébként példátlanul sokszor: *huszonötször* ismételték. S így huszonöt alkalommal törhette a fejét sokszázezer hallgató: vajon *a kuruc táborban melyik mokány vitéztől kért s miért bocsánatot — pardont! — a nyalka hős?!*...

✦

Ugyancsak az I. stúdióban hangzott el, a próbakésések feletti haragomat leszerelendő:

— Azért késtem egy kicsit — mondta *Petrik József* —, mert *az autóbusz eltévedt a hóban!*...

Pécsi Sándor így mentegetőzött:

— Tudom, hogy nem fogod elhinni, de *a mosónő rám zárta az ajtót!*

Nyert. Nem hittem el.

✦

Ez viszont már egyik vidéki művelődési házunk dobogóján hangzott el. Mint műsorismertető igyekeztem oda, de az autónk lerobbant, s az első számot most bizony *én késtem le.* A koncertet azonban meg kellett kezdeni, s a rendezők sietve felkértek egy sötét ruhás ifjút a nézőtérről, közölje helyettem a nyitánynak legalább a címét, ekképp:

„Gluck: Iphigénia Aulisban — nyitány. Vezényel Sulyok Tamás.”

A fiatalember büszkén és magabiztosan vállalta is a rábízott feladatot, imígyen teljesítve azt:

— Következik *Iphigénia: Auliszban című nyitánya. Vezényel Glück Tamás.*

Aminél csak az a két zenei hirdetmény volt sikeresebb, amelyek egyikén

Beethoven: Sz-dúr zongoraversenyét

hirdették vaskos, nyomtatott betűkkel, úgy vélve, hogy *az Sz kiejtve úgyis Esz-nek hangzik*...,

a másikon meg ez állt:

Kodály—Budavári: Tedeum,

amiből csak arra lehet következtetni, hogy a plakát megszövegezője úgy vélte: Kodálynak valamiféle Budavári (Gyula? Béla?) volt a szövegírója...

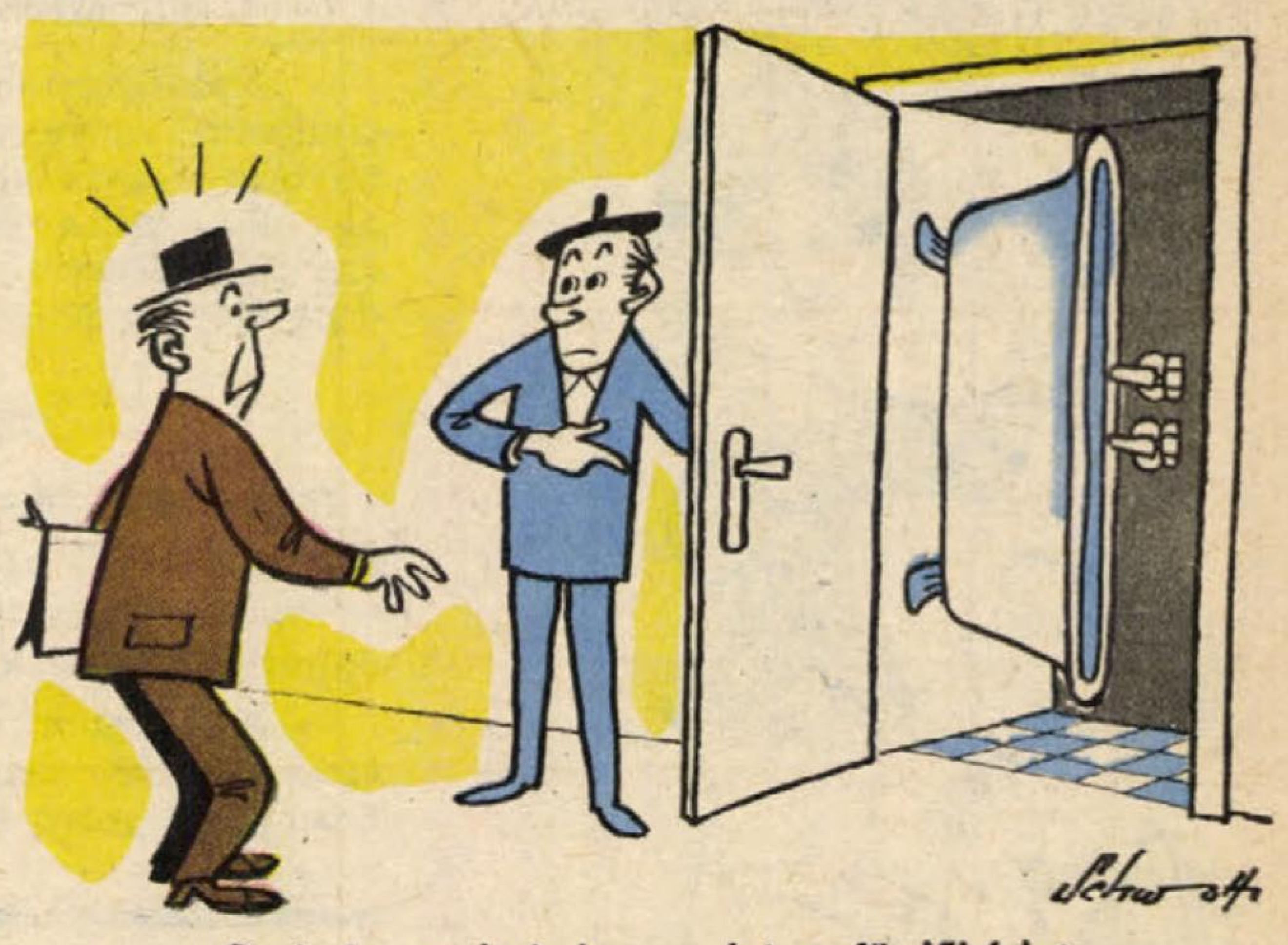
Rácz György

BARÁTNŐK

Remek a parókád, drágám, és úgy illik az egyéniségedhez!

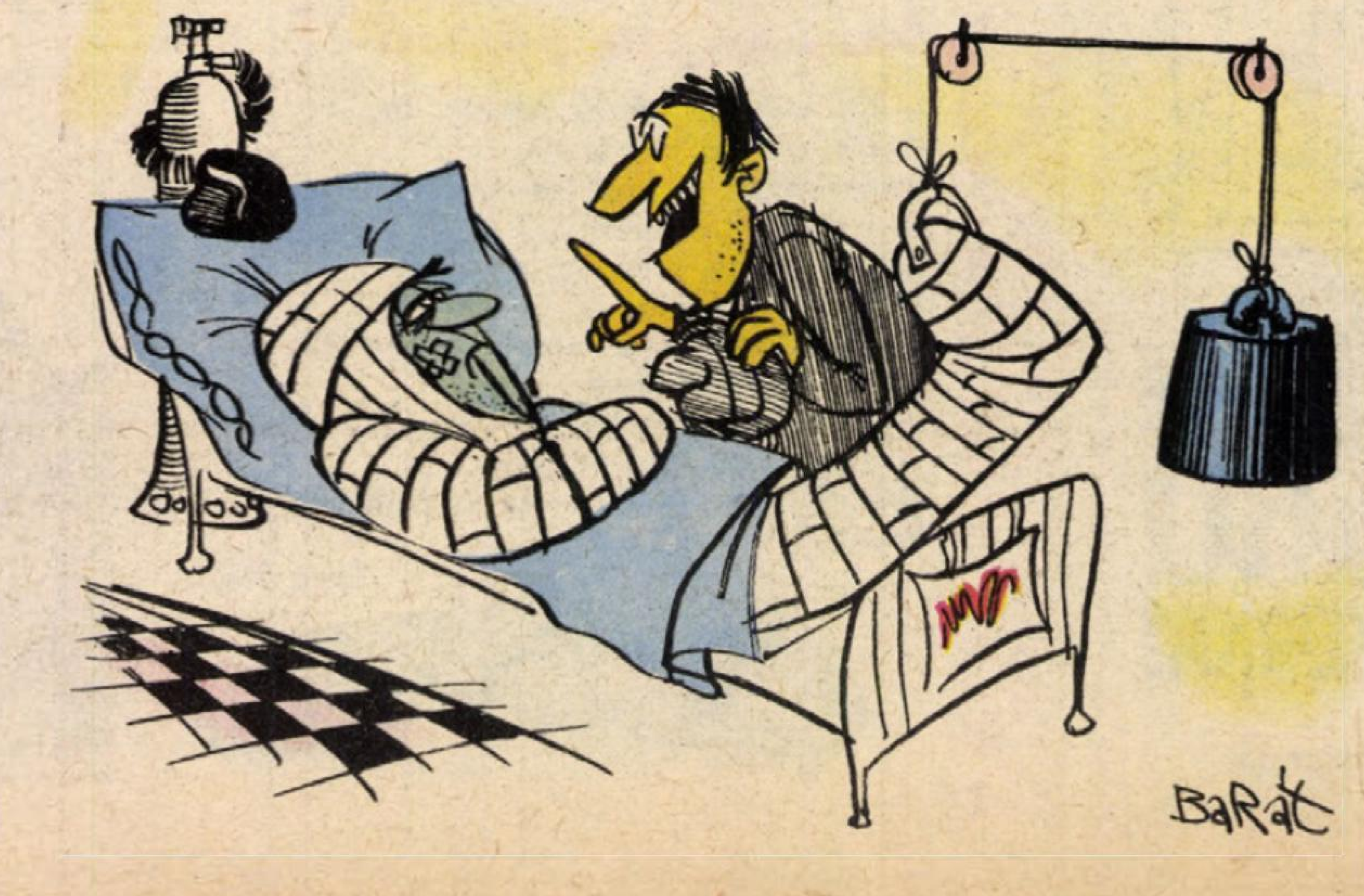
KISLAKÁSÉPÍTÉS

– Csak így tudtuk beszerelni a fürdőkádat.

ÉRTEKEZLET

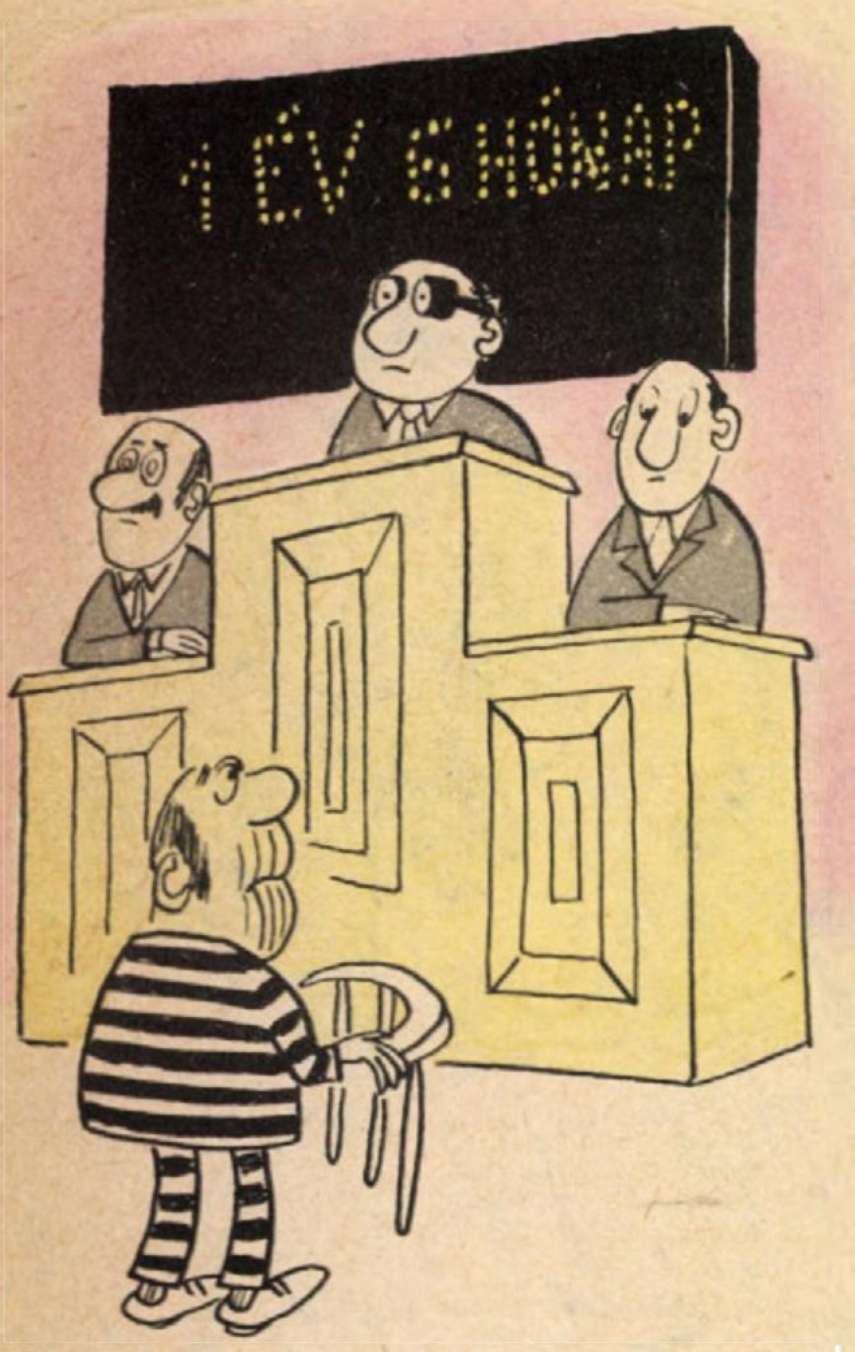

VIGASZ

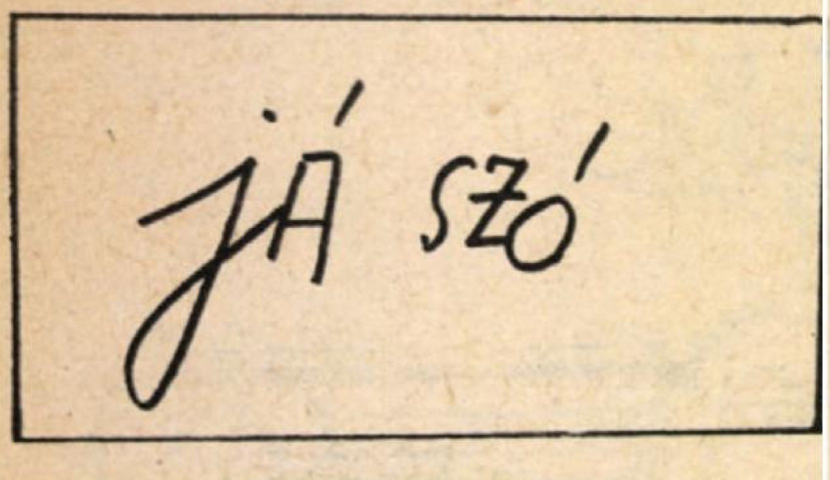
– Az a szerencséd, hogy a mostani frontátvonulásos időben nem veszel részt a pesti közlekedésben.

TECHNIKA

RÉBUSZ

225. rejtvényünk megfejtése:

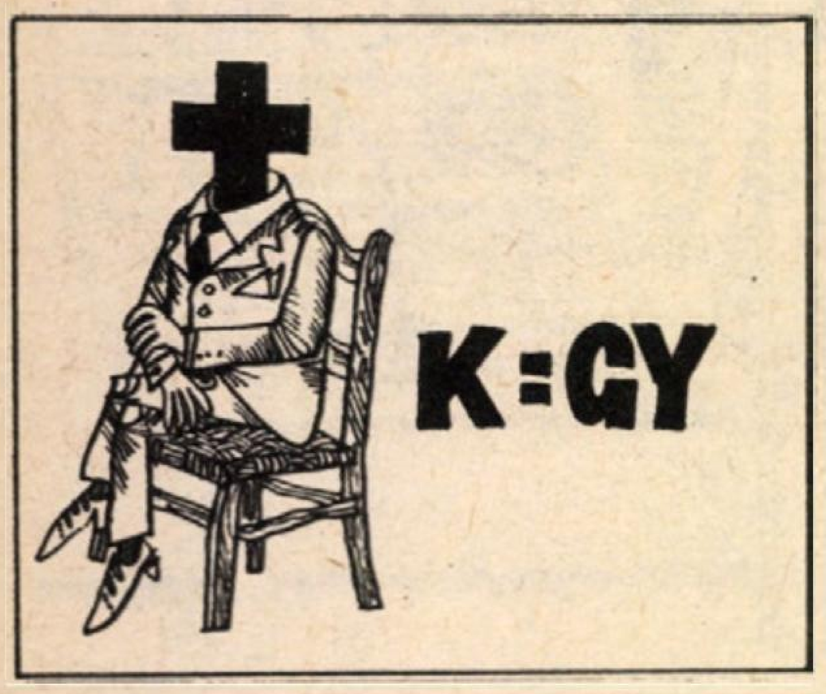

JÁTSZÓTÉR

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dr. Mező Imre, Salgótarján, Tanács u. 3.; Fakla Gyula, Tokaj, Pf. 23.; Fekete Sándorné, Bp. IX., Tompa u. 22.

227. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb május 8-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8., Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-18 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

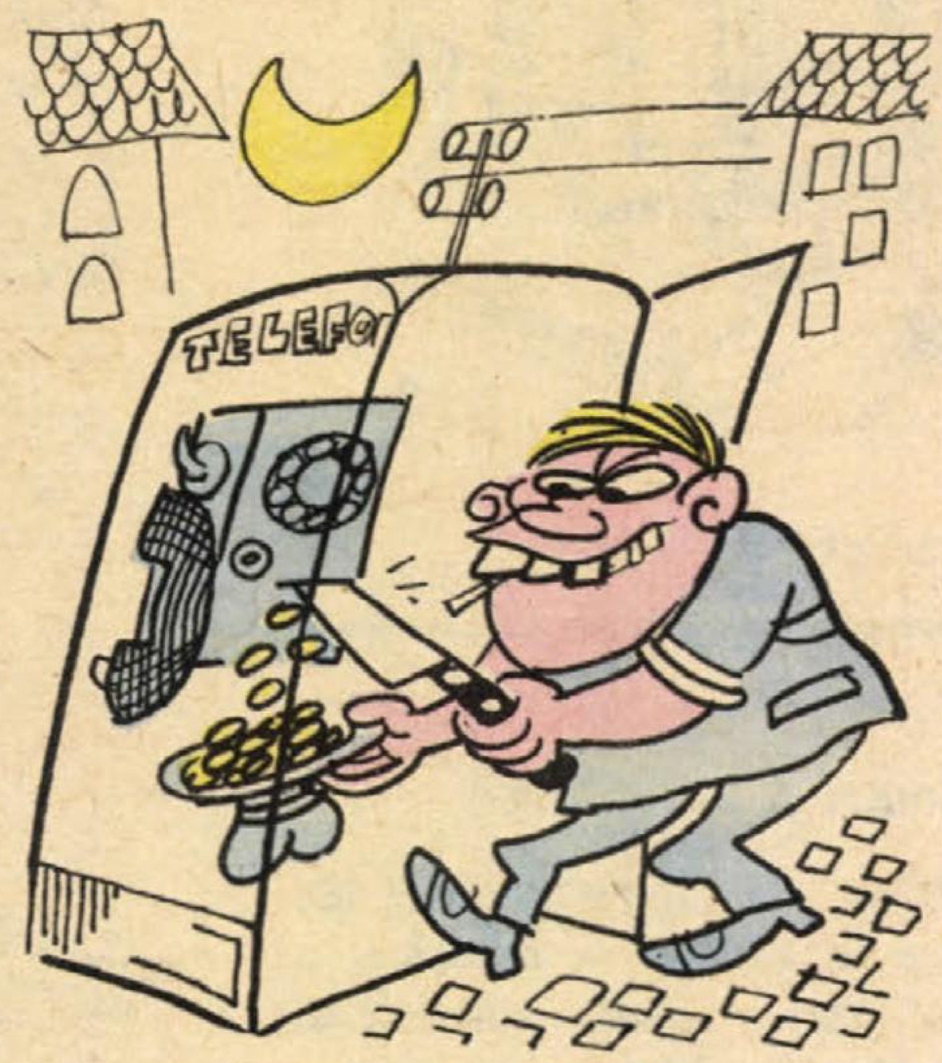
INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

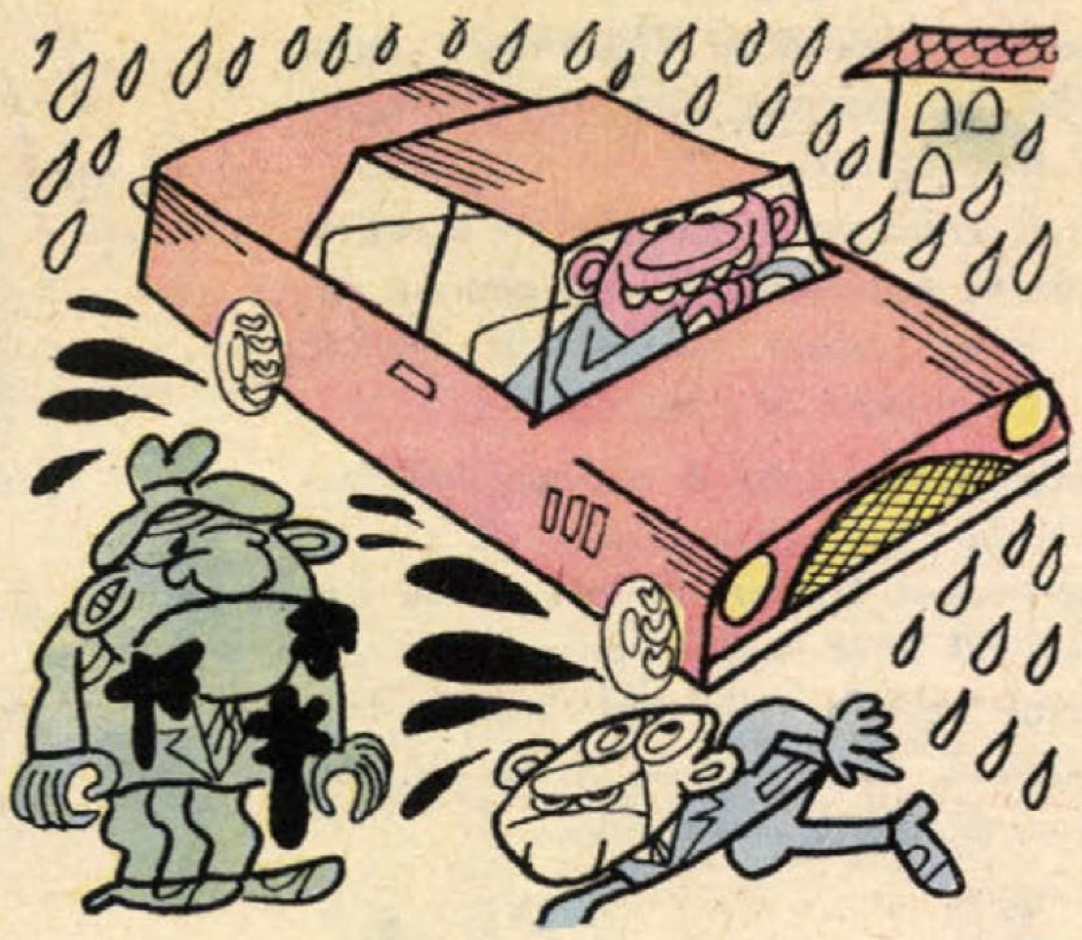
Divatos mondások

Fülöp György rajzai

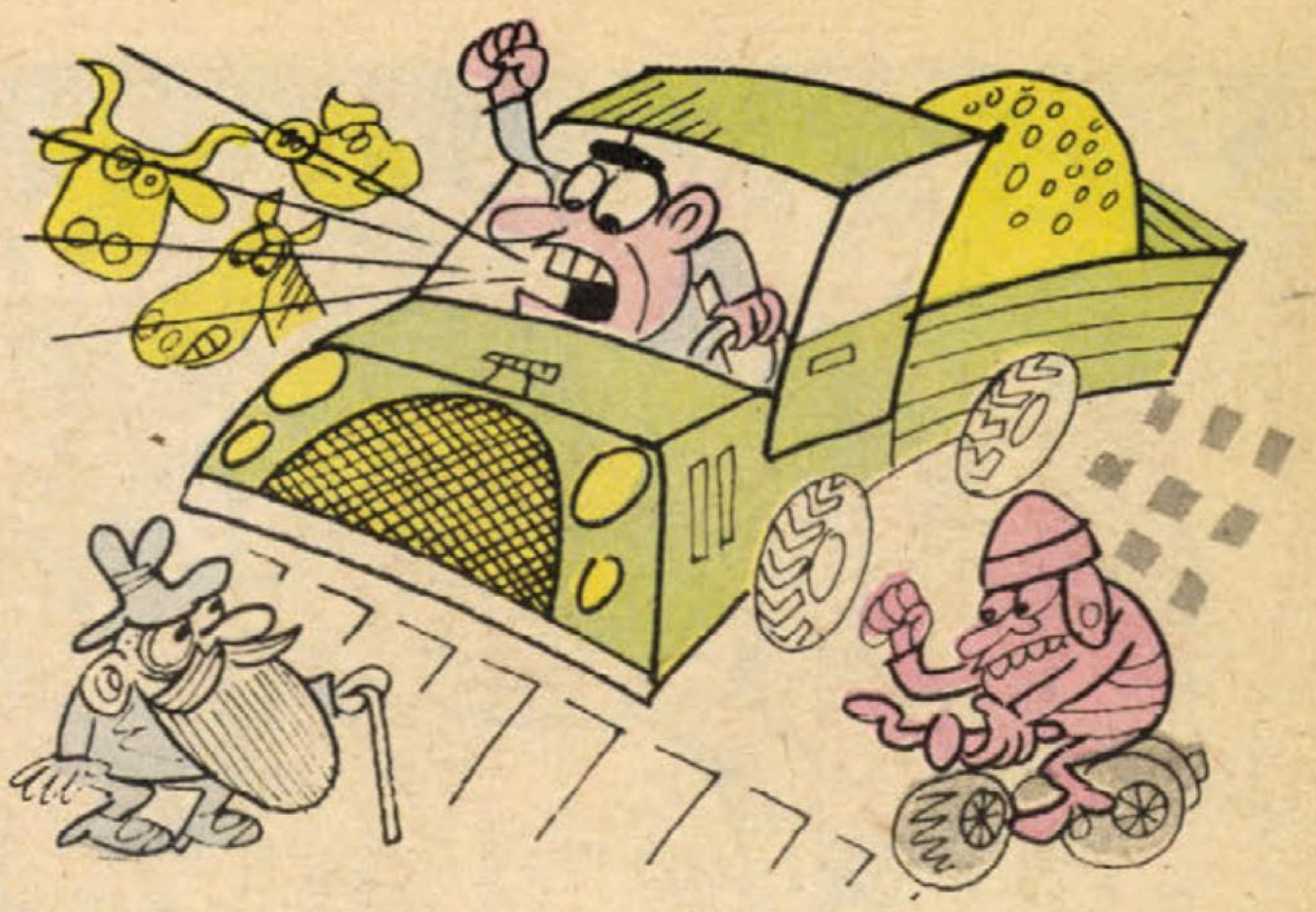
KIVÁGJA A REZET

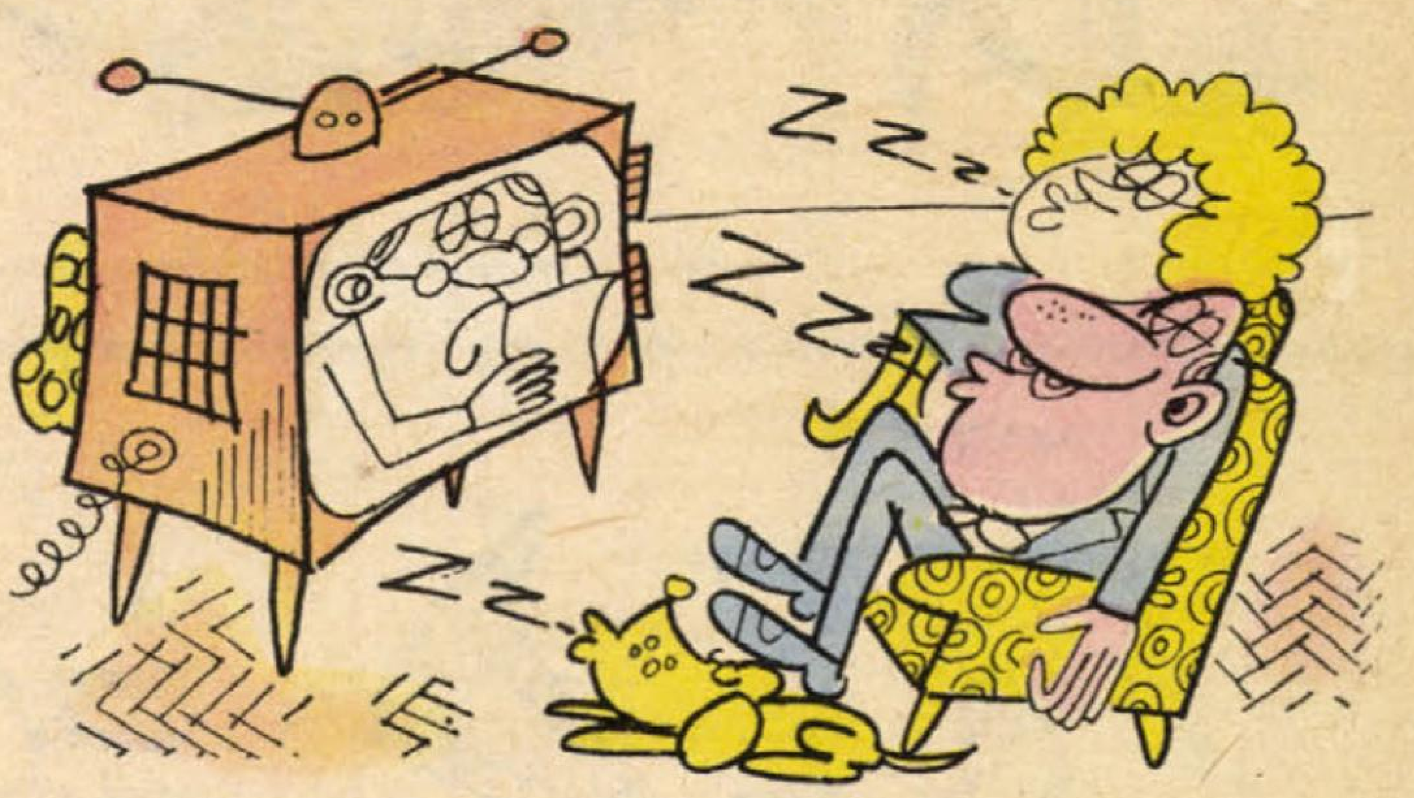
ÁLLJA A SARAT

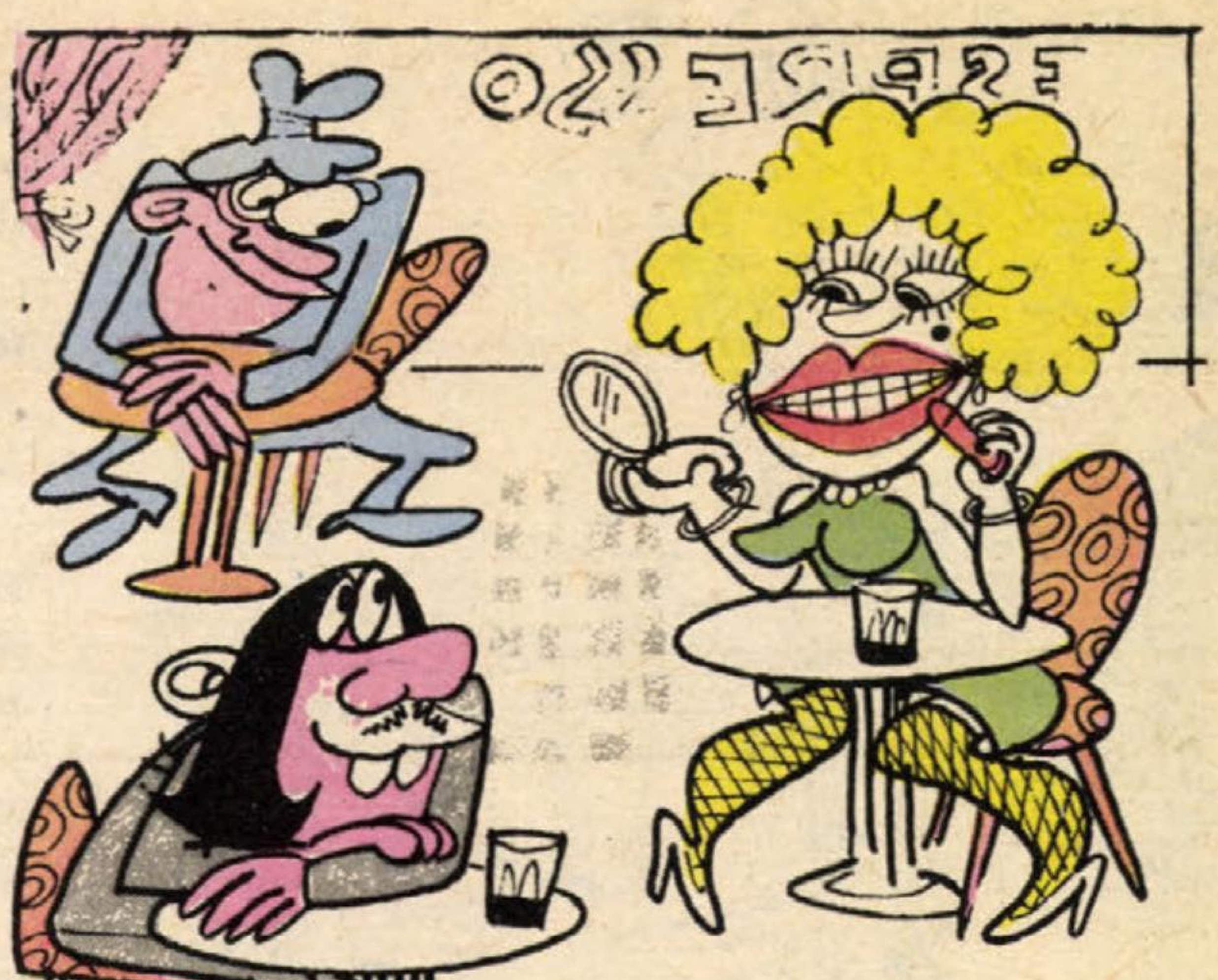
HIRDETI AZ IGÉT

MONDJA A MAGÁÉT

HÚZZA A CSÍKOT

PROTEST SONG

— Milyen alkotáson dolgozik jelenleg? — kérdeztem zeneszerző és szövegíró barátomat.

— Egy protest songot írok arról: miért nem kapni este tíz után az Emke aluljáróban busz- és villamosjegyet?

ÖNKISZOLGÁLÓ ÜZLETBEN

— *Uram, szíveskedjék velem a raktárba fáradni. Át fogom kutatni a zsebeit! — mondta a vevő a gyanúsan viselkedő üzletvezetőnek.*

KEZDŐ VEZETŐ

— Bocsánat, nem tetszik tudni hányadik megálló a Nyugati pályaudvar? — kérdezte kíváncsian a 12-es busz vezetője.

SZILÁNKOK

ELLESETT PÁRBESZÉD

— *Ha minden jól megy, a fiam jövőre már általános iskolába kerül.*

— *Múlik az idő. Hány éves a fia?*

— *Huszonegy. Most végzi a tanítóképzőt.*

NŐI GONDOK

— Valami nagyon modern, divatos fazonú ruhát szeretnék levetni holnap az orvosnál — mondta egy nő a divatszalonban.

PANASZ

Egy férj így panaszkodott a napokban:

— *Utálok kirakatot nézni. De mit tehetek. A feleségem kényszerít rá. Kirakatrendező.*

MOZI

Brahovácz büszkén meséli:

— Tegnap nem engedett be a jegyszedő egy 18 éven felülieknek ajánlott filmhez!

— Kiskorúnak nézték?

— Dehogy. Nem volt jegyem!

BEMONDÓK

— *Ez nem igazságos. A jó híreket mindig te mondod be, és nekem jutnak a rosszak...*

ÁLLÁS

— Nem tudna nekem ajánlani valami jó, nyugodt állást? — kérdezte tőlem egy tisztviselő a munkaközvetítőben.

Galambos Szilveszter

LABIRINTUS

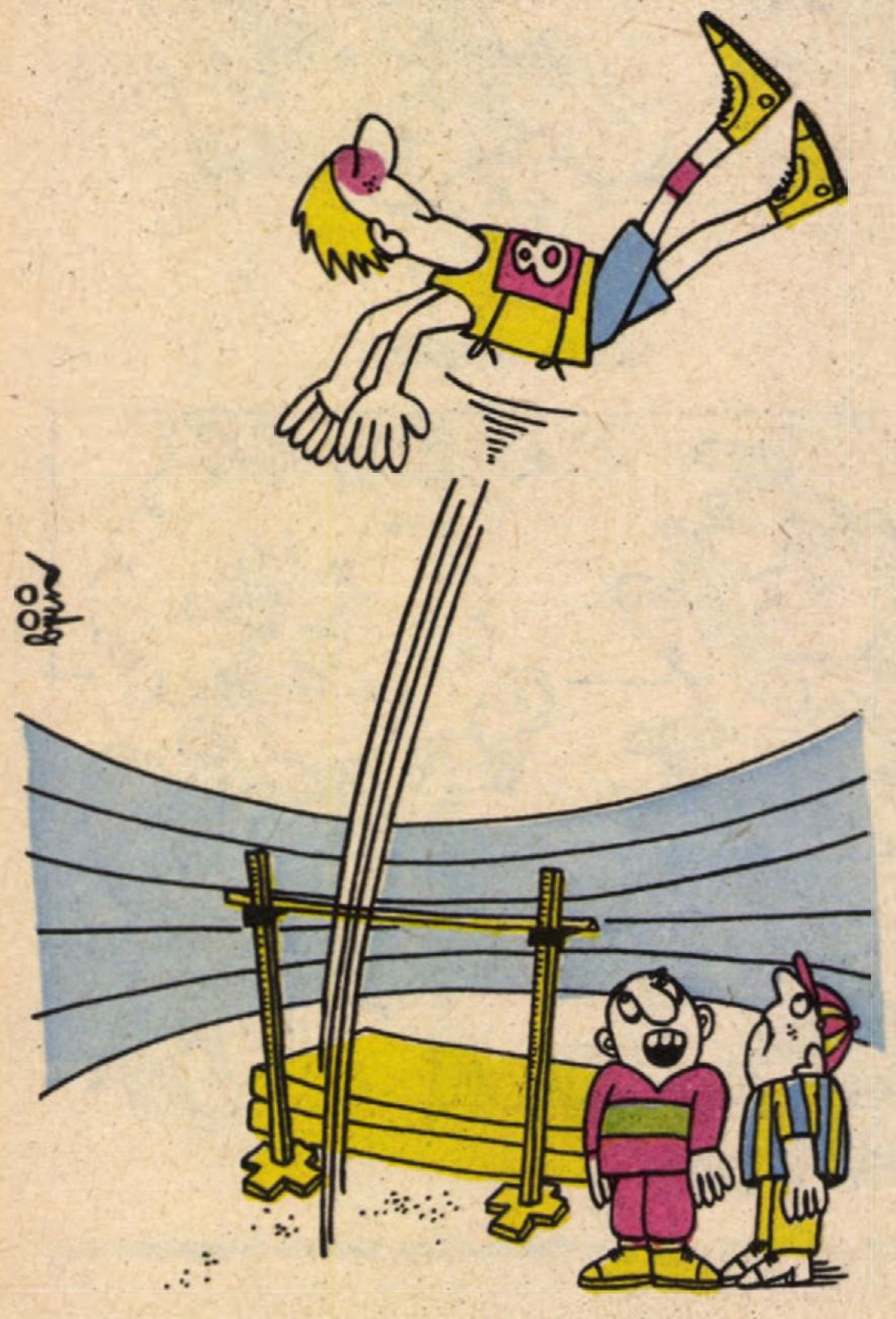
– Szívecském, merre vagy? Indulhatunk a színházba?

NŐI DOLGOK

Tavaszi zápor.

AKARATERŐ

– Mindenképpen ki akar jutni az olimpiára.

ÚJ DIVAT: A KUTYABŐR

Az állatok bőrét és szőrméjét különféle célokra dolgozza fel az ipar – a cipőtől a bundáig. Egyes állatok eddig kimaradtak, mint például a kutyák, bár volt idő, amikor a kedves házőrzők bőréből végül is nemesi oklevél lett. Most egy dél-afrikai üzletember, név szerint Van der Sandt de Villiers Smit (röviden: Smit) kutyákat tenyészt női kabátok és forrónadrágok céljaira. Véleménye szerint a kutyabőrkabát nagyon szép, és a hölgyek rövidesen megszeretik.

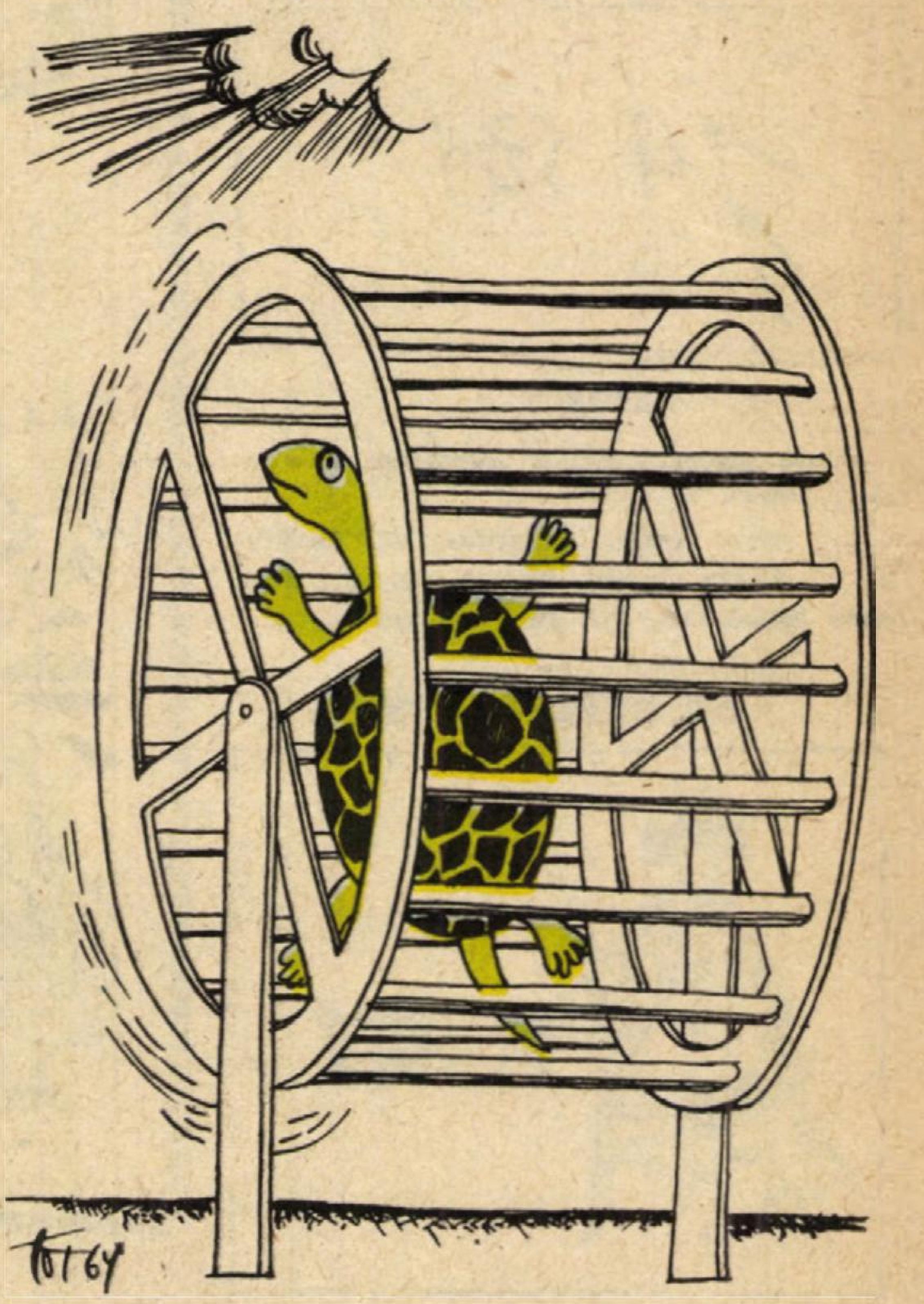
– Nagyon szeretem a kutyákat – mondotta Smit úr –, és mindössze be akarom bizonyítani, hogy sokkal hasznosabb állatok, mint azt eddig bárki is hitte.

A kutyabarátok szerte a világon felháborodva tiltakoztak a johannesburgi ebfarm ellen, s egy londoni kutyabarát már 15 000 fontot ajánlott fel Smit saját bőréért, s az összeg természetesen Smit urat illetné meg. Nem valószínű, hogy ez az üzlet létrejön, mivel mindenki félti a saját bőrét.

AMBÍCIÓ

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

KÁIN ÉS ÁBEL

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

